

Ο Ρενωντιέρ μπήκε με όρμη στο διάδρομο.

— Έπί τέλους, σὰς βρήκα! φώναξε. Τό ύφος του ήταν εξαλλο και τὰ μάτια του πετούσαν αστραπές.

— Έπρεπε, λοιπόν, νὰ χαλάσω τὸν κό-
σμο, γιὰ νὰ βρῶ τὸ κοσμοφυγέτο σὰς!

— Μιλήστε σιγώτερα, πατέρα, παρακά-
λεσε ἡ Ζιλέττα.

— Καὶ γιατί; ἀπάντησε ὁ Ρενωντιέρ. Γιὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσης ἡ μητέρα σου; Θέλω τὸν ναντιόν νὰ μ' ἀκούση, γιὰ νὰ μάθῃ κι' αὐτὴ τὴ διαγωγή σου καὶ νὰ σὲ κρίνῃ... Τὴν ἐξαπάτησες τὴν δυστυχισμένη γιὰ νὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ, ἐνὶ ἥρεσιν πὼς ἡ ἀναγώ-
ρησίς σας μποροῦσε νὰχὶ πολὺ δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴ θέσι μου... Δὲν μπορεῖς νὰ μὴν μαντεύῃς πὼς ἐρμηνεύθηκε ἡ ἀνα-
χώρησίς σας καὶ ποιὲς φήμες κυκλοφοροῦ-
σαν εἰς βάρος μου...

— Μὴ μοῦ ὑπενθυμίζετε, πατέρα, τοὺς λόγους ποὺ μ' ἀνάγκασαν νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, παρακάλεσε ἡ νεά.

— Αἱ! Ἐξακολουθεῖς, λοιπόν, νὰ με κα-
τηγορῇ; φώναξε ὁ Ρενωντιέρ. Μία κόρη δὲν πρέπει νὰ κατηγορῇ ποτὲ τὸν πατέρα της, ὅπως κι' ἂν ἔχουν τὰ πράγματα. Ἡ θέσις της εἶνε κοντὰ του. Ἀλλ' ἐγὼ βρήκα στὴν κόρη μου τὸ χειρότερο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου...

— Πατέρα!

— Γιατί μ' ἐγκατέλειψες; Θὰ σοῦ τὸ πῶ! Στὴ Σερντόν, ποὺ εἶνε μιά μικρὴ πό-
λις, δὲν μποροῦσε νὰ δέχεται τίς ἐπισκέ-
ψεις τοῦ φίλου σου, χωρὶς νὰ κηλιδωθῇ ἡ ὑ-
πόψις σου. Ἀλλὰ τὸ Παρίσι εἶνε πολὺ
μεγάλον. Ἐδῶ μὴ νὰ μπορεῖ νὰ φαίνεται
τίμια κι' ἐνῆρετι, χωρὶς κανεὶς νὰ ὑπο-
πτεύεται ὅτι ἀνοίγει τὰ βράδια κρυφὰ τὴν
πόρτα της, γιὰ νὰ δεχτῇ τὸν φίλο της...

Ἡ Ζιλέττα κύτταζε τρομαγμένη πρὸς τὸ
μέρος τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχε κρυφτῇ ὁ
Ἀνδρέας. Φοβόταν μάλιστα τὸν ἔδρασε νὰ
ἐμφανίζεται ἐξοφικά καὶ δὲν ὄρμη ἐναντίον
τοῦ πατέρα της.

— Θέλω νὰ μάθῃ τὰ πάντα ἡ μητέρα σου,
συνέχισε ὁ Ρενωντιέρ. Αὐτὴ ἀς σὲ κρίνῃ!
Καὶ τώρα νὰ ποῖα εἶνε ἡ τελευταία μου λέ-
ξις: Ἡ μητέρα σου καὶ σὺ θὰ φύγετε αὐ-
ριο γιὰ τὴ Σερντόν. Ἡ παρουσία σας ἐκεῖ
εἶνε ἀναγκαία, γιὰ νὰ διασφαλισθῇ οἱ φη-
μες ποὺ κυκλοφοροῦν εἰς βάρος μου. Πρε-
πεὶ νὰ μπορέσω νὰ πῶ στὸ δικηγόρο τοῦ
Ζιλμπέρ, ποὺ θὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἡμέρα
τῆς δίκες τὸ λόγο τῆς ἀναχωρήσεως σας.
Ἡ γυναίκα κι' ἡ κόρη μου βρίσκονται στὸ
σπίτι μου! Μὲ συκοφαντήσατε ὕπουλα καὶ
ἀνάνδρα, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ σώσετε τὸν
πελάτη σας!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιά πόρτα ἀνοίξε με
ὄρμη κι' ὁ Ἀνδρέας ἐνὶ βιαντόν παρου-
σιάστηκε στὸ διάδρομο.

— Δὲν θὰ χρησιμοποίησετε αὐτὸ τὸ ἐ-
πιχείρημα; εἶπε με αὐστηρὸ τόνο. Γιατί
θὰ με ἀναγκάσετε τότε νὰ δώσω στὸ δικα-
στήριο ἀδιόφευτες ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐ-
νοχή σας.

Ἡ Ζιλέττα ἔκανε ἕνα βῆμα καὶ πῆγε νὰ
σταθῇ ἀμέσως στοὺς δύο ἀνδρες.

— Στεῖς ἐδῶ! φώναξε ὁ Ρενωντιέρ. Ἀλλ'
ἡ γυναίκα μου εἶνε, λοιπόν, συνένοχος στὴν
ἀτιμία τῆς κόρης μου;

— Ὁ Ἀνδρέας συγκρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν
ὀρμηῇ ἐναντίον του.

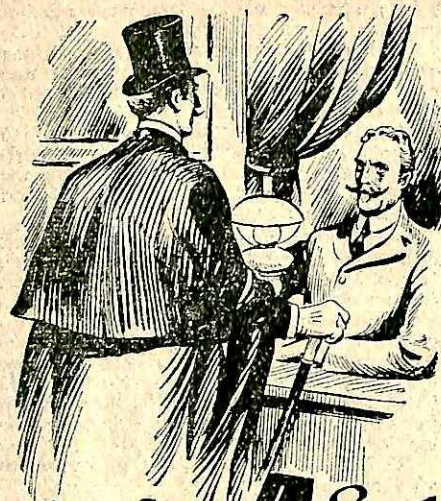
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Εἰς τὴν Συντακτικὴν Ἀθηναίαν Τύπου ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑ-
νώσεως Συντακτῶν Ἀθηναίικου Τύπου εὐ-
θὺς ὡς συνεκροτήθη εἰς Σῶμα, σπεύδει ν'
ἀπελευθερῇ ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς
Μαχητάς, τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν σκληρὸν
ἥρωα βωμὸν καὶ ἐστὶν ἀγῶνα κατὰ τὸν
ἑσμοσολόγον καὶ τὸν συνοδοιπόρων των.
Ὁ Θεὸς ἀς στέφῃ πάντα με δάφνην τὸν ἀ-
γῶνα ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ὅχι μόνον τῆς
Πατρίδος μας ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου ὁλο-
κλήρου διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ πνεύματος
τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ πρόεδρος
ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

Ὁ εὐπατριδὴς ἐγκληματίας

Ἀνδρῶποι με διπλὴ ζωὴ

Ἡ περίπτωσις τοῦ βαρῶνου Φρίτες φὸν
Κλάουζεν ἀπασχόλησε στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰ-
ῶνος μας τὴν κοινὴ γνῶμη ὅλου τοῦ κό-
σμου καὶ προκαλεσε ἀτελείωτες συζητή-
σεις ἀνάμεσα στοὺς ἐγκληματολόγους καὶ
τοὺς ψυχιάτρους. Ἦταν, στ' ἀλήθεια, μιά
ἀπὸ τίς πιὸ καταπληκτικές.

Ἀλλ' ἀς ἀφηγηθῶμε τὰ γεγονότα:
Ἐνα πρῶτ' τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1903, ὁ
βαρῶνος φὸν Κλάουζεν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ
κρεβάτι του μ' ἕνα αἰσθημα μεγάλης κα-
πώσεως, σὰν νὰ εἶχε κοιμηθῇ μόλις δύο-
τρὲς ὥρες. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ, τὰ
μάτια του τὸν ἔτσουσαν καὶ αἰσθανόταν
τὴν ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῇ ἀκόμη.

Ὡστόσο, θυμόταν καλὰ πῶς, τὸ περα-
σμένο βράδυ, εἶχε πέσει πολὺ νωρὶς στὸ
κρεβάτι του. Καὶ θάπρεπε, βέβαια, νὰ
εἶχε κοιμηθῇ βαθεῖα, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ δια-
στήμα, γιατί δὲν εἶχε καμμίαν δυσάρεστη
ἀνάμνησι ἀπὸ τὴ νύχτα, ὅπως τοῦ συνέ-
βαινε ἄλλοτε, ὅταν ὑπέφερε ἀπὸ αὐπνίες.

Ποσὴ ἦταν ἡ ἐκπληξίς του, ὅμως, ὅταν,
ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀκούσε τὸν πι-
στὸ του Φρίτες, τὸ γέρο θαλαμηπόλο του,
νὰ τοῦ λέῃ, καθὼς ἔβαζε τὸ δίσκο με τὸ
πρόγευμα τοῦ πᾶν στὸ τραπέζακι ποὺ
βρισκόταν πλάι στὸ κρεβάτι του:

— Ὁ κύριος βαρῶνος γύρισε πολὺ ἄρ-
γὰ χθὲς τὸ βράδυ καὶ θὰ εἶνε κουρασμέ-
νος ἀκόμη...

Ὁ Κλάουζεν τὸν κύτταξε με ἐκπληξί
καὶ ἀπορία.

— Αἱ! ἔκαμε. Τί ὥρα ἦταν πάνω - κά-
τω, Φρίτες;

— Εἶχαν περάσει οἱ τέσσερις.

Ὁ βαρῶνος δὲν εἶπε τίποτε. Ἀλλ' ὅταν
ἔμεινε μόνος ἐνοίωσε μιά ἀπερίγραπτη ἁ-
γῶνιά ν' ἀπλυνετῇ στὴν ψυχὴ του. Ἦ-
ταν, λοιπόν, ἀλήθεια; Δὲν ἐπρόκειτο πιά
γιὰ ἀπλὴ ὑπόψιν, — αὐτὴ ἡ ὑπόψιν τὸν
βασάνιζε ἀπὸ καιροῦ, — ἀλλὰ γιὰ ἕνα
ἀναμφισβήτητο γεγονός. Τὴ νύχτα, ἐβγαί-
νε ἀπ' τὸ σπῆτι του κι' ὅταν γύριζε δὲν
διατηροῦσε τὴν παραμικρὴ ἀνάμνησι γιὰ
τὸ τί εἶχε κάνει στὶς ὥρες ποὺ εἶχαν στὸ
μεταξὺ μεσολαβήσει.

Ποῦ πῆγαινε λοιπόν; Καὶ πῶς χρησι-
μοποιοῦσε αὐτὲς τίς ὥρες;

Μὲ χερί ποῦ ἔτρεμε ἄπλωσε καὶ πῆρε
τίς ἐφημερίδες, ποὺ ὁ Φρίτες τοῦ εἶχε φέ-
ρει μαζί με τὸ πρόγευμα του, σὰν νὰ ζη-
τοῦσε σ' αὐτὲς τὴν ἀπάντησι στὰ ἀγῶ-
νιῶδη ἐρωτήματα ποὺ βασάνιζαν τὴν ψυ-
χὴ του.

Καὶ, ξαφνικά, μιά κραυγὴ φρίκης ἐξ-
φυγε ἀπὸ τὸ στομάχου του. Ὅλες οἱ ἐφη-
μερίδες περιέγραφαν στὴν πρώτη σελίδα,
κάτω ἀπὸ χοντροὺς τίτλους, ἕνα ἀνατρι-
χαστικὸ ἐγκλημα, ποὺ εἶχε γίνει τὴ νύχτα.

Μιά νεαρή καὶ πολὺ ὁμορφὴ γυναίκα
τοῦ ἡμικοσμοῦ εἶχε βρεθῇ δολοφονημένη

σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ σπῆτι της. Ὁ
δολοφόνος τὴν εἶχε χτυπήσει μ' ἕνα βαρὺ
ἀντικείμενον — πιθανότατα ἕνα μπαστοῦνι
με μεταλλινὴ λαβή — στὸ κεφάλι.

Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἦταν τὸ ἐνδέκατο
μιάς σειράς ἀπὸ παρόμοια ἄλλα.

Ὁ βαρῶνος Κλάουζεν ἔφερε τὸ χερί
στὸ λαμὸ του σὰν κατὶ νὰ τὸν ἐπνίγε.
Ἐπειτα, σηκώθηκε ἄργα, βῆκε στὸ διά-
δρομο, πῆρε τὸ μπαστοῦνι του, ποὺ βρι-
σκοταν ἐκεῖ καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό
του. Αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι ἦταν πολὺ βαρὺ
καὶ εἶχε μπρούτζινη σκαλισμένη λαβή.

Ὁ βαρῶνος ἐξέτασε προσεχτικὰ τὴ λα-
βή. Καί, τότε, μιά κραυγὴ φρίκης ἐξέφυγε
ἀπὸ τὸ στόμα του. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀπλετο
φῶς, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο, διέ-
κρινε καθαρά μερικὲς κοκκινωπὲς κηλίδες
ἀνάμεσα στὰ σκαλισμάτα. Αὐτὲς οἱ κη-
λίδες προέρχονταν χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπὸ
ἀνθρώπινο αἷμα.

Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις τὸν πάγωσε ἀπὸ
φρίκη.

Ἦταν, λοιπόν, ἕνας ἀπαίσιος δολοφό-
νος, ἕνα ἀνθρωπόμορφον τέρας, ἕνας «δρα-
κος» ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ ἐφημερίδες!

Ὁ βαρῶνος Κλάουζεν τὰ καταλάβαινε
ὅλα τώρα. Ζούσε μιά διπλὴ ζωὴ, ὅπως
τὸ ὑποπτευόταν ἀπὸ καιροῦ. Ἀλλὰ ποτὲ
δὲν εἶχε βεβαιωθῇ ἀπόλυτα γι' αὐτὸ, ὅ-
πως αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Ἡ πρώτη του σκέψις, μόλις κατάλαβε
τὴν πραγματικότητα, ἦταν νὰ τινάξῃ τὰ
μουλὰ του στὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ, ὅμως, πολὺ γρήγορα γνῶμη.
Δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Τὸ χρέος του
ἦταν νὰ παραδοθῇ μόνος του στὴν δικαιο-
σύνη καὶ νὰ ὑποστῇ ἀδιαμαρτύρητα τὴν
τιμωρία ποὺ θὰ τοῦ ἐπέβηκε. Ἡ περί-
πτωσις τοῦ ἴσου νὰ διερωτῇ, ἄλλωστε,
μερικὰ σκετεῖνὰ κι' ἀνεξηγήτα ἐγκλήματα,
ποὺ γίνονταν κάθε τόσο στὶς μεγάλες πό-
λεις, χωρὶς ἡ ἀστυνομία νὰ κατορθῶν ν'
ἀνακαλύψῃ οὐτὲ τὰ ἐλαττήρια ποὺ τὰ εἶ-
χε, χωρὶς προκαλέσει, αὐτὲς τοὺς δράστες τοῦ
κόσμου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ βαρῶνος
Κλάουζεν παρουσιάσθηκε στὸ διευθυντὴ
τῆς ἀστυνομίας τῆς Βιέννης καὶ τοῦ ἐξω-
μολογεῖτο τὸ προμερὸ μυστικὸ του.

Ἡ ἐρευνα ποὺ εἶνε ἀπεδείξε ὅτι ὁ
Κλάουζεν γύριζε τίς νύχτες μ' ἕνα σωρὸ
διαφορετικὰ ὀνόματα καὶ συχνάε στα
κεκοφμένα κέντρα τῆς Ἀουγκούστεν στρα-
σῆς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες καὶ τοὺς
πελάτες αὐτῶν τῶν κέντρων ἤξεραν ποίος
ἦταν. Ἀλλὰ καμῶνόνταν πῶς δὲν τὸν ἀ-
ναγνώριζαν, ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴν οἰκο-
γένεια καὶ τὸ ὄνομα ποὺ ἔφερε.

Ἀξιοσημείωτη ἦταν ἡ κατάθεσις μιάς
ἡθοποιῆς, τῆς Εὐας Μπρυνέλλε.

Ἐγνώριζα ἐξ ὕψους τὸ βαρῶνο Κλά-
ουζεν, εἶπε. Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολ-
λὺ παράξενο ὅταν, ἕνα βράδυ, με πλε-
σίασε τὴν ὥρα ποὺ γύριζα στὸ σπῆτι μου
καὶ μοῦ συστήθηκε ὡς Γουλιέλμος Γκλαίν-
ντζερ... Ἐκτοτε, συνδεθήκαμε πολὺ στε-
νὰ με τὸ βαρῶνο... δηλαδὴ με τὸν Γου-
λιέλμο Γκλαίντζερ. Ὑπέθετα ὅτι χρησι-
μοποιοῦσε αὐτὸ τὸ ὄνομα, γιὰ νὰ κρύβῃ
τὸ πραγματικὸ του, ὅπως συνηθίζουν νὰ
κάνουν μερικὸι ἀριστοκράτες, ὅταν συνα-
στρεφονται ἀνθρώπους ποὺ δὲν προέρ-
χονται ἀπὸ τὸν κόσμον τους, ἢ ὅταν ἔχουν
ἕνα ἐρωτικὸ δεσμὸ ποὺ θέλουν νὰ τὸν κρύ-
ψουν. Μιά μέρα, ἔφερα με τρόπο τὴ συ-
ζητήσι γιὰ τὸ βαρῶνο Κλάουζεν. Φαντα-
σθεῖτε τώρα, τὴν ἐκπληξί μου, ὅταν ἄ-
κουσα τὸν... Γκλαίντζερ νὰ μοῦ ἀπαν-
τᾷ με τὸ φυσικώτερον ὕφος τοῦ κόσμου:

— Δὲν ἀκούσα ποτὲ αὐτὸ τ' ὄνομα!

Παρόμοιες ἦσαν οἱ κατάθεσις καὶ πολ-
λῶν ἄλλων γυναικῶν.

Ὁ βαρῶνος Κλάουζεν δὲν παρεπέμφθη
στὴν δικαιοσύνη. Τὸν ἔκλεισαν σὲ μιά κλι-
νικὴ καὶ τὸν παρέδωκαν στοὺς ψυχιάτρους,
γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν περίπτωσιν του.

Ἐτοί περᾶσαν ἀρκετοὶ μῆνες.

Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς τιμωρίας καὶ τοῦ ἐξι-
λασμοῦ εἶχε ριζωθῇ πιά μέσα στὸ μυαλό
του. Καί, σιγὰ σιγὰ, ὁ βαρῶνος Κλάου-
ζεν ἐξαγαγύρισε στὴν ἀρχικὴ σκέψιν τῆς
αὐτοκτονίας. Ἐνα πρῶτ', τέλος οἱ γιὰ-
τροὶ τῆς κλινικῆς τὸν βρῆκαν νεκρὸ πάνω
στὸ κρεβάτι του. Εἶχαν ἀνοίξει τίς φλέ-
βες τῶν χερῶν του με τὴν ἀδρανιστικὴ
λητὴ καρφίτσα τῆς γραβάτας του.

ΟΙ ΠΑΣΤΟΥΡΜΑΔΕΣ καὶ τὰ σῦκα τοῦ Μιχαλάκη

Μὲ τὸν ἐκλεκτὸ πνευματικὸ κόσμον
καὶ μετὰ τὴ ζωὴ τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας
εἶχε συνδεθῇ καὶ ὁ Μιχαλάκης Ἀργυ-
ρόπουλος, ὁ συμπαθέστατος Σμυρ-
νιαῖος ποιητὴς Ρήγας Ραγιάς, ὁ θαυ-
μάσιος ἀνθρωπος ποὺ ἀφῆκε, τώρα
τελευταία τὴν ὑστατή τινὸς του, γε-
μάτος χρόνια, στὴν πολυαγαπημένη
τοῦ Ἀθήνα.

Κάποτε στὴν «Ἐστία» ὁ Δαυδέ-
ρης, ὅταν ἕνα πρῶτ' μπήκε ὁ Ἀργυ-
ρόπουλος με τὸ συνθησισμένο του πα-
κέτο ἐφημερίδων στὴν μασχάλη, εἶπε
στὸ Νιρδᾶνα:

— Κατέφθασαν καὶ οἱ λιχουδιές
ἀπ' τὴ Σμύρνη!

— Γιατί λιχουδιές; ρώτησε ὁ Νιρ-
δᾶνας.

— Γιατὶ ὁ Μιχαλάκης, κουβαλεῖ
πάντα, ἀπ' τὴν πατρίδα του, πα-
στουρμάδες, σῦκα καὶ... στίχους!
Γι' αὐτὸ, καθὼς λένε καὶ τὰ τραγού-
δια τοῦ εἶνε... γλυκύτατα!

Πραγματικὰ, στὰ χρόνια τὰ πα-
λιά, ὁ Σμυρνιαῖος ποιητὴς τῶν «Τρα-
γουδιῶν τοῦ Γένους» ἦταν ὁ πνευμα-
τικὸς σύνδεσμος τοῦ κόσμου τῶν
γραμμάτων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν
λογίων τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας. Κι' ὁ
τὸν γύριζε συχνὰ ἀπ' τὴ Σμύρνη
στὴν Ἀθήνα, μαζί με τὰ καινούργια
τοῦ τραγουδία ἔφερενε στοὺς φίλους
του καὶ μερικὸς ἀνατολιτικὸς μελέ-
δες. Κατὰ προτίμησιν δὲ παστουρ-
μάδες καὶ Σμυρνεῖκα σῦκα ποὺ ἔ-
γλυκαναν, κάπου - κάπου, μαζί με
τὰ ποτηράκια τῆς μπύρας ἢ τὰ κα-
ραφάκια τοῦ οὐζοῦ, τοὺς ἐκλεκτοὺς
φίλους του ποὺ ἀκούγαν ἐστὶ καὶ τὰ
νέωτερα ἔργα τῆς πνευματικῆς του
παραγωγῆς στὴ Σμύρνη.

Ὅταν ἀρρώστησε κάποτε ἀπ' τὸ
στομάχι του ὁ περίφημος φαρσέρ
Κώστας Χατζόπουλος κι' εἶνε ὑστε-
ρα καλὰ, τὸν ρώτησαν ἕνα βράδυ με
ποῖο φάρμακο θεραπεύτηκε. Κι' ἐνῶ
περίμεναν ὅλοι ν' ἀκούσουν κάποιο
θαυματουργό... ματζόνι τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης, αὐτὸς εἶπε:

— Εἶναι σάθηκα με
τούς... στίχους καὶ μετὰ
τὰ σῦκα τοῦ Ἀργυρό-
πουλου!

Στὴν Παλιὰ Ἀθήνα, ὁ
Μιχαλάκης Ἀργυρόπουλος
πρατοῦρθε ἀπ' τὴ
Σμύρνη στὰ 1880, σὲ ἡ-
λικία 18 ἐτῶν καὶ γρά-
φτηκε στὴ Νομικὴ Σχο-
λὴ τοῦ Πανεπιστημίου.

Τ' ὄνομά του ἀρχίσε νὰ
βγαίνει στὴ μέση ἀπ' τὴν
πρώτη νεαρή του ἡλικία,
ὅταν ἀρχισε νὰ δημο-
σιεύῃ πολὺ καλὲς μετα-

φράσεις ποιημάτων τοῦ Μυσέ, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ «Μαρδο-
χαίου» (1771) κι' ὅταν ἀργότερα ὁ
Μιχαλάκης ἀρχίσε νὰ δημοσιεύῃ
ποιήματα τοῦ Ροστάν (1903) καὶ
τραγουδία τοῦ ἐθνικοῦ κύκλου καὶ ἰ-
δίας τῆς σμυρναϊκῆς λαϊκῆς ζωῆς,
πῆρε ἐκλεκτὴ θέσι καὶ εἶνε συμπα-
θέστατος κι' ἀγαπητὸς στὸν κύκλο
τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων τῆς
Παλιᾶς Ἀθήνας.

Ὅπως καὶ γιὰ τὸ Βικέλα ποὺ
πηγαίνονταν στὸ Παρίσι, ἐστὶ καὶ
γιὰ τὸν Ἀργυρόπουλο ἔλεγαν:

«Ἀπὸ τὴ Σμύρνη ἔρχεται
στὴ... Σμύρνη ξαναπαίει!»

Εἶχε τὴν τύχην ὁ ποιητὴς νὰ φτάσῃ
στὰ 85 τοῦ χρόνι. Κι' εἶτι ἐξῆσε
με τρεῖς γενεές τοῦ κόσμου τῶν
γραμμάτων. Ὡστόσο ἔμεινε σωστὸ
κυπαρίσι ὡς τὰ τελευταία τοῦ χρό-
νι κι' εἶνε μιά ἀπ' τίς συμπαθέ-
στερες φυσιογνωμίες τῆς παλιᾶς καὶ
τῆς νεώτερης Ἀθήνας ὅπου μαζί με
τίς δάφνες τοῦ Πηγᾶσου κέρδισε καὶ
πολιτικὰ ἀξιώματα (βουλευτῆς, ἀν-
τιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, κλπ.) μετὰ
λαϊκὴ ψῆφον τῶν συμπατριωτῶν του,
ποὺ τὸν ὑπεραγαπούσαν.

Στὰ τελευταία προπολεμικὰ χρό-
νια ὁ Μιχαλάκης, ἀσπρμαλλῆς ἁ-
λλὰ καὶ λιγερόκορμος καθὼς ἦταν,
πῆρε μέρος καὶ στὴν περίφημη «Φι-
λολογικὴ Γωνία» ποὺ εἶχε ἰδρυθῇ στὸ
ἐστιατόριο «Ἀδέρω», ἀπὸ γνω-
στοὺς λογίους καὶ δημοσιογράφους
τῶν Ἀθηνῶν ποὺ ἀπέβλεπαν, ὅχι μόν-
ον σὲ πορεία ἐκλεκτῇ, ἀλλὰ καὶ σὲ
φάρσες ἐξυμνεῖς κι' ὅχι σὲ τίποτε
ἄλλες ἀξιώσεις.

Τὸ Βαρβαρὸ ρητό:

«Ὅπου δὲν πίπτει λόγος
πίπτει ράβδος».

ἦταν ἀγνωστο τότε στοὺς κύκλους τῆς
Γωνίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ ἐπι-
βαλλόταν με τὸ λόγο καὶ τὸ λογο-
παίγνιο. Οἱ ζωηρότεροι ἰδρυταὶ τῆς
ἦσαν ὁ Μιχαλάκης Ροδᾶς, ὁ Νίκος
Ζαρίφης, ὁ Γιώργος Σωφίτης κι' ὁ
Ζαφειρόπουλος κι' αὐτοὶ εἶχαν θε-
σπίσει τὸν ὅρο ὅτι κάθε νέος Πρόε-
δρος τῆς Γωνίας, ὑποχρεωνόταν με-
τὰ τὴν ἐκλογὴν του, νὰ κἀν... πα-
νηγυρικὸ γεῦμα σὲ ὅλα τὰ μέλη.

Δύο λοιπὸν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα
καὶ ἀνυπότακτα θύματα ἦσαν ὁ τότε
ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Νίκος Ἀ-
δράμης καὶ ὁ τότε ἀντιπρόεδρος τῆς
Βουλῆς Μιχαλάκης Ἀργυρόπουλος.

Λαγωνικά... τῆς Γωνίας ἦσαν ἐκ
συνεννοήσεως μετὰ τὴν ἐκλογὴν, οἱ
διευθυνταὶ τοῦ «Ἀδέρω» Σταύρος
Χαλκιδάκης, Κώστας Κόκκας καὶ ὁ
περιθότος «κοσμητὴρ» Βασίλης
Κατσάκης. Αὐτοὶ ὁδηγοῦσαν τὰ θύ-
ματα μετὰ τιμῶν, πρὸς τὴν Γωνία,
λέγοντας:

— Πράστε, κύριε ὑπουργέ, στὴ
«Φιλολογικὴ Γωνία»!

Ἐκεῖ ἡ ὑποδοχὴ ἦταν ἀνάλογη
πρὸς τὸ τιμῶμενον πρόσωπον, τὸ
ὁποῖον καὶ ἐξελέγετο διὰ βοῆς
Πρόεδρος!

Ἀμέσως, τότε, ὁ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν
ἀρχαιότερος ἐγνωστοποιοῦσε τὸν ὁ-
ρον τῆς πρώτης καὶ κυριωτέρας ὑ-
ποχρεώσεως τοῦ νέου Προέδρου ποὺ
ἔμεινε κεραυνοπληκτὸς
βλέποντας... ποὺ ἔπεσε
καὶ πόσα στομάτα ἐτρο-
κεῖτο νὰ τὸν... φάνε!

Τὸ ἴδιο ἔπαθε ἕνα
βράδυ, κι' ὁ ἀλησμόνητος
φίλος μου ποιητῆς Μιχα-
λάκης Ἀργυρόπουλος,
ποὺ γελῶντας κι' ὁ ἴδιος
γιὰ τὸ πάθημά του καὶ
πληρώνοντας τὸ λογα-
ριασμὸ τοῦ γεύματος, ἔ-
λεγε:

— Βρὲ παιδιά! Τέ-
τοιον ἀξίωμα, ἀσφαλῶς,
δὲν θὰ τὸ ξεχάσω πο-
τέ!...

Μιχ. Ἀργυρόπουλος

ΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ τὸν κή-
πο, πού ἀπλώνονταν γύρω
στο στούντιο, ἡ διάσημη βεν-
τέτα Τζόαν Φόρστερ συλλογι-
ζόταν τὴ σκηνὴ πού ἐπρόκειτο
νὰ γυρίσῃ ἐκεῖνο τὸ πρῶτ.
Ἦταν μιὰ ἐρωτική σκηνὴ πού τε-
λείωνε δραματικά. Ὁ «παρτε-
ναίρ» τῆς, πού λεγόταν Φρέντ
Βάλκερ, ἦταν ἕνας νεαρός καὶ
πρωτοεμφανιζόμενος. Τὴν
προηγούμενη μέρα εἶχε ἐπανα-
λάβει δέκα φορές τὴν ἴδια σκη-
νὴ. Ἀλλ' ὁ σκηνοθέτης Σκίλλερ
δὲν εἶχε μείνει ικανοποιη-
μένος κι' εἶχε ἀναβάλει τὸ γυ-
ρίσμα.

Θὰ τὰ κατάφερνε τάχα ὁ
Φρέντ Βάλκερ αὐτὴ τὴ φορά;
Νὰ τί σκεφτόταν ἡ Τζόαν Φόρ-
στερ, πού εἶχε κουρασθῇ ἀπ'
αὐτὲς τὶς ἀδιάκοπες ἐπαναλή-
ψεις.

Σὲ λίγο, ἡ διάσημη βεντέ-
τα ἔσπρωξε τὴν ἐξωτερικὴ
πύρτα τοῦ στούντιο, διέσχισε
μερικὸν διαδρόμου καὶ μπή-
κε γελαστὴ στὴ μεγάλη αἴθου-
σα. Ἀλλ' ἀμέσως μιὰ θανάσιμη
ωχρότητα ἀπλώθηκε στὸ πρό-
σωπό τῆς. Εἶχε διακρίνει ἕ-
ναν ἄνθρωπο, πού, μόλις τὴν
εἶδε, βιάστηκε νὰ ἐξαφανισθῇ
πίσω ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα.

Ὁ σκηνοθέτης Σκίλλερ, πού
εἶχε τρέξει γιὰ νὰ τὴν σφίξῃ
τὸ χέρι, τὴν κῦτταξε μὲ ἐκ-
πληξί.

—Εἶδες κανένα φάντασμα,
Τζόαν; τὴ ρώτησε.

Ἡ ἡθοποιός, ἀντὶ ν' ἀπαν-
τήσῃ στὴν ἐρώτησί του, ρώτη-
σε μὲ τὴ σειρά τῆς:

—Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ ἄν-
θρωπος πού ἔφυγε ἀπὸ τὴν
πόρτα τοῦ βάθους;

—Ἐννοεῖς τὸ Ρόναλντ; ἀ-
πάντησε ὁ σκηνοθέτης. Εἶναι
ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ ἡ-
λεκτρολόγου... Τὸν πήραμε
πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες...

Ἡ βεντέτα δὲν ρώτησε τί-
ποτ' ἄλλο. Ἀλλά, σὲ λίγο,
γλυστρήσε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθου-
σα τοῦ γυρίσματος καὶ πέρα-
σε στὸ διαμέρισμά των μηχαν-
ών. Ἐνας ἄνθρωπος ἦταν
σκυμμένος πάνω σ' ἕναν προ-
βολέα καὶ ἔσφιγγε τὶς βίδες
του.

—Λιούις! εἶπε ἡ Τζόαν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν κινήθηκε
ἀπὸ τὴ θέσι του σὰν νὰ μὴν εἶ-
χε ἀκούσει.

—Λιούις! ξαναφώναξε ἡ
ἡθοποιός.

Ἡ κυρία κάνει λάθος, ἀ-
πάντησε ὁ τεχνίτης, χωρὶς νὰ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Τὸ ὄνο-
μά μου εἶνε Ρόναλντ.

Ἡ ἡθοποιός ἔκανε ἕνα βή-
μα πρὸς τὸ μέρος του.

—Αὐτὸ τ' ὄνομα, εἶπε, μπο-
ρεῖ νὰ εἶνε καλὸ γιὰ ὅλους
τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ
μένα. Σ' ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴν
πρώτη στιγμή. Ἦρθα νὰ σοῦ
πῶ, λοιπόν, πὼς ἂν δὲν φύγῃς
ἀμέσως ἀπὸ δῶ, θὰ εἰδοποιή-
σω τὴν ἀστυνομία!

—Δὲν θὰ εἶνε ἡ πρώτη φο-
ρὰ πού θὰ τὸ κάνῃς, ἀπάν-
τησε ὁ τεχνίτης καὶ γύρισε
πρὸς τὸ μέρος τῆς τοῦ προσώ-
πῳ.

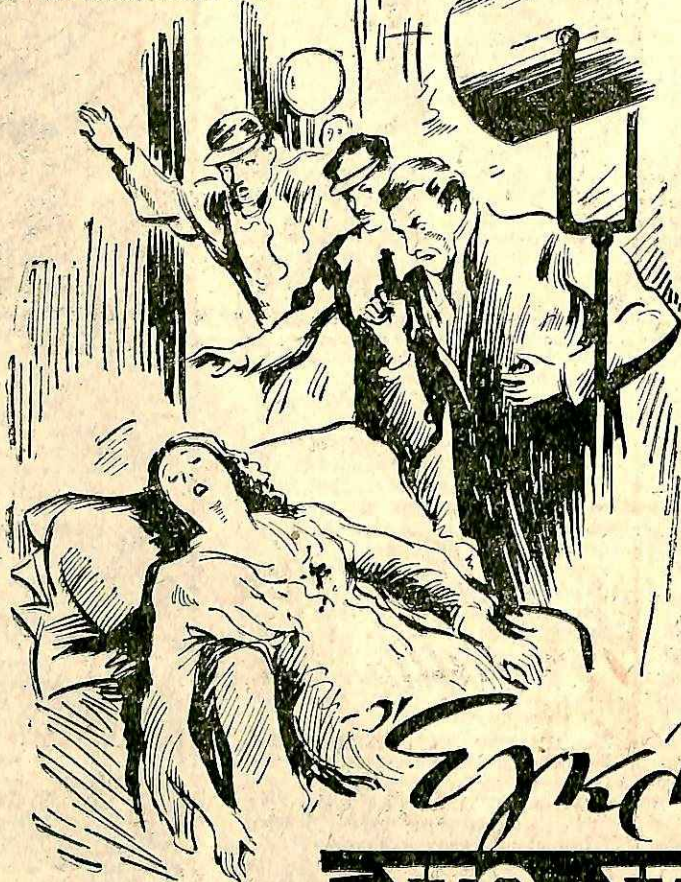
—Εἴπαι πρόσθεσε:

—Εἶνε ἀλήθεια, Τζόαν, ὅτι
ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὴ φυλακή,
ὅπου εἶχες τὴν καλὴ πρόνοιαν
νὰ μὲ στείλῃς. Ἀλλὰ πρέπει
νὰ ξέρῃς ὅτι δουλεύω τίμια καὶ
ὅτι δὲν ἀνακατεύομαι πιά στὶς
παλιές βρωμιδοουλειές. Ὅπως
βλέπετε, κάνω ἐδῶ τὸν ἡλεκ-
τρολόγο. Σὲ τί σε πειράζει αὐ-
τό;

—Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς, Λι-
ούις!

—Δὲν θὰ φύγω, Τζόαν!
Μπορεῖς, βέβαια, νὰ μὲ καταγ-

γείλῃς. Ἀλλὰ συλλογίσου τὸ
σκάνδαλο... Οἱ ἐφημερίδες
θὰ πουν ὅτι τώρα πού ἐγίνε
διάσημη, περιφρονεῖς τὸν πα-
λὸ φίλο σου — γιατί ἤμου-
να, βέβαια, φίλος σου ἄλλοτε,
δὲν εἶνε ἀλήθεια Τζόαν; —
καὶ ὅτι εἶχες τὴ σκληρότητα
νὰ τὸν καταγγείλῃς στὴν ἀ-

Ἡ ἡθοποιός εἶχε χτυπηθῇ κατὰ-
στήθα ἀπὸ τρεῖς σφαίρες...

στουνομία. Ἀφῆν, βέβαια, πὼς
θὰ μαθευθῇ ὅτι ἡ ἐνδοξη στὰς
Τζόαν Φόρστερ ἄρχισε τὴ στα-
διοδρομία τῆς ὡς φιλενάδας καὶ
συνεργάτις ἐνὸς γκάγκστερ.

—Δὲν ἤμουνα ποτέ συνεργά-
τις σου, Λιούις! Κι' αὐτὸ τὸ
ξέρεις πολὺ καλά.

—Ἐκεῖνο πού ξέρω εἶνε
πὼς οἱ συμπαθείες σου κυμαί-
νονταν μετὰ ἐνὸς γκάγκστερ
κι' ἐνὸς ἀστυνομικοῦ. Ὁ
γκάγκστερ ἤμουν ἐγώ. Ὅσο
γιὰ τὸν Μπέρτ, σοῦ παρίστα-
νε τὸ σκηνοθέτη, γιατί εἶχε

καταλάβει πὼς τὸ θέατρο κι'
ὁ κινηματογράφος ἦταν ἡ ἀ-
δυναμία σου. Μά, στὴν πραγ-
ματικότητα, ἦταν ἀστυνομικός.
Δὲν εἶχε ἔρθει κοντά σου γοη-
τευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου
ἢ ἀπὸ τὸ καλλιτεχνικὸ σου τά-
λαντο, ἀλλὰ γιατί ἔλπιζε πὼς,
χάρης σέ σένα, θὰ μάθαινε τὸ
κρησφύγετο τοῦ δικῷ του καὶ
τῶν ἄλλων μελῶν τῆς συμμο-
ρίας... Κι' ἔμαθε τόσα πολ-
λά, ὥστε σὲ λίγο, κατάφερε
νὰ μᾶς πιάσῃ ὅλους, ἐκτός
ἀπὸ δύο τρεῖς...

—Δὲν τοῦ τὸ ὑπέδειξα ἐγώ,
Λιούις. Μὲ παρακολούθησε, μιὰ
μέρα καὶ μὲ εἶδε πού ἐρχόμουν
νὰ σε δῶ...

—Ἀνοησίες! Ἀλλ' εἶνε κα-
λύτερο νὰ ξεχάσωμε τὸ παρελ-
θόν... Ἐγώ, ἄλλωστε, ὅπως
σοῦ εἶπα, δὲν ἔχω τὴν παραμι-
κρὴ διάθεσι ν' ἀνασκαλέψω τὰ
περασμένα...

—Ἐσύ, Λιούις, σκότωσες
τὸν Μπέρτ;

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐγκλημα ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

—Εἶσαι σπουδαία, Τζόαν!
φώναξε ὁ γκάγκστερ. Ἐπειδὴ
ὁ Μπέρτ βρέθηκε ἕνα πρῶτ
ἐξ αὐτῶν τῶν πόρτων τοῦ σπιτιοῦ
του μ' ἕνα μαχαίρι ἀνάμεσα
στὶς δύο ὠμοπλάτες, αὐτὸ ση-
μαίνει πὼς τὸν σκότωσα ἐγώ!

—Οχι, Τζόαν! Δὲν ξέρω γι' αὐ-
τὴ τὴν ὑπόθεσι περισσότερα
ἀπὸ ὅσα διάβασα στὶς ἐφημε-
ρίδες...

—Κι' ὅμως ἐγώ εἰμαι βέ-
βαιη πὼς τὸν σκότωσες ἐσύ
καὶ πὼς ἦρθες ἐδῶ μὲ τὸ σκο-
πὸ...

Μερικοὶ ἄλλοι τεχνίτες μπή-
καν ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸ δια-
μέρισμα τῶν μηχανῶν.

Ἡ Τζόαν σταμάτησε ἀπὸτο-
μα κι' εἴπαι ἀπὸ λίγο βγῆ-
κε ἀπ' τὸ μηχανοστάσιο.

Ὁ Ρόναλντ ἀκολούθησε γιὰ
ἕνα διάστημα τὰ βήματά της
κι' εἴπαι ἐστρίψε δεξιά, χώ-
θηκε σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο
καὶ μισάνοιξε μιὰ πόρτα.

Ἡ αἴθουσα τοῦ γυρίσματος
ἦταν ἄδεια. Ὁ Ρόναλντ τὴν
διέσχισε γρήγορα κι' ἔφτασε
στὸ βάθος. Ἐκεῖ, πάνω σ' ἕνα
τραπεζάκι, βρισκόταν ἕνα πε-
ρίστροφο. Ὁ γκάγκστερ ἤξε-
ρε τὸν προορισμὸ του. Ὁ
Φρέντ Βάλκερ θὰ πυροβολοῦσε
μ' αὐτὸ τὴν Τζόαν Φόρστερ
στὸ τέλος τῆς δραματικῆς συ-
νομιλίας τους.

Τὸ περίστροφο εἶχε μερικὰ
ἀσφαίρα φυσιγγία. Ὁ Ρόναλντ
τὸ ἔριξε βιαστικά στὴν τσέπη
του καὶ στὴ θέσι του ἔβαλε ἕνα
βόλο, πού ἦταν ὁλότελα ὁμοιο-

τὰ φυσιγγία αὐτοῦ τοῦ περὶ-
στροφῶν δὲν ἐμοιάζαν, ὅμως,
μὲ τὰ πρώτα. Ἦταν γεμάτα.
Ὁ γκάγκστερ ἔφυγε κατόπιν,
βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ πρό-
σεχε τὴν ἀντικατάστασι τοῦ
ἀδείου περιστροφῶν.

Οἱ πρόβες τοῦ ἔργου ἄρχι-
σαν σὲ λίγο.

Ὁ Φρέντ Βάλκερ ἔπαιξε
αὐτὴ τὴ φορά καλύτερα ἀπὸ ὅ-
λες τὶς ἄλλες. Καί, στὸ τέλος
τῆς σκηνῆς, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν
τσέπη του τὸ περίστροφο πού
εἶχε πάρει λίγο πρωτίτερα
ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, διηύθυνε
τὴν κάννη του ἐναντίον τῆς ἡ-
θοποιῶς πού βρισκόταν μπρο-
στά του καὶ πῆσε τρεῖς φο-
ρές τὴ σκανδάλη.

—Θαυμάσια! φώναξε ὁ σκη-
νοθέτης. Ἐκουρασθῇτε λίγο...
Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, θὰ
γυρίσωμε τὴ σκηνή...

Ἀλλὰ κάποιος ἀπὸ τοὺς
βοηθοὺς του τὸν σκούνηξε
στὸν ἀγκῶνα. Κατακόκκινες
κηλίδες εἶχαν φανῇ πάνω στὸ
λευκὸ φόρεμα τῆς ἡθοποιῶς...

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε αἷμα! εἶ-
πε ὁ Σκίλλερ, πού ἔτρεξε ἀ-
μέσως κοντά της.

Ἀλλοῖμονο, δὲν εἶχε κάνει
λάθος! Ἡ ἡθοποιός εἶχε χτυ-
πηθῇ κατὰστήθα ἀπὸ τρεῖς
σφαίρες πού βγήκαν ἀπὸ τὸ
περίστροφο κι' ἡ καρδιά της
εἶχε πάφει νὰ χτυπήσῃ.

—Εἶνε νεκρή! εἶπε ὁ Σκίλ-
λερ, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του.
Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς
ἐγίνε αὐτό. Κλείστε τὶς πόρ-
τες... Νὰ μὴν βγῇ κανεὶς ἔ-
ξω...

Ἡ εἰδησις διαδόθηκε ἀμέ-
σως σ' ὅλο τὸ στούντιο καὶ
ἀναστάτωσε μηχανικούς καὶ
καλλιτέχνες.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά,
ἡ Τζόαν Φόρστερ μπήκε τρέ-
χοντας μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ
γυρίσματος.

—Πιάστε τὸν Ρόναλντ! φώ-
ναξε. Αὐτός, χωρὶς ἀνιθελοία,
ἀντικατέστησε τὸ ἀδείου περὶ-
στροφο μὲ τὸ γεμάτο, νομι-
ζοντας πὼς ἐπαίδια ἐγώ!

Ὁ Ρόναλντ ἡ Λιούις συνε-
λήφθη σὲ λίγο κι' ἡ ἐκπληξίς
του ἦταν πολὺ μεγάλη ὅταν
εἶδε τὴ Τζόαν ζωντανὴ μπρο-
στά του.

—Μὲ νόμιζες γιὰ νεκρή;
φώναξε ἡ ἡθοποιός. Τὸ θῆμα
σου ἦταν μιὰ δυστυχισμένη
νέα, ἡ Μπέττυ Ρόλ, πού τὴν
εἶχε παρακαλέσει νὰ μὲ ἀντι-
καταστήσῃ στὶς δοκιμές...

Ἡ δυστυχισμένη δέχτηκε κατὰ-
στήθα τὶς σφαίρες πού προσ-
ρίζονταν σὲ λίγο μὲν... Ὁμολό-
γησε πὼς ἐσύ ἀντικατέστησες
τὸ περίστροφο...

Ἦταν, ἄλλωστε, περιττό.
ν' ἀρνήθῃ τὴν ἐνοχή του.
Γιὰ τὴν μέση στὴν τσέπη του,
βρέθηκε τὸ περίστροφο τοῦ
στούντιο μὲ τὰ ἀσφαίρα φυ-
σιγγία, τὸ προωρισμένο γιὰ
τὴν σκηνὴ τοῦ ἔργου.

Ὁ γκάγκστερ ἔσκυψε τὸ
κεφάλι καὶ μιὰ τρομερὴ βλα-
στήρα βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα
του. Γιὰ τὴν κατάστασι πιά
πὼς εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι.

ΧΕΝΡΥ ΜΑΞΟΥΕΛ

Ἰ ἄθλοι, τὰ κατορ-
θώματα, σ' ὅλους
τοὺς λαοὺς καὶ σ' ὅ-
λες τὶς ἐποχές, φυσικὸ
εἶνε νὰ προκαλοῦν στὸν
ἄνθρωπο τὸν θαυμασμὸ
καὶ τὸ φόβο. Οἱ Ἕλ-
λες ἦσαν μάλιστα
ποῦ, στὰ πανάρχαια
τῆς φυλῆς μας χρόνια,
πραγματοποιούσαν ὑ-
περάνθρωπες παλληκα-
ριές, νομίζονταν πὼς
δὲν ἦταν γυιοὶ θεϊτῶν
ἀνθρώπων, πὼς εἶχαν
θεῖα προέλευσι καὶ κα-
ταγωγή, πὼς ἦσαν ὑ-
περάνθρωποι καὶ ἡμί-
θεοι.

Ὁ Τελαμώνιος Αἴας,
γενναῖος στὴν ψυχὴ,
δυνατὸς στὸ σῶμα καὶ
γερός στὴν σκέψι, ἦταν
ικανὸς γιὰ ὅλα. Στὴν
Τροία, εἶδε κάποτε, ἕ-
να μεγάλο μάρμαρο
κοντὰ στὰ τεῖχη, πού
δὲν μπορούσε εὐκόλα νὰ
τὸ σηκώσῃ καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια,
οὔτε κι' ὁ πῖο ἀνδρείος τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης ἀθλητῆς. Αὐτός, ὅμως, τ' ἄρπαξε
καὶ μ' εὐκολία τὸ σηκώσε καὶ μ' αὐτὸ
ἔσπασε τὴν τετράπολη περικεφαλαία
καὶ συντρίψε τὰ κόκκαλα τοῦ κεφαλοῦ
τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Ἑπικλέα. Παρόμοιου
κατόρθου καὶ μεγαλύτερου συγκριτικὰ
πέτυχε ὁ Ἐκτωρ. Γιὰ νὰ σπᾶσῃ τοὺς
μοχλοὺς, πού συγκρατοῦσαν καὶ προφύ-
λαγαν τὶς πόρτες, ἄρπαξε καὶ σηκώσε
μὲ τὸ ἕνα του χέρι, ἕνα λιθάρι, πού
δὲν κατόρθωναν νὰ τὸ σηκώσουν οὔτε
δύο ἀπὸ τοὺς ἄριστους τῶν ἀνθρώπων
τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

Στὰ ἱστορικὰ τῆς Ἑλλάδος χρόνια
ἔζησε ἕνας γίγαντας στὸ σῶμα καὶ στὴ
δύναμι, ὁ Τίτορμος ὁ Αἰτωλός. Διη-
γούνται γι' αὐτὸν καταπληκτικὰ κα-
τορθώματα. Ὁ Ἡρόδοτος λέει πὼς ἦ-
ταν ὁ πῖο δυνατὸς ἀπ' τοὺς Ἕλληνες.
Ὁ περίφημος Μίλων ὁ Κροτωνιάτης,
ἀναγκάστηκε νὰ τὸν παραδεχθῇ βλέ-
ποντας κάποτε τὸν Τίτορμο, ὁ Μίλων
βέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμίν του. Γιὰ
νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ὁ Κροτωνιάτης, ὁ
Τίτορμος ἄρπαξε ἕνα μεγάλο βράχο κι'
καὶ τρεῖς φορές, τὸν ἔσπρωξε, τὸν σηκώ-
σε τότε ἴσαμε τὰ γό-
νατά του καὶ τέλος στοὺς ὤμους του κι'
ὀρθῶς ὀργυιζέει καὶ τὸν ἔριξε. Ὁ Κρο-
τωνιάτης Μίλων μόλις μπόρεσε νὰ
κουνηθῇ τὸ βράχο.

Βοσκός ὁ Τίτορμος, πῆγε ἀμέσως
στὴν ἀγέλη του καὶ στάθηκε στὴ μέση
ἄρπαξε ἀπ' τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο
καὶ ἀγριώτερο ταῦρο καὶ δὲν τὸν ἀ-
φίσε, παρὰ τὶς προσπάθειες τοῦ ἀ-
γριμένου ζώου νὰ ξεφύγῃ. Μὲ τὸ ἄλλο
τοῦ χέρι τότε ἔπιασε ἕνα δεύτερο
ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι. Ὁ Μίλων μόνον
ἕνα ταῦρο μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ.
Σὰν εἶδε λοιπὸν τὸ κατόρθωμα τοῦ Τι-
τορμου, ὁ Μίλων σήκωσε τὰ χέρια του
ψηλά καὶ εἶπε: «Θεέ μου, μήπως γεν-
νῆθηκε καινούργιος Ἡρακλῆς».

Μὰ καὶ στὴν πολυφάνια ὁ Τίτορμος
τοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους. Εἶπαν πὼς ὁ
Μίλων ἔφαγε σὲ μιὰ μέρα ἕνα ταῦρο
τεσσάρων χρόνων, ἀφού τὸν σηκώσε
στοὺς ὤμους του καὶ τὸν γύρισε σ'
ὅλο τὸ στάδιο. Ὁ Αἰτωλὸς Τίτορμος
ὅμως ἔβαλε στοίχημα κι' ἔφαγε, ὅχι
σε μιὰ μέρα, ἀλλὰ σ' ἕνα προγεῖμα
σὲ μιὰ βδομὴ, ὅπως λέει ὁ Ἀθήναιος. Ὁ
Μίλων μόνον ἕνα ταῦρο μπόρεσε νὰ
συγκρατήσῃ.

Σὰν εἶδε λοιπὸν τὸ κατόρθωμα τοῦ Τι-
τορμου, ὁ Μίλων σήκωσε τὰ χέρια του
ψηλά καὶ εἶπε: «Θεέ μου, μήπως γεν-
νῆθηκε καινούργιος Ἡρακλῆς».

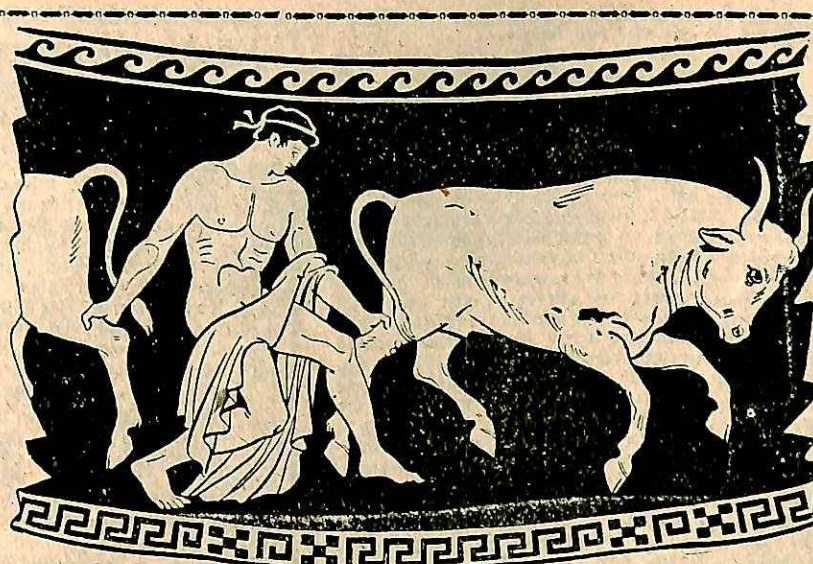
Μὰ καὶ στὴν πολυφάνια ὁ Τίτορμος
τοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους. Εἶπαν πὼς ὁ
Μίλων ἔφαγε σὲ μιὰ μέρα ἕνα ταῦρο
τεσσάρων χρόνων, ἀφού τὸν σηκώσε
στοὺς ὤμους του καὶ τὸν γύρισε σ'
ὅλο τὸ στάδιο. Ὁ Αἰτωλὸς Τίτορμος
ὅμως ἔβαλε στοίχημα κι' ἔφαγε, ὅχι
σε μιὰ μέρα, ἀλλὰ σ' ἕνα προγεῖμα
σὲ μιὰ βδομὴ, ὅπως λέει ὁ Ἀθήναιος. Ὁ
Μίλων μόνον ἕνα ταῦρο μπόρεσε νὰ
συγκρατήσῃ.

Σὰν εἶδε λοιπὸν τὸ κατόρθωμα τοῦ Τι-
τορμου, ὁ Μίλων σήκωσε τὰ χέρια του
ψηλά καὶ εἶπε: «Θεέ μου, μήπως γεν-
νῆθηκε καινούργιος Ἡρακλῆς».

Μὰ καὶ στὴν πολυφάνια ὁ Τίτορμος
τοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους. Εἶπαν πὼς ὁ
Μίλων ἔφαγε σὲ μιὰ μέρα ἕνα ταῦρο
τεσσάρων χρόνων, ἀφού τὸν σηκώσε
στοὺς ὤμους του καὶ τὸν γύρισε σ'
ὅλο τὸ στάδιο. Ὁ Αἰτωλὸς Τίτορμος
ὅμως ἔβαλε στοίχημα κι' ἔφαγε, ὅχι
σε μιὰ μέρα, ἀλλὰ σ' ἕνα προγεῖμα
σὲ μιὰ βδομὴ, ὅπως λέει ὁ Ἀθήναιος. Ὁ
Μίλων μόνον ἕνα ταῦρο μπόρεσε νὰ
συγκρατήσῃ.

Σὰν εἶδε λοιπὸν τὸ κατόρθωμα τοῦ Τι-
τορμου, ὁ Μίλων σήκωσε τὰ χέρια του
ψηλά καὶ εἶπε: «Θεέ μου, μήπως γεν-
νῆθηκε καινούργιος Ἡρακλῆς».

Ὁ Εὐμάστος σήκωσε ἀπὸ τὴ γῆ ἕνα
βράχο πού ζυγίζει 480 κιλά...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἔπιασε
ἕνα δεύτερο ταῦρο ἀπὸ τὸ ποδῶρι...

Ὁ Τίτορμος ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ποδῶρι τὸ μεγαλύτερο ταῦρο καὶ μὲ τ

Ο βασιλιάς της 'Αραβίας 'Αρέτας κυβερνούσε τους υπηκόους του με σιβιστικό χέρι και δεν συγχωρούσε καμμία παρακοή στις διαταγές του. Μήπως δεν φρόντιζε για το καλό όλων;

Ο 'Αντύπας έδωσε την 'Αρνον μαζί με τη μικρή κόρη της, τη Φάρα...

Μήπως, με το θάρρος και την ικανότητά του, δεν τους προστάτευε από τους εχθρούς τους, που έπωφαλμιούσαν τα εύφορα χωράφια τους και τα αμέτρητα γιδοπρόβατά τους; Μήπως δεν είχε καταφέρει να ειρηνεύσει με τους 'Εβραίους, ενώ όλοι οι προκατόχοί του είχαν αποτύχει σ' αυτή την προσπάθεια; Και μήπως δεν είχε κάνει τους Ρωμαίους να καταλάβουν πως υπήρχε ένα όριο στις κατακτήσεις τους; Νά γιατί οι άνθρωποι του έπρεπε να τον υπακούουν και να μη συζητούν τις αποφάσεις και τις διαταγές του.

Οι Ρωμαίοι όμως δεν είχαν παραιτηθεί από την επιθυμία να κατακτήσουν τη χώρα του. Κι' ο βασιλιάς 'Αρέτας καταλάβαινε πως ο κίνδυνος είχε μονάχα παραμεριστεί και υπήρχε ακόμα. Μια μέρα, άργα, ή γρήγορα, οι λεγεώνες της κοσμοκρατείας θα συνέχιζαν την προέλασή τους μέσα στις πεδιάδες της Εύδαιμονος 'Αραβίας.

Τόν 'ίδιο κίνδυνο ένοιωσε πάνω από το κεφάλι του κι' ο βασιλιάς της 'Ιερουσαλήμ

έντυπωσιακό γεγονός. "Έχεις μία κόρη κι' έχω ένα γιουί σε ηλικία γάμου..."

Ο 'Αρέτας τόν σταμάτησε με μίαν απότομη κίνηση του χεριού.

— Η "Αρνον μου, είπε, έχει άλλα σχέδια στο μυαλό της.

— Αγαπάει κανένα;

— Ναι.

— Ποιον;

— Τον νεαρό Ζεντί, το γιουί του πρώτου μου συμβούλου. Είναι γενναίος πολεμιστής και συνετό παλληκάρι. Δεν έχω λόγο για να μην επιθυμώ το γάμο τους.

Ο 'Ηρώδης γέλασε.

— Ο 'Αντύπας, ο γιουός μου, απάντησε, είναι έρωτευμένος μ' όλες τις κόρες των συμβούλων μου. Και μπορώ να σε βεβαιώσω πως πολύ λίγες του αντιστάθηκαν... 'Αλλά δεν μπορούμε να θυσιάσουμε στα έρωτικά όνειρα των παιδιών μας, το συμφέρον των λαών μας. Αυτός ο γάμος είναι απαραίτητο να γίνει.

Ο βασιλιάς 'Αρέτας έσκυψε το κεφάλι μπροστά στην ανάγκη. Κι' η όμορφη "Αρνον, μ' όλο το έξοχισμα που έννοιωσε στην καρδιά της, υποτάχθηκε στη θέληση του πατέρα της και στο συμφέρον της χώρας της. Οι γάμοι της με τόν 'Αντύπα έγιναν έπειτα από λίγο καιρό.

Όπως είχαν προβλέψει οι δυο ήγεμονες, η συμμαχία τους και πιο πολύ ο γάμος των παιδιών τους προξένησαν μεγάλη έντυπωσι στους Ρωμαίους, που άλλαξαν άμέσως τακτική και σταμάτησαν τις καταπιέσεις εις βάρος των δύο λαών. 'Ετσι, οι δυο λαοί έζησαν γι' αρκετά χρόνια ήσυχoi.

Μά, μια μέρα, πέθανε ο βασιλιάς 'Ηρώδης. Ο 'Αντύπας έδωσε τότε την "Αρνον, με τη μικρή της κόρη, τη Φάρα. 'Επειτα, ζήτησε τη συνδρομή των Ρωμαίων, εκθρόνισε το μεγαλύτερο αδελφό του και παντρεύτηκε τη γυναίκα του, τη σκληρή κι' ακόλαστη 'Ηρωδιάδα.

Ο γέρο 'Αρέτας αισθάνθηκε βαθειά την προσβολή που είχε γίνει στην οικογένειά του και στο λαό του και πέθανε λίγο καιρό αργότερα από τη λύπη του. Στο θρόνο τόν διαδέχτηκε ο νεαρός Ζεντί, ο παλιός άρραβωνιαστικός της "Αρνον.

'Επειτα από μερικά χρόνια πέθανε κι' η "Αρνον, άροθ' ώρισε για κηδεμόνα της όρης της, το Ζεντί.

Η Φάρα μεγάλωσε με τόν παρ' κι' έγινε μια νέα πολύ όμορφη, θαρραλέα και ριψοκίνδυνη. Από καιρό τώρα είχε πάρει τη συνήθεια να φορμά τα ρούχα των πολεμιστών της φυλής της και να παίρνει μέρος στις ασκήσεις και τους αγώνες τους.

Ο βασιλιάς Ζεντί τήν άγαπούσε σαν παιδί του και της είχε δώσει την άδεια να μπαίνει οπουδήποτε μέσα στο παλάτι του.

Μια μέρα, τα βήματά της ώδηγησαν τη Φάρα στο δωμάτιο όπου φυλάγονταν οι συνηθές με τους άλλους λαούς και τα έγγραφα που άφορούσαν τη βασιλική οικογένεια της 'Αραβίας. Κι' η νέα βρήκε εκεί την αφήγησι όλων των περιπετειών της μητέρας της κι' έμαθε γιατί δεν είχε γνωρίσει ποτέ τόν πατέρα της.

Ο συντάκτης του παπύρου έγραφε στο τέλος:

«Γιά όλες αυτές τις προσβολές εκδικήθηκε...».

Το όνομα δεν ήταν συμπληρωμένο.

Η αφήγησις αυτή ήταν ένα επίσημο έγγραφο, που προοριζόταν για τούς μεταγενεστέρους, όπως συνηθίζονταν στους αρχαίους λαούς.

Η Φάρα είχε μαντέψει το δράμα της ζωής της μητέρας της, άλλ' άγνοούσε τις λεπτομέρειές του. Και να που τώρα τά είχε μάθει όλα.

Ο πόθος της εκδίκησης φούντωσε άμέσως μέσα στην ψυχή της. Και, χωρίς να διαστάση, έβγαλε το έγχειρίδιο που κρεμόταν από τη ζώνη της, άνοιξε μια φλέβα του άριστερού της χεριού κι' έγραψε με το αίμα της τ' όνομα της στο τέλος του παπύρου.

Την ίδια μέρα, έφυγε για τη Γαλιλαία.

Γιά δυο χρόνια κανείς δεν έμαθε τίποτε γι' αυτήν.

Και, ξαφνικά, διαδόθηκε σαν άστραπή η είδησις πως ο τετράρχης της Γαλιλαίας 'Ηρώδης 'Αντύπας είχε πεθάνει δολοφονημένος, μια μέρα που γυρζε στο παλάτι του από μια έπίσκεψι στο σπίτι του Ρωμαίου άνθυπάτου. 'Εκείνη που τόν είχε σκοτώσει ήταν η Φάρα, η κόρη του.

Η νέα μετά το έγκλημά της, κατώρθωσε να ξεφύγει από τις καταδίκες των 'Ιουδαίων και βγήκε χωρίς να πάθει τίποτε από τα σύνορα της Γαλιλαίας.

Μά δεν ξαναγύρισε ποτέ στην πατρίδα της.

Θέλοντας να έξιλεωθι για το έγκλημά της, είχε όρκησθι να βαδίζει πάντα χωρίς να σταθι πουθενά, χωρίς ν' αναπαυθι, ως που η ζωή να σβύσει μέσα της.

Ο θάνατος βρήκε την άμοιρη νέα καθώς διέσχιζε με κόπο τη μεγάλη έρημο. Τό βλέμμα της σκοτεινίσαι, ξαφνικά, τα γόνατά της λύγισαν κι' η Φάρα σωριάστηκε άμμομυτα πάνω στη ζεστή άμμο, για να μην ξανασηκωθι ποτέ πιά.

Ένα σωρό όρνια μαζεύτηκαν σε λίγο γύρω της και μοιράστηκαν τόν νεανικό κορμ'ι της.

NTABINT ΧΟΛΜΣ

Η σημασία της σπονδυλικής στήλης στην προ-Λευσι των ασθενειών

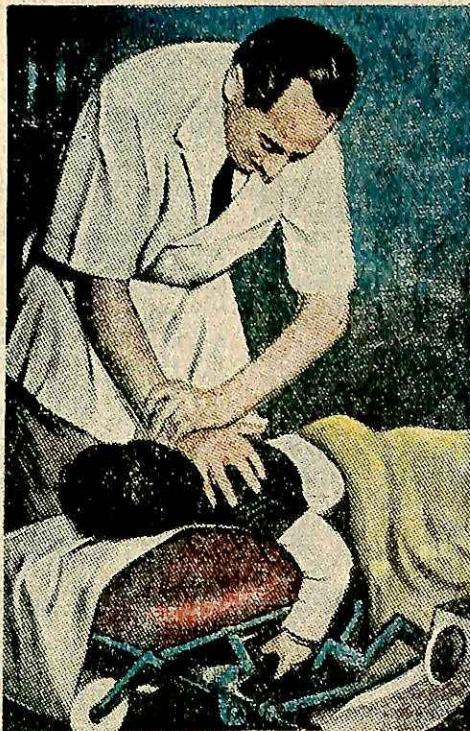
Εδώ και είκοσι χρόνια, γίνεται ολοένα και περισσότερο λόγος για την χειροπρακτική. Μερικοί την εκθειάζουν. Άλλοι μιλούν με δυσπιστία γι' αυτή. Η χειροπρακτική εφευρέθηκε το 1895 από κάποιον Ντάνιελ Ντάβιντ Πάλμερ. Οι αντίπαλοί του τόν χαρακτήριζαν ως «μπα-κάλη». Γεγονός είναι ότι δεν είχε αποφοιτήσει από κανένα Πανεπιστήμιο. Άλλ' είχε μια αξιόλογη μόρφωσι και ήται προικισμένος με πρακτικό μυαλό.

Ο Πάλμερ όδηγήθηκε στις έρευνες και τις μελέτες του απ' ένα γιατρό τού Ντέβενπορτ, τόν δόκτορα Τζιμ 'Αντκινσον, που είχε προσπαθήσει τις δυνατότητες της χειροπρακτικής μεθόδου, αλλά δεν είχε τόν καιρό ή ίωση της διάθεσι ν' ασχοληθι περισσότερο μ' αυτή.

Η όνομασία «χειροπρακτική» προέρχεται από τις δυο ελληνικές λέξεις «χείρ» και «πράττω». Ο Πάλμερ στο βιβλίο που εξέδωσε με τίτλο: «Η έπιστήμη, η τέχνη και η φιλοσοφία της χειροπρακτικής» υπενθύμιζε ότι, από τήν αρχαιότητα έποχθι, οι πρόδρομοι της σημερινής Ιατρικής, είχαν προσέξει τη μεγάλη σημασία που έχει η σπονδυλική στήλη στην υγεία κάθε ανθρώπου και έδινε λεπτομερείς οδηγίες για τη θεραπευτική εφαρμογή της μεθόδου του.

Μετά τόν θάνατό του, σά 1913, ο γιουός του συνέχισε τις προσπάθειές του για τη διάδοσι της νέας μεθόδου και πέτυχε, με τόν καιρό, να τήν επιβάλι. Στην 'Αμερική υπάρχουν σήμερα όχι λιγώτεροι από 25.000 χειροπράκτορες, Μερικοί απ' αυτούς διαθέτουν, μάλιστα, πολυτελείστες κλινικές, έφθιασμένες με όλα τα απαραίτητα σύγχρονα τεχνικά μέσα.

Οι 'Αμερικανοί χειροπράκτορες είναι δι-

Ο χειροπράκτωρ προσπαθεί με ώρισμένες χειρονομίες να επαναφέρει τούς σπονδύλους στην κανονική τους θέση.

πρός τά κάτω. Χάρης σ' αυτές τις άφθρόσεις μπορούμε να σκύδουμε, να γυρίζουμε τόν σώμα μας προς ατή ή εκείνη τήν κατεύθυνσι. Από τά ενδιαμέσα αυτών των άφθρώσεων, βγαίνει ένα νεύρο, που συνοδεύεται από μια άρτηρία και από μερικές φλέβες, που ό προσορισμός τους είναι να ποτίσουν με αίμα και να τρέφουν τόν ιστικό μυελό και τούς δοτεώδεις ιστούς της σπονδυλικής στήλης. Η παραμικρή μετακίνησι ενός σπονδύλου έχει ως αποτέλεσμα τόν περιορισμό της όπης που σχηματίζεται μεταξύ των άφθρώσεων των σπονδύλων. Τό νεύρο πιάνεται τότε σαν μέσα στις λαβές μιας τανάλιας και η άρτηρία και οι φλέβες συμπιέζονται, ώστε η κυκλοφορία τού αίματος παύει να είναι κανονική σ' αυτό τόν σημείο. 'Επειδή οι φλέβες είναι πιο μαλακές, θα συμπιεσθούν περισσότερο και η συσσώρευσις τού αίματος είναι τότε δυνατό να προκαλήσι τήν εμφάνισι οίδηματος στο σημείο της συμπίεσως. Άλλ' η συσσώρευσις τού αίματος θα συμπέση ακόμη περισσότερο τόν νεύρο και τήν άρτηρία. Ο αντίκτυπος θα γίνει έτσι αλυσίδας στο ιστικό μυελό, είτε με τήν εμφάνισι μιας εξοδήσεως στην περιοχή του, είτε με τήν τροποποίησι της θρέψεως των νευρικών και δοτεωδών ιστών.

Ένα σωρό άσθενείς μπορούν να προκύψουν απ' αυτή τήν αίτια. Μερικές απ' αυτές δεν παρουσιάζονται στην περιοχή της σπονδυλικής στήλης, αλλά σ' ένα μακρινό σημείο τού οργανισμού και πολλές φορές στην έσχάτη κατάληξι τού συμπεριζόμενου νεύρου. Παίρνουν τότε αυτή ή εκείνη τή μορφή και μιας έξαπτασις ως προς τή βασική αίτια που τις προκαλεί.

Αν ό συλλογισμός των χειροπράκτόρων είναι όρθός, η μετακίνησις ενός ή περισσώτερων σπονδύλων μπορεί να προκαλήσι ένα μεγάλο άρθρο άσθενειών, ανάλογα με τόν νεύρο ή τήν άρτηρία ή τις φλέβες, που συμπιέζονται στην περιοχή της σπονδυλικής στήλης.

Κατά τούς χειροπράκτορες, τόνι οι το στόμαχός, παλμός της καρδιάς, άτονια ώρισμένων όργάνων, κακή λειτουργία τού ήπατος, των νεφρών, τού πεπτικού συστήματος, των άδένων, κτλ. είναι σε πολλές περιπτώσεις αποτέλεσμα παραμοιών μετακινήσεων.

Άραγε συμβαίνουν παρόμοιες μετακινήσεις; Η έπίσημη Ιατρική παραδέχεται μίαν έλαφρή μετατόπισι των σημείων έπαφθς, άλλ' άρνείται τόν γεγονός ότι οι σπονδυλοί μετακινούνται.

Ας ακούσουμε όμως ένα διάσημο χειροπράκτορα, τόν Βέιναντ.

Ας πάρουμε τόν παράδειγμα, λέει ένας άσθενούς, που υποφέρει από τήν παρουσία μεγάλης ανάγκης όξέων μέσα στο στομάχι του. Ο γιατρός του, θα προσπαθήσι να καταπολεμήσι τήν άσθενεία με μέσα αντίθετα προς τή φύσι της, π. χ. με τή χορήγησι φαρμάκων που θα συντελέσουν στην άπορρόφισι της ποσότητος των όξέων που πλεονάζουν. Αν, ό γιατρός άνήκη στην όμοιοπαθητική σχολή, τότε θα τόν χορήγησι ένα φάρμακο της ίδιας φύσεως με τήν πάθει του, σύμφωνα με τήν αρχή ότι τόν κακό πρέπει να καταπολεμάται με τόν κακό.

Ο χειροπράκτωρ, όμως, θα σκεφθι ότι η ύπεροχή των όξέων μέσα στο στομάχο, όφειλεται σε μιά ύπερλειτουργία των άδένων που τα εκκρίνουν και που η λειτουργία τους έλέγχεται από τόν νευρικό σύστημα.

Θα συμπεράνι, λοιπόν, ότι υπάρχει κάτι τόν άνώμαλο στις παρορμήσεις που δέχονται αυτοί οι άδένες από τά νεύρα και θα προσπαθήσι με ώρισμένους χειρισμούς να άποκαταστήσι τήν τάξι στα είδικά σημεία τού ανθρώπινου σώματος, όπου τόν νευρικό σύστημα ύποκειται σε πιέσεις ή έρεθισμούς, δηλαδή στο δοτεώδες σύστημα και είδικώτερα στή σπονδυλική στήλη.

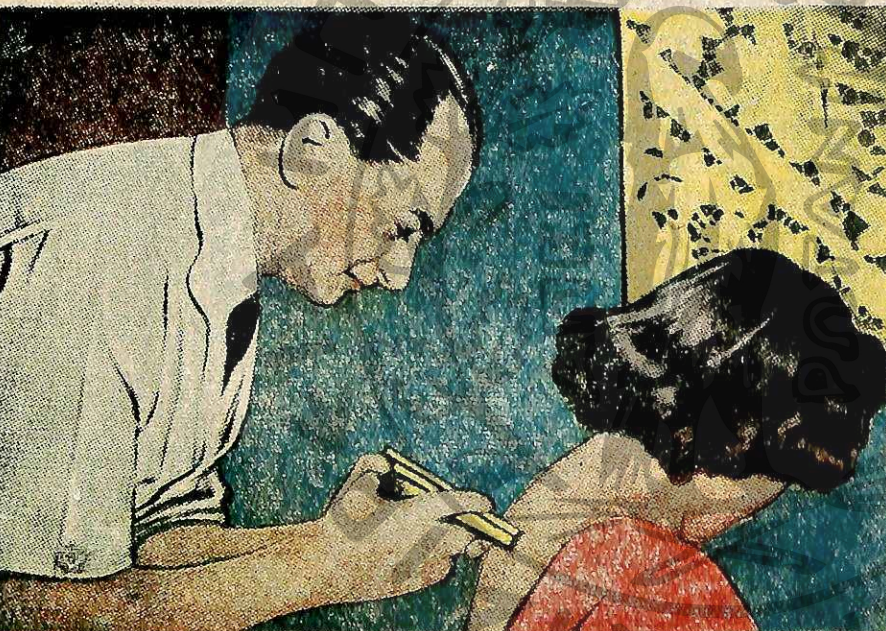
Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η άποψις της χειροπρακτικής για τήν προέλευσι και τή θεραπεία ενός μεγάλου άρθρου άσθενειών.

Πρέπει να σημειώθι ότι πολλοί έξέχοντες έπιστήμονες άναγνωρίζουν τήν ωφέλιμότητα της χειροπρακτικής και παραπέμπουν σε ώρισμένες περιπτώσεις, όπου η άπονευματικότητα της είναι μάλλον άσφαλής, τούς πελάτες τους στους χειροπράκτορες. Τό γεγονός είναι ότι η χειροπρακτική μπορεί ν' άποδώσι άριστά άποτελέσματα, όσα άσκησι κάτω από τήν άσπρη παρακολούθησι και τόν έλεγχο της Ιατρικής.

πλωματούχοι μιας είδικής σχολής, όπου η φοίτησι διαρκεί τέσσερα όλόκληρα χρόνια. 'Ετσι, η κατάρτισις τους δεν διαφέρει από ενός έπιστήμονος γιατρού. Άσκησις της χειροπρακτικής, χωρίς δίπλωμα αυτής της σχολής, άπαγορεύεται αυστηρότατα. Μερικοί σύγχρονοι έπιστήμονες, αντί για τήν όνομασία χειροπρακτική, που προδίδει τόν «κοινογαννιτή», όπως θα λέγαμε, προτιμούν τή λέξι «οποιδυλοθεραπεία», που δείχνει, άλλωστε, πιο έάστερα, που άποβλέπει η νέα μέθοδος. Ο σκοπός της είναι να επιτύχι τή θεραπεία διαφόρων άσθενειών με τήν άσκησι ώρισμένων είδικών έντριξών (μασσάζ) στή σπονδυλική στήλη τού άσθενούς.

Ας δούμε τώρα ποιά είναι η έπιστημονική βάση της χειροπρακτικής. Κάθε σπόνδυλος ένώνεται ως γνωστό, με τόν άμέσως προηγούμενο και τόν άμέσως επόμενο, με τέσσερις άφθρώσεις, δύο προς τά επάνω και δύο

Τό «νευροκαλόμετρο» εξακριβώνει τόν βαθμό πίεσως των σπονδύλων και επιτρέπει στον χειροπράκτορα να έλέγχι τά άποτελέσματα των χειρισμών του.

57

ΕΝΑΣ ΑΙΜΑΤΗΡΟΣ φιλολογικός καυγᾶς

Όταν οι λόγιοι αφήνουν την πέννα κι' αρπάζουν το πιστόλι

Το θλιβερό επεισόδιο Μελά-Καραγάτση δεν είναι κάτι το συνήθιστο στα χρονικά της νεοελληνικής λογοτεχνίας.

Οι Έλληνες λογοτέχνες άφησαν πολλές φορές την πέννα για να υποστηρίξουν τα επιχειρήματά τους με... τις γραβιές τους!

Υπήρξε όμως και μία ξεχωριστή περίπτωση που αντί για μελάνη και γραβιές, χρησιμοποιήθηκαν φονικά όπλα και χύθηκε πολύ αίμα.

Το φιλολογικό αυτό αίματοκύλισμα θα σας αψηγήθουμε σήμερα.

Ήρωές του υπήρξαν δυο ποιητές: Ο ακαδημαϊκός σήμερα κ. Σωτήρης Σκίπης και ο μακαρίτης Ηλίας Κουλουβάτος, ο ποιητής της «Ρινάλδας» και του «Τραγουδιού του Βάγγου», που τόσο θόρυβο προκάλεσε όταν εξεδόθη ανωνύμως, ως μεσαιωνικό δὴθεν δημῶδες τραγούδι.

Θὰ σας διηγηθούμε τη δραματική αυτή ιστορία με όλες της τις περιέργειες λεπτομέρειες.

Το βράδυ της 4ης Ιουνίου του 1914, ο ποιητής Σκίπης ανηφόρισε στην οδό Φιλελλήνων για να πάει στα γραφεία της εφημερίδας «Σκρίπ» όπου συνεργάζονταν ως χρονογράφος. Έξαφνα, εμπρός στην είσοδο του «Σκρίπ» και αντίκρου στο κτίριο του Υπουργείου των Εξωτερικών, είδε το φίλο και συνάδελφό του, Ηλία Κουλουβάτο να δρᾶ ἐναντίον του με το πιστόλι στο χέρι. Πριν ο Σκίπης προφτάσει να προφυλαχτεί, ο Κουλουβάτος άρχισε να πυροβολῇ ἐναντίον του.

Μία σφαίρα χτύπησε τον ποιητή του «Τραγουδιού της Όρφανής» στο στήθος και τον έβαλε κάτω.

Το αποτέλεσμα όμως αυτό δεν ικανοποίησε τον Κουλουβάτο.

Ο Σκίπης τον είδε να τρέχει κοντά του για να τον αποτελειώσει. Συγκέντρωσε τότε το κουράγιο του, σηκώθηκε ὀρθιος και προσπάθησε να φτάσει στην είσοδο του «Σκρίπ».

Ο Κουλουβάτος τον πρόφτασε, τραβῆξε ένα μακρύ και λεπτό ἐχειρίδιο απ' το μπουρνούι του και τον τραυμάτισε στο χέρι. Συγχρόνως του έριξε και τις υπόλοιπες σφαίρες.

Ο δυστυχισμένος ποιητής σωριάστηκε κάτω αϊμόφυρτος.

Ο Κουλουβάτος νομίζοντας ότι τον σκότωσε παραδόθηκε στον ανθυποπαιστή της Χωροφυλακής Βαρδαρέσο που είχε τρέξει ἐπὶ τόπου.

—Εγὼ τὸν σκότωσα!... φώναξε στο Βαρδαρέσο. Όμολογῶ ότι ἐγὼ τὸν σκότωσα. Τὸ ἀξίζει!...

Ο Σκίπης μεταφέρθηκε στο ἀντικρυνὸν Φαρμακείον Μαρिनοπούλου ὅπου τὸ ἔδεσσαν προχείρως τὰ τραυμάτια καὶ ἀμέσως κατόπιν στο «Αρεταίειο».

Ο Κουλουβάτος είχε πυροβολήσει πέντε φορές ἐναντίον του και τρεις ἀπὸ τις σφαίρες τὸν είχαν τραυματίσει βαρύν.

Έφερε ἕνα τροῦμα διαμπερὲς στὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀριστεροῦ χερσίου, ἕνα στὴ θηλή τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ κι' ἕνα τοῖτο στὴ δεξιὰ ὀσφυϊκὴ χώρα, 4-5 ἑκατοστά μακριὰ ἀπὸ τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Επίσης είχε τραυματιστῇ τοῦ φώναξε:

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

ἀπ' τὸ ἐχειρίδιον στὴν κλειδωστὸν τοῦ δεξιῦ χερσίου.

Ο Κουλουβάτος ὡδηγήθηκε ἀμέσως, μετὰ τὴ θηριώδη πράξι του, στὸ πρῶτο ἀστυνομικὸ τμήμα τῆς Πλάκας.

Ήταν τελείως ἀτάραχος. Όταν μάλιστα ἔμαθε ὅτι ὁ Σκίπης ζούσε, παρ' ὅλα τὰ τραυμάτια του, καὶ ὑπῆρχαν ἐλπίδες νὰ σωθῇ, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Κοίμα!... φώναξε. Λυπούμαι πὺν δὲν τὸν σκότωσα! Ἐπρεπε νὰ τὸν σκοτώσω. Μὲ κατεδίωκε, μὲ συκοφαντοῦσε. Δὲν μετανῶν γιὰ ὅτι ἔκανα. Ἀδιαφορῶ ἂν θὰ πεθάνῃ στὴ φυλακὴ ἢ ἂν θὰ μὲ κόψουν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ζήτοῦσε νὰ μὲ καταστρέψῃ!...

Τὴ συνέβαινε λοιπὸν; Γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ λῦσσα τοῦ Κουλουβάτου ἐναντίον τοῦ Σκίπης, συναδέλφου καὶ φίλου του στενοῦ;

Ἀπλούστατα ὁ Κουλουβάτος ἦταν ψυχοπαθὴς, «συμπεπνῆ αἰσθηματικὸν ναυαγίου», ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς.

Τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ Σκίπης ἐκδηλώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι, ὅπου οἱ δύο ποιητὴ ἔκαναν συχνὰ παρέα.

Όταν ὁ Σκίπης ἤρθε στὴν Ἀθήνα ἔγραψε μιὰ ἐπιθεώρησι με τὸν τίτλο «Σεφαντώματα» πὺν ἀνεῳρίστηκε στὴν «Ἀλμπρα».

Τότε πιά φρένιασε ὁ Κουλουβάτος. Φαντάστηκε ὅτι ὁ Σκίπης ἔγραψε τὰ «Σεφαντώματα»... γιὰ νὰ τὸν διασύρῃ καὶ ἰδιαίτερως γιὰ νὰ σατυρίσῃ ἕνα δρᾶμα του, τὸ «Σεφαντώμα» πὺν εἶχε ἐκδώσει ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια!...

Καχυποψίες ψυχοπαθοῦς φυσικά, γιὰτὶ ὁ Σκίπης ἦταν ἀθῶος ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς κατηγορίες. Στὸν ἀνακριτὴ Μειντάνη καὶ στὸν Εἰσαγγελεὰ Γερακάρη, ὁ Κουλουβάτος δῆλωσε ἀπερίφραστα:

—Ἦξερα πὺς εἶμαι μιὰ φιλολογικὴ μεγαλοφυΐα. Ἦξερα πὺς ἔξω ἀπὸ μὲνα ἄλλος μεγάλος δραματικός συγγραφεὺς δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα. Κι' ἔξω ἀπὸ ὅλο μου τὸ μεγαλειὸ τὸ κατέστρεψε ὁ Σκίπης μετὰ τὰ «Σεφαντώματα» πὺν ἔγραψε γιὰ νὰ ἐξευτελίσῃ τὸ δρᾶμα μου, τὸ «Σεφαντώμα».

Εὐτυχῶς, παρ' ὅλα τὰ σοβαρὰ τραυμάτια του, ὁ ποιητὴ Σκίπης γλύτωσε ἀπ' τὸ θάνατο.

Όταν ἀργότερα μάλιστα ἔγινε ἡ δίκη του Κουλουβάτου δῆλωσε στὸ δικαστήριον ὅτι δὲν μνησικακεῖ ἐναντίον του κι' ὅτι τὸν συγχωρεῖ γιὰ τὸ κακὸ πὺν τοῦ ἔκανε.

Ἐτοῖς ὁ Κουλουβάτος τὴν γλύτωσε φτηνὰ με λίγους μῆνες παραμονὴ σὲ ψυχιατρεῖο.

Γιὰ νὰ τελειώσουμε τὸ σημείωμά μας αὐτὸ κάπως εὐθυμῶ, θὰ σας διηγηθούμε κι' ἕναν ἄλλο φιλολογικὸ καυγᾶ ἀπ' τοὺς πολλοὺς πὺν ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα.

Ο Κ. Χρηστομάνος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ συγγραφεὺς τοῦ «Βιβλίου τῆς Αυτοκράτειρας Ἐλισάβετ» καὶ τῆς «Κερίνας Κούκλας», ἔμαινετο κυριολεκτικῶς μιὰ ἐποχὴ ἐναντίον τοῦ ἡλίαντος Ροδοκανάκη, γνωστοῦ ἑπισημῶς λογοτέχνη, γιὰτὶ τὸν ἐμίμειτο ἀπόλυτα στὸ ὄφος, στὸ κομψὸ τύπωμα τῶν βιβλίων του καὶ στὰ κομμῆματα ἀκόμα πὺν χρησιμοποιοῦσε σ' αὐτὰ.

Μιὰ μέρα, τέλος, ὁ Χρηστομάνος, δὲν κρατήθηκε. Στάθηκε στὴν εἰσοδο τοῦ βιβλιοπωλείου Ἐλευθερουδάκη-Μπαρτ, ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς ὑπάλληλος ὁ Ροδοκανάκης καὶ τοῦ φώναξε:

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

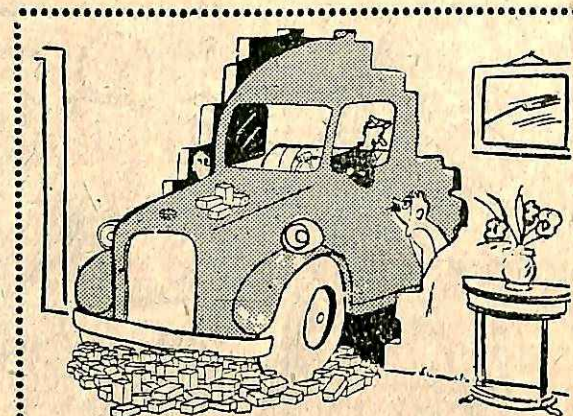
—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

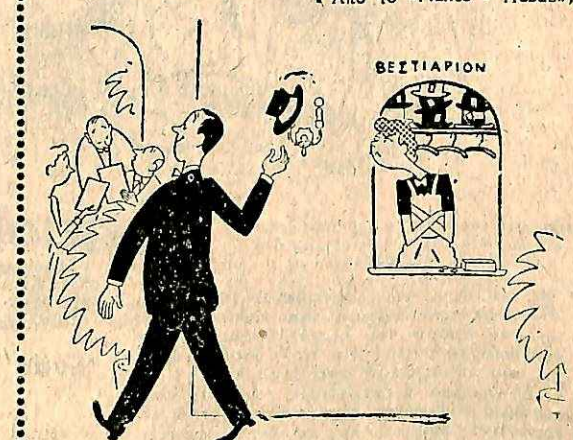
—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

Καὶ χτύπησε χαρακτηριστικὰ τὴν καμπούρα του.

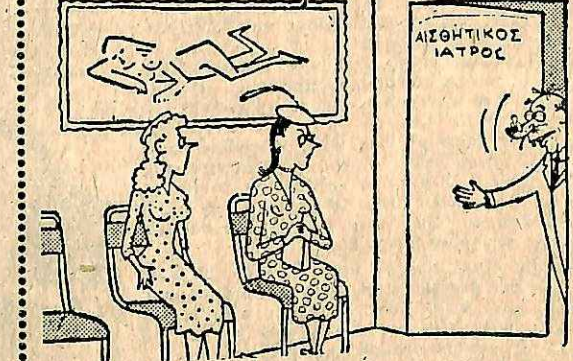
—Παληάνθρωπε!... Όλα, ὅλα μοὺ τάκλεψες!... Μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ μοὺ κλέψεις!...

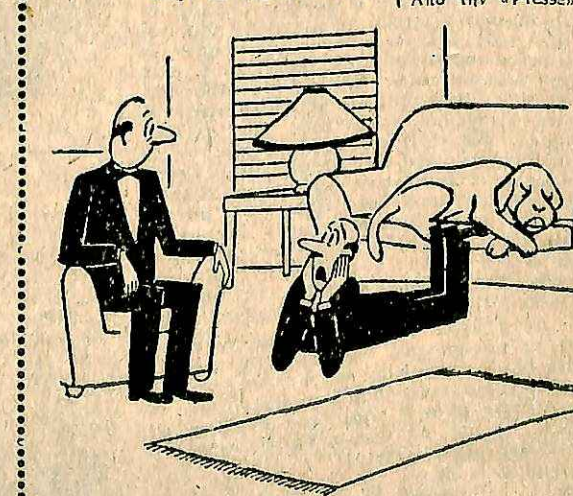
—Μὲ συγχωρεῖτε πὺν μῆκα ἀπ' ἐδῶ, μὰ ἔχουν χαλάσει τὰ φρένα μου!... (Ἀπὸ τὸ «France - Hebdo»)

Ο ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ!

ΖΩΝΤΑΝΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ
—Πιὰ κυρία ἔχει σειρά;... (Ἀπὸ τὴν «Presse»)

—Τὰ πηγαίναμε καλὰ ὡς τὴν ἡμέρα πὺν ἀρχισε νὰ μὲ ξεπερνᾶ στὴ δύναμι!...

Η «ΣΚΟΝΗ τοῦ ὑπνωτικοῦ ΜΠΑΝΙΟΥ»

Σώθηκαν τὰ θύματα
τῆς ἀϋπνίας

Ο Ἀμερικανὸς Τζῶρτζ Στάνφορντ ὑπέφερε πάντα ἀπὸ ἀϋπνία. Όταν σπούδαζε στὸ κολλέγιο, ἔπεφτε στὸ κρεβάτι, κουρασμένος, καὶ ἄγρυπνοῦσε σχεδὸν ὅλη τὴ νύχτα. Στὸν πόλεμο, τόσο όταν ὑπηρετοῦσε στὴν ἀεροπορία ὅσο κι' όταν κλείστηκε σ' ἕνα γερμανικὸ στρατόπεδο αἰχμαλώτων, δυσκολευόταν ἀκόμη πιά πολὺ νὰ κλείσῃ ματί.

Κάποια νύχτα ἀϋπνίας λοιπὸν, τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα: Δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ ἕνα μπάνιο, γιὰ νὰ κοιμηθῇ; Ἦξερε ὅτι τὸ ζεστὸ λουτρὸ καταπραῖνε τὴ νευρὰ. Σκέφθηκε λοιπὸν ὅτι μιὰ στενωτέρη ἐπαφὴ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ νεροῦ μὲ τὸ σῶμα θὰ μπορούσε νὰ τοῦ φέρῃ νύστα. Ἐπρεπε μόνον νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ τὴ στενὴ ἐπαφή.

Όταν, στὸ τέλος τοῦ πολέμου, ξαναγύρισε στὸ Κονέκτικατ, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδέα του. Ἄν πετύχαινε, θὰ γινόταν ὁ σωτήρας μυριάδων ὁμοιοπαθῶν του, στὴν Ἀμερικὴ καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Συγκέντρωσε λοιπὸν μερικοὺς φυσικοὺς καὶ χημικοὺς καὶ τοὺς ἀνέθεσε νὰ ἐργασθῶν, γιὰ νὰ βροῦν μιὰ οὐσία, πὺν θὰ μπορούσε νὰ προστεθῇ σ' ἕνα ζεστὸ μπάνιο καὶ νὰ κάμῃ τὴ θερμότητά του νεροῦ νὰ εἰσχωρήσῃ καλλίτερα μέσα στὸ δερμα.

Ο Στάνφορντ εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι, με τὸν τρόπο αὐτὸ, τὸ μπάνιο θὰ προκαλοῦσε τελεία νευρικὴ χαλάρωσι καὶ νύστα.

Κάθε φορὰ πὺν ἔδβαινε ἀπ' τὸ ἐργαστήριον μιὰ νέα συνταγὴ, ὁ Τζῶρτζ κι' οἱ φίλοι του τὴ δοκίμαζαν, κάνοντας 5 ἢ 6 μπάνια τὴν ἡμέρα.

Τέλος, ἀνήμερα τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1947, κατὰ τὶς 9.30' τοῦ βράδου, ὁ Τζῶρτζ ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα πάρτυ, ὅταν ἔνας ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες τοῦ ἐργαστηρίου του

ἔλεγε:

—Ἦδη τὸ μίγμα αὐτὸ πουλιέται στὴ Νέα Ὑόρκη, κι' ἔχει φέρῃ ἀνακούφισι σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους πὺν βασανίζονταν ἀπὸ ἀϋπνία.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι δὲν φέρνει ἀποτέλεσμα, ὅταν ἡ ἀϋπνία ὀφείλεται σὲ κάποια ἀρρώστεια.

Ὁφελεῖ μόνον στὶς ἀμέτρητες περιπτώσεις πὺν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κλείσῃ ματί, γιὰτὶ τὸν ἔχει ἐκνευρίσει ἡ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας, ἢ γιὰτὶ ἀπασχολοῦν τὸ νοῦ του τὰ βάσανα κι' οἱ στενωχίες του.

Οἱ 12 συζυγικὲς ἀρετὲς

Πόσες ἀρετὲς πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας σύζυγος;

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις ἀπῆλθε αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὶς ἀναγνώστριές της. Στὸ τέλος, βραβεύθηκε κάποια κυρία Τζῶαν Φράνσις, πὺν ἀπαρίσμησε δώδεκα συζυγικὲς ἀρετὲς. Σύμφωνα με τὴν ἀπάντησί της, ἕνας σύζυγος πρέπει νὰ εἶναι:

1. τίμιος, 2. ὑπομονητικὸς, 3. ὀνίγης, 4. κομψός, 5. συνετός, 6. πλούσιος, 7. εὐγενικός, 8. τρυφερός, 9. οἰκονόμος, 10. πιστός, 11. αἰσιδόμος, 12. ἡλικίας κάτω τῶν 50 χρόνων.

Ἡ κυρία Φράνσις ἔχει ἕνα σύζυγο, πὺν συγκεντρώνει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρετὲς, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ: δὲν εἶναι πλούσιος. Εργάζεται σ' ἕνα μεταλλεῖο. Ἡ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἐργαζόταν. Γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ἀνεργός.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

χτύπησε τὴν πόρτα του, τοῦ ὠσε ἕνα μπουκαλάκι με μιὰ ἀσπρὴ σκόνη καὶ τοῦ συνέστησε νὰ τὴ δοκιμάσῃ κι' αὐτὴν.

Μιὰ κι' ἐπρόκειτο ὁπωσδήποτε νὰ κάμῃ μπάνιο, ὁ Στάνφορντ ἔριξε μέσα στὴ μπανιέρα τέσσερις κουταλιὲς τῆς σούπας ἀπ' τὴ σκόνη. Τὸ νερὸ ἄφρισε, σὰν σαπουνάδα. Ὁ Τζῶρτζ μῆκα μέσα κι' ἔμεινε 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπειτα ξαναβῆκε καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ γιὰ νὰ ντυθῇ.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὅταν οἱ φίλοι του πῆγαν νὰ τὸν πάρουν γιὰ τὸ πάρτυ, τὸν βρῆκαν νὰ κοιμάται βραδία στὸ κρεβάτι του!

Ἡ νέα συνταγὴ εἶχε θαυματουργήσει!

Τὰ συστατικὰ τῆς ἦσαν τρεῖς χημικὲς ἐνώσεις: τετραφωσφορικὸν νάτριον, ἄνθρακικὸν νάτριον καὶ ἀλκυλαρυλοσουλφονικὸν νάτριον.

Ο Στάνφορντ ἔστειλε ἀμέσως κάμποσα μπουκαλάκια με τὴν οὐσία αὐτὴ σ' ὅλους τοὺς γνωστούς του, πὺν ὑπέφεραν ἀπὸ ἀϋπνία.

Τὰ ἀποτελέσματά της ἦσαν θαυμάσια, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις.

Ὡστόσο ὁ Στάνφορντ διατηροῦσε ἀκόμη ἐπιφυλάξεις. Ἐδῶσε τὴ σκόνη σὲ διάφορα ἱδρυτικὰ καὶ δημόσια ἐργαστήρια, γιὰ συστηματικὰ πειράματα. Κανεὶς δὲν ἔξερε πόσοι πειραματίσταν ἕκαστον τὸ μπάνιο τοῦ μ' αὐτὴν.

Ὡστόσο, ἡ συνταγὴ σημείωσε ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες κι' ἐνεκρίθη ἐπίσημως ἀπ' τὴν ἀρμοδίᾳ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ. Ἀμέσως, ὁ Στάνφορντ πῆρε δελεαστικὰς προσφορὰς ἀπὸ μεγάλες φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες, ἀλλὰ τὶς ἀπέκρουσε ὅλες, γιὰτὶ ἔννοει νὰ ἐμπορευθῇ μόνος του τὴ «σκόνη τοῦ ὑπνωτικοῦ μπάνιου».

Ἦδη τὸ μίγμα αὐτὸ πουλιέται στὴ Νέα Ὑόρκη, κι' ἔχει φέρῃ ἀνακούφισι σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους πὺν βασανίζονταν ἀπὸ ἀϋπνία.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι δὲν φέρνει ἀποτέλεσμα, ὅταν ἡ ἀϋπνία ὀφείλεται σὲ κάποια ἀρρώστεια.

Ὁφελεῖ μόνον στὶς ἀμέτρητες περιπτώσεις πὺν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κλείσῃ ματί, γιὰτὶ τὸν ἔχει ἐκνευρίσει ἡ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας, ἢ γιὰτὶ ἀπασχολοῦν τὸ νοῦ του τὰ βάσανα κι' οἱ στενωχίες του.

Οἱ 12 συζυγικὲς ἀρετὲς

Πόσες ἀρετὲς πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας σύζυγος;

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις ἀπῆλθε αὐτὸ τὸ ἐρώτημα στὶς ἀναγνώστριές της. Στὸ τέλος, βραβεύθηκε κάποια κυρία Τζῶαν Φράνσις, πὺν ἀπαρίσμησε δώδεκα συζυγικὲς ἀρετὲς. Σύμφωνα με τὴν ἀπάντησί της, ἕνας σύζυγος πρέπει νὰ εἶναι:

1. τίμιος, 2. ὑπομονητικὸς, 3. ὀνίγης, 4. κομψός, 5. συνετός, 6. πλούσιος, 7. εὐγενικός, 8. τρυφερός, 9. οἰκονόμος, 10. πιστός, 11. αἰσιδόμος, 12. ἡλικίας κάτω τῶν 50 χρόνων.

Ἡ κυρία Φράνσις ἔχει ἕνα σύζυγο, πὺν συγκεντρώνει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρετὲς, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ: δὲν εἶναι πλούσιος. Εργάζεται σ' ἕνα μεταλλεῖο. Ἡ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἐργαζόταν. Γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ἀνεργός.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τὰ παπούτσιά του με βερνίκι CAMEL μᾶς σῆκωσε ψηλὰ τὴ μύτη.

Χμ! Ἀπ' τὸ καιρὸ πὺν γυαλίζει τ

60

Εχι μόνο τη Λίβια, αλλά και το Θιβετιανό. Κι' εκείνος τον άκουσε...

Η Λίβια είδε ξαφνικά ν' άνοιξη σιγά - σιγά, αθόρυβα, η πόρτα που βρισκόταν πίσω απ' την πλάτη του νέου. Κατάλαβε πως θα συνέβαινε κάτι καινούργιο κι' απρόβλεπτο. Κι' η καρδιά της γέμισε από έλ- πίδα...

Δεν άφισε όμως να τη νικήση η συγκίνηση. Κατάρθα- σε να επιβληθή στον έαυτό της και, ενώ παρακολουθούσε με διαρκώς μεγαλύτερη αγωνία το άνοιγμα της πόρτας, προ- σπαθούσε συγχρόνως να φανή αδιάφορη.

Τέλος, πρόβαλε στο κατώ- φι ένα πρόσωπο, ένα κεφάλι, ένα σώμα... Ήταν ο Σόχναμ Γκι 'Αζό... Απ' τις αθόρυ- βες κινήσεις του κι' απ' την έκφραση του προσώπου του, η Λίβια κατάλαβε άμέσως ότι — για την ώρα τουλάχιστον — δεν ήταν έγχθρος αλλά συμπα- χός της, κι' ότι συνεπώς έπρε- πε να τον βοηθήσει, κι' όχι να τον προδώσει.

Ο Θιβετιανός άρχισε να κάνει κάτι παράξενες χειρονο- μίες, έχοντας συγχρόνως τα μάτια του καρφωμένα στο σέρκο του νέου...

Εκείνος ξαφνικά, κλονίσθηκε, έφερε τα χέρια του στο κεφάλι του. Μα δεν ήταν, παρά μια στιγμή ά- δυναμίας... Αμέσως κατό- πιν, κατέβαλε μια φανερή προσπάθεια για ν' αντιδράσει, ν' αντίταχθι στη θέληση, που κόντευε να υποτάξει τη δική του. Συνήλθε, μόνεψε το λόγο της περαστικής κακοδιαθεσίας του, γύρισε απότομα, είδε το Θιβετιανό κι' έβαλε το χέρι στην τσέπη του, για να βγάλει πιστόλι.

Μα ο Σόχναμ Γκι 'Αζό, βλέ- ποντας πως είχε αποτύχει η απόπειρά του κι' είχε ανακαλυ- φθί, ώρμησε, γρήγορος σαν ά- στραπη, πάνω στον αντίπαλό του. Ένα μαχαίρι έλαμπε στο χέρι του. Το άνασχηκε για να χτυπήσει...

Ξαφνικά όμως, ανεξήγητα, το όπλισμένο χέρι του ξανά- πεσε, ενώ με το άλλο έσφιγγε σπασμωδικά το στήθος του. Τα μάτια του γούρλωσαν, γε- μάζα τρομαγμένη έκπληξη...

Ο νέος όπισθοχώρησε, έκ- πληκτος κι' έκείνος, μη υπο- ρώντας να καταλάβη τί συνέ-βαινε. Είχε τραβήξει το ρε- βόλβερ του, αλλά δεν είχε προ- λάβει να το μεταχειρισθί.

Τη στιγμή που θα τον μα- χαίρωνε ο Θιβετιανός, είχε πέ- σει μια πιστολιά. Μα δεν εί-χε πυροβολήσει ο νέος. Ή σφαίρα, που είχε χτυπήσει το Σόχναμ Γκι 'Αζό, προερχόταν απ' έξω, απ' το πάγκο.

Ενώ ο Θιβετιανός κλονιζό- ταν και σωριαζόταν γλωμ, ο άλλος έτρεξε, στο παράθυρο και κτύπησε μέσα απ' τα κά- νκελλα, προσπαθώντας να δια- κρίνη στο σκοτάδι. Άκουσε βήματα βιαστικά ανάμεσα στα δέντρα, αλλά δεν μπόρεσε να δει τίποτε.

Στο μεταξύ η Λίβια, απολι- θωμένη απ' τη φρίκη, δεν έσκη- φηκε καν να έπιωφελήθι απ' το έπεισόδιο εκείνο για να έ- πιχειρήσει να φύγι. Είπε, το Θιβετιανό να λυγίξει και να πέφτι πάνω στη μύτη του δι- κού του μαχαίριού. Ο έλαφρός αλλά ανατριχιαστικός ήχος της λεπίδος, που ξέσχισε τα ρούχα και χώθηκε στις σάρ- κες, πάγωσε το αίμα στις φλέ- βες της, την παρέλυσε. Δεν κατάρθωσε ν' απομακρύνη τα μάτια της απ' το φρικτό θέα- μα του προσώπου του Θιβετιαν-νού, που το παραμόρφωσε ένας μορφασμός πόνου...

Δεν θα μπορούσε να πη πό- σο διήρκεσε ο μορφασμός αυ- τός... Κάποια στιγμή, βγή- κε ένας πνιγμένος ρογχος απ' τα χείλη του πληγωμένου, μα- ζι μ' ένα κύμα μαύρου αίμα- τος. Έπειτα χάθηκε ο μορφα- σμός, και το πρόσωπό του έ- μεινε ακίνητο και τα μάτια του καρφωμένα στην κοπέλλα, άπληνη, σδυσμένα, κυττάζον- τας την χωρίς να τη βλέ- πουν...

Την ίδια στιγμή, η Λίβια άκουσε ένα υπόκωφο κρότο, που την έκανε ν' ανασκίρτη- ση. Γύρισε το κεφάλι της κι' είδε ότι είχε πέσει κι' ο νέος...

Μια απελπισμένη φωνή βγήκε τότε απ' το λαιμό της, που τον έσφιγγε η φρίκη:

—Μάξ!... Μάξ!...

—Ποιος τον χτύπησε; ρώ- τησε κάποιος, πίσω της.

—Ποιος τον χτύπησε; έπα- νέλαβε μηχανικά κι' η Λίβια, χωρίς καν ν' αναρωτηθί ποιος ήταν αυτός που είχε μιλήσει.

—Εσείς να μου το πείτε!

Η Λίβια συνήλθε επιτέλους και πρόσεξε, το νεοφερμένο, που είχε μπη απ' την μισανοι- χτή πόρτα. Στην αρχή, δεν τον αναγνώρισε.

—Εγώ;... μουρμούρισε, σαν να ζυπνούσε από ένα ό- νευρο.

—Και βέβαια εσείς! Έχε- τε κανένα όπλο;

Η Λίβια τον κτύπησε χωρίς ν' απαντή. Της φαινόταν ότι τον είχε ξαναίδη, μα δεν θυ- μόταν πού, ούτε ποιος ήταν.

Πού τον είχε δει;... Α, ναι! Ουμώταν τώρα... ένα σκού-

ρο και σκονισμένο κοστούμι, μάτια μισόκλειστα απ' την αντίηλια, μουστάκια σαν δούρ- τες, ένα πρόσωπο μουσκεμέ- νο στον ιδρώτα, σκυμμένο πά- νω απ' το τιμόνι ενός ποδη- λάτου... Μα ναι, ήταν ο άν- θρωπος που είχε δη να περνά- απ' το δρόμο, προ όλιγων ώ- ρων, όταν πρωτοξέφτασε κοντά στην βίλλα κι' ετοιμαζόταν να στρίψει στο μονοπάτι...

Μα γιατί βρισκόταν εδώ τώ- ρα, και μάλιστα με τέτοιον τρόπο;

—Σας ρώτησα αν έχετε ό- πλο, επανέλαβε ο άγνωστος.

—Όπλο;... εγώ; Όχι!

—Αλήθεια, δεν άκουσα άλ- λο πυροβολισμό από κείνον που έριξε εγώ... Μα εγώ είχα πυροβολήσει μια φορά, τον «κιτρινομορη», τη στιγ-μή που θα έσφαζε αυτό το νε- αρό!

—Ποιος είσθε επιτέλους σεις; ρώτησε η κοπέλλα.

—Άστυνομικός! Σας πα- ρακολουθώ από την ώρα που βγήκατε απ' το γραφείο του άνακριτού. Μ' είχαν διατάξει να μη σας χάσω καθόλου απ' τα μάτια μου... και, για να ύπακούσω, αναγκάστηκα να σκαρφαλώσω σ' ένα δέντρο, με τον κίνδυνο να γκρεμισα- κιώ!

—Μα, αν δεν σκοτώσατε σεις αυτό το νέο, τότε λοιπόν ποιος τον σκότωσε; Είναι αδύνατον να χτυπήσει η ίδια σφαίρα δυο ανθρώπους, που δεν βρί- σκονται στην ίδια γραμμή!

—Αλλά η Λίβια άδιαφορούσε για την άπορία του άστυνομι-κού. Είχε σκύψει πάνω απ' το νέο, τον έσπληνε στο πάτω-μα.

Τώρα που το στόμα του δεν μιλούσε και δεν έσάρκαζε, η Λίβια δοκίμαζε την έντυπωσι ότι ξαναβρίσκει στο πρόσωπό του την έκφραση του Μάξ, του αληθινού Μάξ!

—Μα αυτός είναι πεθαμέ- νος... όσο είμαι κι' εγώ! Φώ- ναξε ξαφνικά ο άστυνομικός, που είχε σκύψει κι' αυτός κι' έξεταζε το νέο.

—Αλλά κι' η Λίβια είχε προ- σέξει τις έλαφρες κινήσεις

των χεριών και των ποδιών του, είχε δη να χάνεται λίγο - λίγο η ώχρωση του προσώπου του. Ένώ παρακολουθούσε, γεμάτη έλπιδα, αυτές τις έκδηλώσεις της ζωής που ξαναγύριζε, θυ- μόταν συγχρόνως μερικές λέ-ξεις του καθηγητού Ρουτζί:

«Όταν πεθάνη ο ύπνυτι- στής, θα ξαναβρθί ο άνθρωπος σας την προσωπικότητά του...».

Ήταν λοιπόν δυνατόν αυτό; Μα ναι, ήταν! Η Λίβια δεν άργησε να πεισθί, με τα ίδια της τα μάτια.

Πραγματικά, έπειτα από λί- γα λεπτά, ο νέος συνήλθε τε- λείως, στο ντιβάνι όπου τον είχε έσπληνε ο άστυνομικός.

Άνοιξε τα μάτια του, κι' ά- νασχηκώθηκε λίγο, άκουμπή- νοντας στον άγκωνα του.

Είπε τότε, σκυμμένο πάνω του, το πρόσωπο της κοπέλ- λας, με την αγωνία ζωγραφι- σμένη στα χαρακτηριστικά της.

Τα πρώτα λόγια που πρό- φερε ο νέος, την άναστατώναν, της προκάλεσαν τόση συγκί- νηση, ώστε δάκρυα χαράς ανέ- βλυσαν απ' τα μάτια της και κύλησαν στα χλωμά της μά- γουλα. Αγκάλιασε τον άγα- πημένο της, τον έσφιξε με πάθος και τον γέμισε τρελλα φιλία.

Μια φωνή άκούστηκε πίσω τους, λίγο ειρωνική:

—Ε, παιδιά! Είμαι κι' ε- γώ εδώ!

Η Λίβια κι' ο Μάξ άνα- σκίρτησαν και ξαναγύρισαν στην πραγματικότητα. Έλυ- σαν τ' αγκαλιάσματα τους και γύρισαν προς τον άστυνομικό, που τους μιλούσε.

Εκείνος έκλεισε πονηρά το μάτι και πρόσθεσε:

—Βλέπω μ' ευχαρίστησι μου πως τα κανονιστά επιτέ- λους οι δυο σας! Μα δεν μου φαίνεται καθόλου κατάλληλο το μέρος για ερωτικές διαχύσεις!

—Οχι, πώς μ' ενοχλείτε! Κά- θε άλλο μέλισσα... Μα το λέω για δικό σας καλό! Δεν φρονείτε και σεις πως θατάν καλλίτερο να περάσει σε μια άλλη κάμαρα και να τα πτή- με την ησυχία σας, δίχως ένο- χλητικούς μαρτυρες;

—Σ' αυτό το διασκήμμα, εγώ θα κάνω μια επιθεώρηση εδώ μέσα, για να μαζέψω τα στοι- χεία που μου χρειάζονται για την αναφορά μου. Μα θα σας παρακλήσω πολύ να μη μου το σκάσετε.

Ο Μάξ δεν είχε προλάβει ακόμα να κυττάξη γύρω του, απ' τη στιγμή που ξαναγύρισε στις αισθήσεις του. Τώρα μόνον άντελθίθη την παρουσία του άστυνομικού. Και τον κύ- ταξε, έκπληκτος για τα λόγια του και τον τόνο του.

—Μα ποιος είν' αυτός τή πά- λι; ρώτησε με άπορία τη Λί-βια.

—Ο καλλίτερος άνθρωπος του κόσμου, τού έξηγησε εκεί- νη. Ένας φίλος... Είναι ά- στυνομικός...

—Άστυνομικός;... Τι δου- λειά έχει εδώ;... Για ποιόν νεκρό μιλάει;

—Γι' αυτόν εκεί... το Σό- χναμ Γκι 'Αζό! άπάντησε η κοπέλλα, παραμερίζοντας και

δείχνοντας στο Μάξ το πτώμα του Θιβετιανού.

Έπειτα, καταλαβαίνοντας απ' την έκφραση του νέου ότι ήταν έτοιμος να της κάνει κι' άλλες ερωτήσεις, έσπευσε να προσθέσι:

—Άκουσε, Μάξ! Νομίζω κι' εγώ πως είναι προτιμώτε- ρο ν' ακολουθήσουμε τη συμ- βουλή του φίλου μας και να φύγουμε τώρα από δω. Θαμα- στε πιδ ελεύθεροι να τα πού- με μόνοι μας...

—Αλλά, σου όμολογώ ότι με ταραξί- πολύ να μένω εδώ μέσα, μπρο- στά στον πεθαμένο...

—Μα θάθελα να μάθω... έ- πέμεινε ο Μάξ.

—Θα στά πω όλα... όχι όμως εδώ, αυτή τη στιγμή.

Κι' η Λίβια έσπρωξε το νέο, σχεδόν διά της βίας, προς την πόρτα, σφίγγοντάς του το μπράτσο μ' ένα τρόπο εύγλω- ττο.

Όταν βρέθηκαν έξω, ο Μάξ ξαναρώτησε και πάλι:

—Μα τι σημαίνουν επιτέ- λους όλ' αυτά; Έννοεις να μου έξηγησι;

—Περιμένα μια στιγμή ά- κόμη, τού ψιθύρισε η Λίβια. 'Ας μπουέμε πρώτα σ' ένα άλ- λο δωμάτιο. Καλλίτερο να μη μάς άκούσει ο άστυνομικός.

—Μα, για τ' όνομα του Θε- ου, τί είναι όλ' αυτά τα μυστή- ρια; είπε ο Μάξ, λίγο εκνευ- ρισμένος.

Μπήκαν σ' ένα μικρό σαλο- νάκι. Ο νέος άναψε το ηλεκ- τρικό φώς και πρόσθεσε:

—Πες μου, πρώτ' απ' όλα, πού είμαστε;

—Πού είμαστε; Μά είν' έ- ρώτησις αυτή; Στη βίλλα σου!

—Στη... στη... Τι έκανε, λέει; τραύλιζε ο Μάξ, σαστι- σμένος.

—Στη βίλλα σου, ξανάπε ή- συχα η Λίβια.

—Σίγουρα όνειρεύεσαι, ά- γαπητή μου. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα βίλλα!

—Ε, τώρα την απέκτησες! Κι' όχι μόνον αυτό. Έχεις ά- κόμη και κάμποσα εκατομμύ- ρια... δεν ξέρω πόσα ακρι- βώς!

—Χά, χά! Άστειεύεσαι, Λίβια...

—Δεν άστειεύομαι καθόλου. Μιλώ σοβαράτα. Μα είναι δυνατόν να μη θυμάσαι τίπο- τε... τίποτε απολύτως;

Ο Μάξ έζαρωσε το μέτωπό του, καταβάλλοντας μια έντο- νη και φανερή προσπάθεια να συγκεντρώσει τις άναμνήσεις του. Τέλος, ψιθύρισε:

—Τόσπου μια στιγμή... Το δωμάτιο απ' όπου βγήκα- με προ όλιγων, δεν ήταν το γραφείο του φίλου μου Ράτεν;

—Ακριβώς. Αυτό ήταν.

—Για να δούμε... 'Ας προσπαθήσω ακόμη να θυμη- θώ... Ή ώρα ήταν 7 σχεδόν, όταν ήρθα εδώ μαζί με το Ρά- τεν. Μπήκαμε κι' οι δυο στο γραφείο του. Έπειτα ο Ράτεν μ' άφισε μόνο για λίγο εκεί

—Αν δεν βρής το χει- ρότερο δεν έκτιμās το καλλίτερο—αυτό δά πη γυαλίζετε τα παπού- τσια σας με

ARIZONA

και μὴν δοκιμάζετε άλ- λη μάρκα γιατί τὰ κα- ταστρέψετε.

μέσα, για να πάη να πάρη κάτι χαρτιά που επρόκειτο να μου δώση... 'Α, καταλαβαί- νω! Θα άποκοιμήθηκα, φαίνε-ται. Αυτό είν' όλο.

—Έτσι λές;

—Αλλά ο νέος δεν πρόσεξε το παράξενο ύφος της Λίβιας, γιατί είχε ρίξει στο μεταξυ μια ματιά στο ρολόι που φο- ρούσε στο χέρι του.

—Διάβολε! Έντεκα σχε- δόν! φώναξε. Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο. Πρέπει να φύγω άμέσως, για να προλά- βω το τραίνο που φεύγει τα μεσάνυχτα...

Μά, αλήθεια, πού είναι ο Ράτεν; Και σύ, πώς βρέθηκες εδώ;

—Έχεις καθυστερήσει... ό- κτω μέρες για το τραίνο σου! άπάντησε η Λίβια χαμογελών- τας.

Σταμάτησε λίγο, κι' ο νέος την κυττάζε μ' ένα τρόπο σαν ν' άμφέβαλλε για τα λογικά της...

Έπειτα τού έξηγησε:

—Πραγματικά, ήρθες εδώ στις 7 το απόγευμα... όχι ό-μως σήμερα, αλλά στις 19 Μαΐου. Τώρα είναι 11 το βρά-δυ της 27ης Μαΐου! Σ' αυτό το μεταξύ, έκαμες το ταξίδι σου, πήγες στο Παρίσι και στη Μασσαλία, κι' απ' αυτή την τελευταία πόλη υπέβαλες την παραίτησή σου απ' την έ- φμευσίδα σου!

—Όσο για το «φίλο σου το Ράτεν», όπως τον άποκαλείς, πρέπει να μάθης πως ήταν ο στυγερώτερος έγκληματίας απ' όσους υπήρξαν ποτέ στον κό- σμο! Αφού έκαμε τη διαθήκη του και σ' άφισε γενικό κλη- ρόνιο του, για το λόγο που θα σου έξηγησω σε λίγο, έπει- τα αυτοκτόνησε. Βρίσκεται τώ- ρα στον άλλο κόσμο... όπως κι' ο αντίξιος σύντροφός του Σόχναμ Γκι 'Αζό. Απ' τον ό- ποιο μάς άπήλλαξε, πριν από λίγο, μια σφαίρα που πιστο- λίου του φίλου μας του άστυ- νομικού.

»Κι' έτσι, τώρα, είσαι ο νόμιμος ιδιοκτήτης της βίλλας κι' όλες της άλλης περιουσίας του Ράτεν!

—Όστε λοιπόν... τραύλι- σε ο νέος, ήσαν όλα αλήθεια... δεν όνειρεύτηκα λοιπόν!...

Είχε φτάσει πια στο κατα- κόρυφο της καταπληξέως. Όσο- τόσο εξακολουθούσε να κυττά- ζη την κοπέλλα μ' άμφιβολία, σαν να ύποψιαζόταν πως τον κορόιδευε...

—Δεν όνειρεύτηκες;... Τι πράγμα; ρώτησε η Λίβια, έκ- πληκτη κι' αυτή.

—Μά... όλ' αυτά. Δηλα- δὴ το θάνατο του Ράτεν, το ταξίδι μου στο Παρίσι και στη Μασσαλία, την κληρονο- μιά... Όχι, όχι, αδύνατον! Δεν μπορώ να το πιστέψω...

—Ας δούμε. Πώς πεθανε ο Νικ Ράτεν;

—Αυτοκτόνησε, σου είπα, για ν' άπχαλαγή απ' την προ- σωπικότητά του, με το σκοπό όμως να ξαναζήση ως Μάξ 'Αλτον, όπως τον είχε βεβαί- ωσει ο Σόχναμ Γκι 'Αζό. Για να δώση δε στο θάνατό του την έμφανισι τυχαίου γεγονό- τος, είχε διατάξει να σκηνοθε- τήσουν ένα αυτοκινητικό δυστύ- χημα.

—Θεέ μου! Δεν το χωράει ο νους μου... Όστε λοιπόν δεν είδα όνειρο; Πραγματικά, υπήρξα επί όκτω ήμερες το τυφλό και άβουλο όργανο αυ- τού του παλαιοανθρώπου... Κι' ο κόμης Ουίλλιαμ Μπρούμ εί- ναι νεκρός;

—Δυστυχώς ναι.

—Κι' ο Χουάν βρίσκεται στη φυλακή;

—Ναι... με μια βαρεία κατηγορία εναντίον του.

Ο Μάξ έθλησε κάτι να πη άκούη, αλλά σταμάτησε, βλέ- ποντας ν' άνοιξη η πόρτα και να παρουσιάζεται στο κατώ- φι ο άστυνομικός.

—Με συγχώρητε που σας έ- νοχλώ, είπε ο τελευταίος. Πρέ- πει όμως να τηλεφωνώ στούς

άνωτέρους μου και να τούς ά- ναφέρω ό,τι συνέβη, για να ρα- θούν εδώ για τη σχετική έρευ- να. Έψαξα όλο το σπίτι, άλ- λά δεν εύρηκα πουθενά το τη- λέφωνο. Μήπως ξέρετε πού εί- ναι;

—Ναι, στην είσοδο, άρι- στερα καθώς μπαίνουμε, στη γωνία, πίσω από ένα παρα- δάν, άπάντησε ο Μάξ.

Ο άστυνομικός τον εύχαρί- στησε για την πληροφορία κι' έκανε να βγί. Μα η Λίβια τον σταμάτησε.

—Μια στιγμή, παρακαλώ! τού είπε. Αφού είσατε εδώ, φροντίστε ναρθούν και δυο έρ- γάτες, για να ξεθάψουν το πτώμα του κόμης. Μπρούμ. Βρίσκεται κάτω απ' το γκα- ράζ, κλεισμένο μέσα σ' ένα μο- νοκόμιο όγκο τσιμέντου.

—Θα βρής μαζί του και την όμολογία του δολοφόνου, που είναι — η καλλίτερα, που ή- ταν — ο γνωστός έπιχειρημα- τίας Νικ Ράτεν, που σκοτώθη- κε την περασμένη βδομάδα σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

»Θα κάνετε επίσης τον κόπο να τηλεφωνήστε στη φυλακή, για να ζητήσετε να έλευθερω- σουν το φίλο μας Χουάν Ρουμ- πλές, εφόσον η όμολογία του Ράτεν τον άπαλλάσσει απε- κάθε κατηγορία!

—Μά... σοβαρά μιλάτε; —Λέτε να μου διαθέσι ν' ά- στειεύθω για τέτοια πράγμα- τα;

—Δεν ξέρω... μου φαίνον- ται τόσο άπίστευτα αυτά που μου είπατε!... Όστόσο θα κάνω ό,τι πρέπει.

Αφού έφυγε ο άστυνομικός, η Λίβια είπε στο Μάξ:

—Έξηγησε μου τώρα, τί έννοούσες όταν μιλούσες γιό ένα όνειρό σου;

—Θα καταλάβεις άμέσως... άρχισε ο Μάξ. Όπως σου εί- πα, το βράδυ που επρόκειτο να φύγω για τη Γαλλία, ήρθα εδώ μαζί με το Ράτεν, για να πάρω κάτι χαρτιά σχετικά με τη δημοσιογραφική άποστολή μου. Ο Ράτεν μ' άφισε μόνο στο γραφείο του, λέγοντάς μου πως θα ξαναγύριζε σε λίγο.

»Βλέποντας πως άργούσε, πήρα μια έφημερίδα και πήγα να έσπληνώ στο ντιβάνι... Απ' τη στιγμή λοιπόν εκείνη, άρ- χίζει ένα κενό στη μνήμη μου, σαν νάχα κοιμηθί βαρυσ...

Όστόσο, κατόπιν, έννοιωσα την έντυπωσι πως είχα ξυπνήσει και πάλι. Βρισκόμουν άκομη στο ντιβάνι κι' έμένα ακίνη- τος, με τα μάτια μου καρφω- μένα σε μια παλιά εικόνα, κρεμασμένη στον τοίχο.

»Ός εδώ, δεν υπάρχει τίπο- τε το παράξενο... Όταν ό-μως έθλησα ν' απομακρύνω το βλέμμα μου απ' την εικόνα και προσπαθήσα να κουνήθω, δεν κατάρθωσα, ούτε το ένα ούτε το άλλο! Τα μάτια μου, τα χέρια μου, τα πόδια μου, όλα άρνιόνταν να με ύπακούσουν!

Αισθανόμουν μια περίεργη έν- τυπωσι, σαν να μην ήμουν πιά κύριος τού σώματός μου, σαν νάχα παραλύσει τελείως, μο- λονότι μπορούσα να βλέπω, να αισθανώμαι, να σκέπτομαι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

MONON 89.000
Μοντέρνα
ΕΤΟΙΜΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΠΡΩΤΟΝ
ΝΕΟ ΜΙΝΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΩΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1915
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

ΨΑΔΟΛΑΥΟΙΣ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΟΣ
LANOLINE COIAX

Το περίφημον αυτό ειδικόν ΜΑΛΑΚΤΙΚΟΝ και ΚΑΘΑΡΙ- ΣΤΙΚΟΝ καλλυντικόν του δερματος λόγω της ειδικής ελαϊώδους τονοδρεπτικής και δροσιστικής συνθέσεώς του σας επιτρέπει με μίαν μόνον επάλειψιν ΝΑ ΧΑΙΡΕΣΘΕ ΑΚΙΝΑΥΝΩΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΝΩ συγχρό- νως σας προφυλάσσει και σας θεραπεύει με άπολύτως θετικά άποτελέσματα από ΗΛΙΑΚΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ, ΠΑΝΑ- ΔΕΙΣ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ και ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ του ΔΕΡΜΑΤΟΣ.

ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ κατέχει το άναμφισβήτητον προσόν εις το να σας δίδει το ωραιότερον και πλέον φυσικό ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΟ ΔΕΡΜΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΤΙΟΕΛ, Βαλα- ωρίτου 12.
Τηλ. 33-039. Έξέτασις του δερματος ΔΩΡΕΑΝ.

Η ανδρική μόδα ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Το γιλέκο κι' οι παρδαλές γραβάτες

Είναι πιθανότατα ότι οι περισσότεροι άντρες δεν αντιλαμβάνονται πόσο διαφορετικά ντύνονται σήμερα, απ' ό,τι προ δεκαετίας. Τα κοστούμια είναι φαρδύτερα, τα υφάσματα πιο ζωηρόχρωμα, τα πουκάμισα έχουν κολλάρια πιο άνετα και μαγιότσια κουμπωτά. Τα παπούτσια δεν έχουν πολλές φορές κορδόνια κι' αποτελούνται συχνά από καστόρι — ένα δέρμα που το φορούν σαν άλλοτε σόουν οι «σόνιπ» δανδής. Τα καπέλλα έχουν σχεδόν καταργηθεί, καθώς κι' οι τσιγγίνες. Το γιλέκο έχει λειφεί.

Πού οφείλονται αυτές οι μεταβολές;

Στο ζήτημα της ενδυμασίας, παίρνουν ρόλο παράγοντες ψυχολογικοί και οικονομικοί.

Το 1942, η Αμερικανική Κυβέρνησις επέβαλε στους κατασκευαστές έτοιμων ανδρικών κοστούμιων (οι περισσότεροι Αμερικανοί αγοράζουν έτοιμα ρούχα) να καταργήσουν, για λόγους οικονομίας υφάσματος, τα ρεβέρ των παντελονιών, τις ζώνες των σπώρ σακκακιών και τα γιλέκα και να κοντύνουν τα σακκάκια. Οι περιορισμοί αυτοί εφορμήθηκαν. Κι' οι Αμερικανοί τους δέχθηκαν αδιαμαρτύρητα — παρόλο που τους δόσαν την κατασκευαστών κοστούμιων ότι η πελατεία τους θα σήκωνε επανάστασι...

Μετά τον πόλεμο, τα σακκάκια ξαναπέκτησαν το παλιό τους μήκος και τις ζώνες τους, τα παντελόνια ξαναβρήκαν τα ρεβέρ τους. Το γιλέκο όμως φαίνεται πως πέθανε οριστικά. Πριν από λίγα μόνο χρόνια, συνώδεε απαραίτητα κάθε ανδρικό κοστούμι. Θάλαγε κανείς ότι οι ράφτες το θεωρούσαν απαραίτητο, για να βάζουν οι άντρες τα τσιγγάρια τους, τα μολύβια, τις σημειώσεις, το ρολόι τους... Κι' όμως σήμερα κανένα κοστούμι σταυρωτό δεν έχει πια γιλέκο. Το ίδιο συμβαίνει με τα 80% των μονοτετών.

Θα παρατηρήσατε ίσως ότι και τα ρεβέρ των παντελονιών είναι εξίσου άχρηστα, όσο το γιλέκο. Γιατί λοιπόν να μη καταργηθούν κι' αυτά;

Μά είπαμε πιο πάνω ότι άνακα-

τεύονται στην ανδρική μόδα και παράγοντες ψυχολογικοί, που μενουν κάποτε ανεξαρτήτως...

Απεναντίας, εξηγείται εύκολα η μόδα που επέβαλε στους Αμερικανούς — και στους ξένους μιμητές των — τις παρδαλές γραβάτες, με τα ζωηρά χρώματα και με τα μεγάλα κι' εξωφρενικά σχέδια. Στις προπολεμικές συντηρητικές γραβάτες, τα σχέδια τυπώνονταν με κυλινδρικούς χαλκινούς. Ο πόλεμος όμως προκάλεσε την έλλειψη χαλκού, κι' έτσι το τύπωμα αυτό άρχισε να γίνεται με μία άλλη μέθοδο, με την οποία πετυχαίνουν μόνο τα μεγάλα και ζωηρά σχέδια. Να γιατί οι Αμερικανοί φορούν σήμερα γραβάτες όλων των... αποκρηστικές!

Υπάρχει ωστόσο και στη γραβάτα κάτι το ανεξήγητο. Γιατί οι άντρες ξοδεύουν χρήματα για να την αγοράζουν και πολύτιμο χρόνο για να τη δένουν; Σε τι χρησιμεύει αυτό το εξάρτημα της ανδρικής ενδυμασίας; Και γιατί δεν έχει ακόμη καταργηθεί; Μυστήριο!

Ένα άλλο «φαινόμενο» που χαρακτηρίζει τη σημερινή αμερικανική ανδρική μόδα είναι η έκπληκτη κτήριση μπλέ κοστούμιων. Τα εργοστάσια υφασμάτων εργάζονται έντατα, κι' όμως δεν προλαβαίνουν να εφοδιάσουν την αγορά με αυτό το χρώμα. Άλλωστε η μόση ζήτησις εκδηλώθηκε αιφνιδιαστικά.

Μερικοί την αποδίδουν στον έλξη ψυχολογικό λόγο: Απ' το 1931, είχαν λειφεί τελείως τα μπλέ υφάσματα απ' την αμερικανική αγορά, γιατί χρησιμοποιούντο όλα για τις στολές του Ναυτικού. Όταν λοιπόν ξαναρχισαν να εμφανίζονται λίγο-λίγο μετά τον πόλεμο, οι Αμερικανοί θυμήθηκαν ξαφνικά πως δεν είχαν πια στην γκαρνταρόμπα τους ένα μπλέ κοστούμι — που θεωρείται απαραίτητο για ένα κύριο καθώς πρέπει — και ζήτησαν όλοι μαζί να τ' αποκτήσουν.

Και μία άλλη ιδιοτροπία της αμερικανικής μόδας: Στην Καλιφόρνια, θεωρείται πια ντεμοντέ να φορά ένας άντρας σακκάκι και παντελόνι του ίδιου χρώματος!

Αν κάνουμε μία συγκρίσι της γυναικείας με την ανδρική μόδα, θα δούμε ότι η πρώτη αλλάζει επαναστατικά, ενώ η δεύτερη με άργη εξέλιξη. Γενικά, η γυναίκα τείνει να ακολουθήσει τις άλλες γυναίκες στο ντύσιμό τους, ενώ ο άντρας τείνει να ακολουθήσει... τον εαυτό του. Όταν δηλαδή ο άντρας αγοράζει ένα καινούριο κοστούμι, το θέλει να μην παρалаλζή πολύ απ' το προηγούμενο.

Οι Αμερικανοί ξοδεύουν 5.600.000.000 δολάρια το χρόνο για το ντύσιμό τους, ενώ οι γυναίκες φθάνουν τα 12.700.000.000 δολάρια.

Όσο για τη μορφή που δέχεται η ανδρική μόδα έπειτα από άλλα 10 χρόνια, κάποιος μεγάλος Αμερικανός κατασκευαστής κοστούμιων, που έρωτήθηκε σχετικά, απάντησε ότι δεν ρισκινδυνεύει να γίνη... μετά Χριστόν προφήτης!

Το «βιβλ'ο τών νεκρών»

Ο άνθρωπος που ξέρει όλους τους τάφους

Αν θέλετε να μάθετε που έχει ταφή ένα διάσημο πρόσωπο, ένας βασιλιάς, ένας μαχαρογιάς, ένας Πάπας ή ένας περιδότης γκαγκστερ, δεν έχετε παρά ν' αποταθίτε στο Φράνκ Χέντλαντ. Ο Αμερικανός αυτός εργάστηκε επί 15 χρόνια, για να καταρτίσει ένα κατάλογο με τις... διευθύνσεις της τελευταίας κατοικίας όλων των ιστορικών προσώπων!

Όταν ο σημερινός βασιλεύς της Αγγλίας, θέλοντας να δοκιμάσει την αξία του, ζήτησε να μάθει που βρίσκεται ο τάφος του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου, ο Χέντλαντ του υπέδειξε αμέσως τη θέση: σε μία βόρεια γαλλική έπαρχια.

Ένα στούντιο του Χόλλυγουντ, που γύριζε ένα φιλμ σχετικό με τη ζωή μιας «ηρώιδος» του Φάρ-Ουέστ, της Καλάμιτ Τζέιν, ήθελε να κινηματογραφήσει την πλάκα του τάφου της. Ρώτησε λοιπόν ταχυδρομικώς το Χέντλαντ, κι' εκείνος έστειλε μία φωτογραφία αυτού του τάφου, που βρίσκεται στο Ντήντ-γουντ της Νοτίου Ντακότας.

Άλλοτε πάλι, ο Χέντλαντ έδωσε μία πληροφορία, απαραίτητη για ένα ραδιοφωνικό σκέτς: που βρίσκεται ο τάφος του Τζών Σούττερ, του πρώτου δηλαδή που ανακάλυψε χρυσάφι στην Καλιφόρνια.

Ο Χέντλαντ έφαγε πολλά χρόνια, για να βρή τον τάφο ενός κυβερνήτη της πολιτείας της Νοτίου Ντακότας. Τέλος, αφού γύρισε εκατοντάδες νεκροταφεία, πήρε τυχαίως την πληροφορία που ζητούσε από κάποιο γέρο θυρωρό ενός κοιμητηρίου, που συνέπεσε ναταν άλλοτε υπηρέτης αυτού του κυβερνήτη κι' είχε ακολουθήσει την κηδεία του.

Πρό έτων, ένα κινηματογραφικό περιοδικό ανέφερε αυτή την ειδικότητα του Χέντλαντ. Αμέσως του έγραψαν εκατοντάδες θαυμαστά οδυσμέναν πια κινηματογραφικών άστρων, ζητώντας να μάθουν που είχαν ταφή τα είδωλά τους. Ο Χέντλαντ τους έκατανοήσε όλους, ξετρυπώσε ακόμη και τον τάφο της Πηλρ Ουάιτ, στο παρισινό νεκροταφείο του Πασσύ. Βρέθηκε όμως σε αμηχανία, όταν τον ρώτησε κάποιος που είχε ταφή ο περίφημος σκύλος Ρίν-Τίν-Τίν, που είχε παίξει σε τόσα φιλμ.

Ωστόσο επιδόθηκε σε καινούργιες έρευνες, και σήμερα ξέρει την τοποθεσία των τάφων όλων των περισημων ζώων της θόνης.

Καταρτίζοντας τον κατάλογο των τάφων και μωσαλείων, ο Χέντλαντ είχε την ευκαιρία να συγκεντρώσει συγχρόνως και πολλές περιέργες πληροφορίες, σχετικές με την ταφή διαφόρων ιστορικών προσώπων. Ανεκάλυψε π.χ. ότι, όταν πέθανε ο Ντέ Στότ, ο έξερευνητής που ανακάλυψε τον Μισισσιππί, τον έθαψαν σε ένα μολυβένιο σέρετρο και τον κατέβασαν στο βυθό του μεγάλου αυτού ποταμού. Ο Καρλομάγνος είχε ταφή καθισμένος Ζακαρι Τέυλορ είχε ζήτησει να μη ρικανός Πρόεδρος έθαφταν στον έβασον κρυφά τα κάνουν κηδεία, και γι' αυτό τον έθαψαν κρυφά τα μεσάνυχτα. Το πτώμα του ονομαστού άδερ Τσάρλ Μπέντελ έχει ταφή σ' ένα χωριό του Οχάιο, κάτω από ένα άγαλμα που τον παριστάνει να πατά την Αγία Γραφή.

Για ν' ανακαλύψει επίσης που έχουν ταφή οι μεγαλύτεροι κακούργοι, ο Χέντλαντ επισκέφθηκε δεσμοφυλάκες, δημίου, ξερομολογητάς — ή τους άπογόνους τους. Έτσι, εξακρίβωσε ότι ο γκαγκστερ Τζών Ντίλλινγκερ είχε θαμμένος σ' ένα κοιμητήριο της Ίντιανάπολις, ο προδότης Ααρών Μπουρ στο Πρίνσετον, ο ληστής Τζέσσυ Τζέιμς στο Κήρνεϊ, κλπ.

Εκείνο που λείπει ακόμη απ' τον κατάλογο του Χέντλαντ, είναι η τοποθεσία του τάφου του Χίτλερ. Ωστόσο, ο Χέντλαντ έχει την πεποίθησι ότι θα τον ανακαλύπτει κι' αυτόν, αν του άφιναν άπόλυτην έλευθερία δράσεως.

Ο πληθυσμός του πλανήτη μας

Κατά τις στατιστικές, ο συνολικός αριθμός ανθρώπων που έζησαν ως σήμερα πάνω στη γη κυμαίνεται μεταξύ 15 και 20 δισεκατομμυρίων. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξαν έπειτα από διάφορους πολύπλοκους υπολογισμούς, ξεκινώντας από την αντίληψη ότι ο αριθμός των ανθρώπων που πρωτοεμφανίστηκαν στή γη πρέπει να ήταν πολύ περιορισμένος και αυτός να έφτανε περίπου 1.222 για ξανά τον συνεχώς. Η αύξησης είναι περίπου 1.222 για ξανά τον συνεχώς. Δεδομένου, λοιπόν, ότι 2 δισεκατομμύρια θνητός της γης μόλις ξεπερνάει τα 2 δισεκατομμύρια, φαίνεται πιθανόν ότι οι πρώτοι άνθρωποι που εμφανίστηκαν στον πλανήτη μας δεν θα έπρεπε να ήταν περισσότεροι από 2 - 3 χιλιάδες.

Η αγάπη που έδωσε στο φρενοκομείο...

ΟΙ φαντάζονται πως η ζωή ενός καλλιτέχνη του κινηματογράφου δεν είναι παρά διαρκής χαρά, εύτυχια, παχύλος μισθός και γλέντι, δεν έχουν παρά να διαβάσουν τη συγκινητική αυτή ιστορία ενός νέου και λαμπρού ηθοποιού, για να πειστούν για το αντίθετο. Όπως και μεις, το ίδιο και οι σπάρ είναι άνθρωποι που αγαπούν και υποφέρουν και συχνά γίνονται ήρωες πραγματικών τραγωδιών.

Η κοινή γνώμη της Αμερικής και ιδιαίτερα οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ παρακολουθούν εδώ και μήνες τώρα, με εξαιρετικό ενδιαφέρον, κάθε νεώτερη πληροφορία που αφορά την υγεία του νεαρού, αλλά επιβεδλημένου από καιρό καλλιτέχνη Ρόμπερτ Γουάλκερ. Πάει πολλές φορές πού μία λιγδόλη και ξερή είδησις στις εφημερίδες ανέφερε τα εξής:

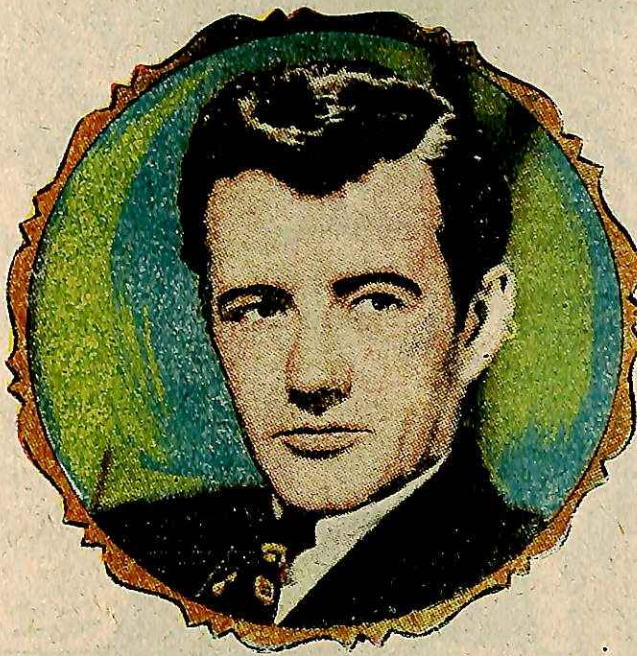
«Προσβλήθηκε αιφνιδιασ από έγκεφαλική κρίση, λόγω άφθονου χρήσεως οινόπνευματων ποτών, και κατόπιν συστάσεως των ιατρών του, ο γνωστός καλλιτέχνης των στούντιο Μέτρο, Ρόμπερτ Γουάλκερ μετεφέρθη επείγοντας εις ψυχιατρικήν κλινικήν προς παραμονήν και παρακολούθησιν».

Παρόμοια είδησις ήταν φυσικό ν' άναστατώσει τους δημοσιογραφικούς κυκλους του Χόλλυγουντ.

Μία βδομάδα αργότερα, η τραγική ιστορία του Μπόμπ, που τον ώδηγησε τελικά στο φρενοκομείο, ήλθε εις φώς σ' όλες τις λεπτομέρειες. Να τις όπας μου της διηγήθηκε έκκεκτος κι' άγαπητός συνάδελφος του «Σκρήν - Πλαίη», της Ν. Υόρκης:

«Όπως θα ξέρετε βέβαια, άρχισε να λήν ο φίλος μου, ο Ρόμπερτ Γουάλκερ, άσχημα «φιγυράν» ακόμη, παντρεύτηκε το Γενάρη του 1939, από σφοδρό άμοιβαίο έρωτα, την άσημη τότε ηθοποιό Φύλλις Άϊλεϊ, γνωστή και διάσημη πια σπάρ του κινηματογραφικού Οργανισμού Ντέιβιντ Ο' Σέλτνικ, με το ψευδώνυμο Τζέννιφερ Τζών. Έζησαν εύτυχισμένα μέχρι το τέλος του 1944, με τη συντροφία των δυο διδύμων άγοριών τους, που τ' άποχτησαν το 1940. Ξαφνικά, στις άρχες του 1945, έσπασε το άναπάντεχο για το Μπόμπ κακό: με το δικαιολογητικό της «άσμφωνίας χαρακτήρων» και «σκληρής συμπεριφοράς» του Μπόμπ άπεναντί της, η Τζέννιφερ ζήτησε και πέτυχε, το Μάιο του 1945, διαζύγιο εις βάρος του, παίρνοντας μαζί της και τα δυο παιδιά που, σύμφωνα με την άπόφασι του δικαστηρίου, μόνο μία φορά το μήνα και για 4 ώρες είχε το δικαίωμα να τα βλέπει ο πατέρας τους.

Το χτύπημα αυτό ήταν συγκλονιστικό για την τρυφερή καρδιά του Μπόμπ. Επιδεικναικά μπορεί να ήταν βίαιος και ίσως σκληρός. Στο βάθος όμως αγαπούσε υπερβολικά, μέχρις αυτοθυσίας, τόσο τη γυναίκα του, όσο και τα δυο παιδιά του. Πως μπορούσε ν' άνθξει στο χαμό τους; Στην άρχη άντέδρασε στη μοίρα του με όλη του τη δύναμη. Είχε μάλιστα το θάρρος να γυρίσει και δυο καινούργιες ταινίες. Τα βράδια όμως, όταν γύριζε στο σπίτι του και τον έπνιγε η μοναξιά και οι άναμνησις, το έριχνε στο πιότο. Στην άρχη φυσικά έπνιγε λίγο, ή άσο περνούσε ο καιρός μεθοκοπούσε για καλά. Λίγα πριν ν' άρρωσθή, έπνιγε πια κατά δεκάδες τις μπότλιες με ούισκυ και τζίν... Όπως όλοι οι πονε-

Ο Ρόμπερτ Γουάλκερ.

τατη νέε, τη Μπάρμπαρα Φόρντ, κόρη του γνωστού σκηνοθέτου Τζών Φορντ.

Άδυστυχώς, αύτε ο δεύτερος αύτε γάμος του ξαναφέρει την ηρεμία. Άστερα από πέντε βδομάδες ακριβώς, η Μπάρμπαρα άναγκάστηκε να ζητήσει διαζύγιο. Το πέτυχε έδω και λίγο καιρό. Έτσι ο Ρόμπερτ έμεινε πάλι μόνος, άρρωστος, σωματικό και ψυχικό ερείπιο...

Αυτή είναι η τραγική έρωτική ιστορία του Ρόμπερτ Γουάλκερ. Η τελευταία του ταινία ήταν η «Σονάτα Έρωτος», με την Κόθριν Χέπμπορν και τον Πάλ Χενρρίτ. Από τότε, τα τέλη του 1947, χάθηκε από τα σπύντιο — ίσως για πάντα...

Η τραγωδία
ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΥ

Κατά της
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
BONOMINT
Η ΑΓΓΛΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΗ ΜΑΣΤΙΧΑ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΑ 2 Ή 3 ΣΕΛΛΙΔΕΣ.

Με
30.000
την εβδομάδα
και
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
αγοράζετε το κομμάτι
και μοναδικό αυτό
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ
ΠΑΛΙ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 3
ΕΡΜΗΣ.

Η άπαρση

— Φύγετε, σενόρα! Θα βρήτε μια σκάλα κρεμασμένη από το μπαλκόνι...

Ισπανικό διήγημα

ΚΑΝΕΙΣ δεν θα το πίστευε ότι ο μαρκήσιος Βιλλεπρέντζα, ο κομψότερος άριστοκράτης της Μαδρίτης, που τον θαύμαζε η νεολαία και τον διεκδικούσαν οι ωραιότερες κυρίες της Αύλης, αυτός που είχε γνωρίσει τόσες περιπέτειες και περαστικούς έρωτες, μπορούσε ν' αγαπήσει αληθινά!

Κι' όμως ήταν φλογερά έρωτευμένος ο νεαρός Δόν Ζουάν. Τον είχε ξετρελλάνει η πανώρρα δούκισσα του Σάντα - Κρουζ. Κι' αυτή όμως φαινόταν πως δεν έμενε αδιάφορη στο αίσθημά του.

Μα ήταν τόσο περιωρισμένη, η δούκισσα του Σάντα - Κρουζ! Κανείς ξένος δεν μπορούσε να την επισκεφθεί. Έδινε μόνο για να πιά στην εκκλησία, και τότε ακόμη την συνώδευαν και την επέβλεπαν αγρυπνιά μια γρηά παραμάνα και κάμποσοι μπράβοι του άντρός της. Ο δούκας ήταν ένας άντρας παλιών αρχών, γεμάτος ελαττώματα και προκαταλήψεις, σωστός τύραννος για τη γυναίκα του, κι' εξηντάρης. Δηλαδή 40 χρόνια πιο μεγάλος απ' αυτή. Τη ζήλευε τρομακτικά, την κρατούσε φυλακισμένη μέσα στο μεγάλο του και δεν άφινε να την πλησιάσει άλλος απ' τους υπηρέτες του.

Μα ο μαρκήσιος ντε Βιλλεπρέντζα δεν απογοητευόταν εύκολα. Κι' αφού είδε πως δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να παραβιάσει την απομόνωσή της δούκισσας, με ταχειρίστηκε ένα τέχνασμα. Χρησιμοποίησε για το σκοπό του τον υπηρέτη του Ραυμόντο — έναν έξυπνο και θαρραλέο Γασκάνο, έτοιμο να πουλήσει ακόμη και την ψυχή του στο διάβολο για χάρι του — κι' ένα ηγούμενο της μονής των Βενεδικτίνων, που ήταν ο εξομολογητής της δούκισσας.

Μια μέρα, διέταξε τον υπηρέτη του να πιά να εξομολογηθεί.

— Μα δεν έχω κανένα κανένα αμάρτημα!

διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

— Δεν πειράζει... Θα εξομολογηθείς στον πάτερ Φερνάντο, τον ηγούμενο των Βενεδικτίνων, και θα του ομολογήσεις ότι έκλεψες άλλοτε διάφορα πράγματα απ' τη δούκισσα του Σάντα - Κρουζ κι' ότι η συνείδησή σου σε διατάζει να τα επιστρέψεις. Θα του παραδώσεις έπειτα αυτή την κλειδωμένη κασετίνα, που... υποτίθεται πως έχει μέσα τα κλοπιμαία!

Ο υπηρέτης κατάλαβε. Χαμογέλασε πονηρά κι' έφυγε άμέσως για να εκτελέσει τη διαταγή.

Την άλλη μέρα, ο άνυποπτος ηγούμενος έδινε στη δούκισσα την κασετίνα. Εκείνη την άνοιξε και βρήκε μόνο μέσα το γράμμα του μαρκησιού. Τό ξεσφράγισε, τρέμοντας από συγκίνηση, και διάβασε:

«Σενόρα. Είστε πολύ δυστυχισμένη, κοντά στον τυραννικό άντρα σας. Μα όρκίστηκε να σας γλυτώσω απ' αυτόν. Άπαιτε, τα μεσάνυχτα, να περιμένετε στο μπαλκόνι σας. Θάνατο όλα έτοιμα, για να φύγουμε μαζί προς την ελπίδα!».

Η δούκισσα είχε παραλύσει απ' το φόβο της.

— Τι τρέλλα!... μουρμούρισε στην έμπιστη καμαριέρα της.

Μα καταλάβαινε, απ' το δυνατό καρδιοχτύπι της, ότι δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά...

Τα μεσάνυχτα ακριβώς, μια άσπρη μορφή πρόβαλε στο μπαλκόνι του κοιμισμένου δουκιού μεγάρου. Ο μαρκήσιος βρισκόταν εκεί, περιμένοντας.

— Σας λατρεύω κι' ήρθα να σας σώσω! είπε με πάθος στη δούκισσα.

— Σίγώτερα, σας παρακαλώ! μουρμούρισε εκείνη, τρομαγμένη. Κινδυνεύει η ζωή και των δυο μας!...

Μα ο μαρκήσιος γέμισε φιλή τ' άσπρα της χεράκια και της ψιθύρισε στ' αυτί:

— Μην έχης κανένα φόβο, πολυαγαπημένη μου!

Την ίδια στιγμή, πρόβαλε σ' ένα παράθυρο ο δούκας. Η δούκισσα έβγαλε μια σπαραχτική κραυγή.

Φύγετε!... τραύλισε.

Δίχως να καλοζήσει τί έκανε, ο μαρκήσιος υπάκουσε. Καβαλλίκεψε τα κάγκελλα του μπαλκονιού και γλύστρησε στο δρόμο.

— Σκοτώστε τους όλους! ούρλιαξε ο δούκας απ' το παράθυρο.

Οι υπηρέτες του είχαν έπιτεθή κι' όλες κατά των ανθρώπων του μαρκησιού, που περιέμεναν στο δρόμο για την απαγωγή. Μέσα στην αναταραχή, ο μαρκήσιος βρήκε την ευκαιρία να ξενασκαρφαλώσει στο μπαλκόνι και να ρίξει μια ματιά μέσα στην κάμαρα της αγαπημένης του.

Η δούκισσα βρισκόταν, δεμένη και φιμωμένη, πάνω σε μια πολυθρόνα, χλωμή σαν πεθαμένη. Ο άντρας της στεκόταν μπροστά της και την κύτταζε άγρια, με το σπαθί στο χέρι. Αφού έμεινε λίγη ώρα έτσι άμιλητος, γύρισε ξαφνικά, έκανε νόημα σ' έναν υπηρέτη του να πλησιάσει και τον διέταξε, με φωνή υπόκωφη:

— Πήγαινε να φέρς τον Πέντρο!

Ο μαρκήσιος ανατρίχιασε σύγκορμος, ακούγοντας αυτό το όνομα. Το μέτωπό του βράχκε από παγωμένον ιδρώτα. Καί ξανακατέθηκε βιαστικά απ' το μπαλκόνι.

Λίγο πιο πέρα, στο δρόμο, διέκρινε μια σκιά που γλιστρούσε κολλητά στους τοίχους των σπιτιών, με μύριες προφυλάξεις. Για κάθε ένδεχομένο, πέρασε στο άλλο μέρος του δρόμου. Μα ο άγνωστος πήγε κοντά του.

— Πίσω! φώναξε ο μαρκήσιος, χουφτώνοντας το σπαθί του.

— Ά, έσείς είσαστε, άφεντη; Καί μεις σας νομίζαμε χαμένο!

Ήταν ο πιστός Ραυμόντο, που άναζη-

τούσε τον κύριό του. Του είπε ότι οι άνθρωποι του είχαν μαζευτεί με τ' αλογα στην πλατεία.

— Να με περιμένουν! διέταξε ο μαρκήσιος.

Καί χάθηκε στο διπλανό δρόμο, τρέχοντας να προλάβει τον άπεσταλμένο του δούκα.

Ο Πέντρο ήταν ένας περίφημος ξιφουλός και όπλοποιός απ' το Τολέντο, εγκαταστημένος στη Μαδρίτη από πολλά χρόνια. Έκανε κάθε βράδυ τον περίπατό του στη μεγάλη πλατεία, έχοντας ένα σπαθί στο πλευρό του και δυο πιστόλια στη μέση. Εκεί τον βρίσκανε όσοι ήθελαν να εκδικηθούν για κάποια προσβολή ή ν' απαλλάξουν από ένα μισητό έχθρο. Καί δεν μετανοίωναν ποτέ γιατί του άναβαν να τακτοποιήσει την «υπόθεσή» τους.

Ήσαν καταπληκτικές οι διαδόσεις που κυκλοφορούσαν γι' αυτόν. Έλεγαν ότι έμενε άτιμώρητος για όλα τα εγκλήματα του, γιατί τον είχε χρησιμοποιήσει συχνά κι' η Κυβέρνηση.

Άλλωστε, ζητούσε πάντα τόσο ήγεμονική πληρωμή, ώστε μόνον η άριστοκρατία μπορούσε ν' απευθυνθή σ' αυτόν. Όσο για το λάο, τον έδλεπε με θαυμασμό και φόβη συγχρόνως.

Στο μεταξύ, ο υπηρέτης του δούκα είχε φτάσει στο σπίτι του Πέντρο. Χτύπησε πολύ την πόρτα ώς που να τ' ανοίξουν.

— Σενιόρ Πέντρο, είπε ο υπηρέτης, σου φέρνω 200 πιάστρα. Δέχεσαι να μ' ακολουθήσεις και ν' άφήσεις να σου δέσω τα μάτια;

— Γιατί όχι; άπάντησε ο μαχαιροδγάλτης, άνασκήνοντας τους ώμους του.

Πήρε τα όπλα του. Ο υπηρέτης τούδεσε ένα ματηλί γύρω στα μάτια, τον έπιασε απ' το χέρι και βγήκε έξω μαζί του...

Όταν έφτασαν στο μέγαρο του δούκα και τούλυνε ο υπηρέτης τον έπίδεσμο απ' τα μάτια του, ο Πέντρο είδε μπροστά του τη δούκισσα, δεμένη χειροπόδαρη.

Η νέα γυναίκα ανατρίχιασε από φόβη, όταν αντίκρυσε το μαχαιροδγάλτη εκείνο, που το πρόσωπό του σκεπαζόταν από μαύρα γένεια και μουστάκια.

Ο δούκας γύρισε στον υπηρέτη του και διέταξε:

— Πήγαινε να πής στους ανθρώπους μου να μην κουνθούν, ό,τι κι' αν ακούσουν.

Έπειτα είπε στη γυναίκα του:

— Ετοιμαστήτε, κυρία, να πεθάνετε!... Σε κάλεσα, Πέντρο, για να σκοτώσω τη γυναίκα μου, γιατί το δικό μου χέρι δεν είναι πια πολύ γερό, κι' απ' τους υπηρέτες μου κανείς δεν θα δεχόταν να μαχαιρώσει την κυρά του.

Μα ο Πέντρο πέταξε με το σπαθί του το σπαθί του δούκα, ξανάβαλε στη θήκη το δικό του και φώναξε:

— Όχι! Σκοτώνω τους άντρες, που μπορούν ν' αμυνθούν, όχι όμως και τις γυναίκες! Κάνετε τον κόπο να λύσετε τα δεσμά της σενόρας, αλλιώς θα το αναλάβω έγώ... αφού πρώτα σας ξεπαστρέψω!

Ο δούκας κατάπληκτος απ' την τόση άναίδεια, θέλησε να τρέξει να πάρη το σπαθί του. Μα ο Πέντρο τούφραξε το δρόμο, ακουμπώντας στο στήθος του την αίχμη

του μαχαιριού του και τον υπακούσε να υπακούση.

Έπειτα πλησίασε τη δούκισσα, κρατώντας ακόμη το μαχαίρι του και της είπε:

— Φύγετε, σενόρα! Θα βρήτε μια σκάλα κρεμασμένη απ' το μπαλκόνι κι' ένα αλόγο στην πλατεία.

Εκείνη έμενε ακόμη σαν άποσβολωμένη, με τα μάτια της καρφωμένα στον ανέλπιστο σωτήρα της.

— Ά, με συγχωρήτε! πρόσθεσε εκείνος. Ξέχασα να σας παρουσιάσω...

Καί, με μια γρήγορη κίνηση, ξεκόλλησε τα ψεύτικα γένεια και τα μουστάκια του.

Ο μαρκήσιος!... φώναξε η δούκισσα, κι' έτρεξε στο μπαλκόνι.

Αφού περίμενε ν' απομακρυνθή αρκετά, ο ψευτο-Πέντρο γύρισε στο δούκα, που φαινόταν σαν άπολιθωμένος, από την άνεπαντητή τροπή που είχαν πάρει ξαφνικά τα πράγματα.

Είπε πολύ άργοκίνητοι οι υπηρέτες σου, του είπε ειρωνικά. Έτσι, πρόσθεσε, να πάω πρώτος στον Πέντρο, να συνεννοηθώ μαζί του, να μεταμοιιστώ και να πάρω τη θέση του... Τη συνέχεια την ξέρεις! Τα σέδη μου, κύριε δούκα!

Κι' ο μαρκήσιος έφυγε, απ' τον ίδιο δρόμο πούχε ακολουθήσει κι' η αγαπημένη του.

Όταν ο δούκας συνήλθε απ' την κατάπληξή του, άρπαξε το σπαθί του, για να κυνηγήσει τους φυγάδες. Μα δεν φαινόταν πια κανείς στον έρημο δρόμο.

Το ίδιο βράδυ, ο γερο-δούκας έπαθε συμφορή απ' τη μανία του και πέθανε.

Όσο για το μαρκήσιο και τη δούκισσα, πέρασαν τα γαλλοισπανικά σύνορα κι' εγκαταστάθηκαν στο Παρίσι, όπου παντρεύτηκαν σε λίγους μήνες.

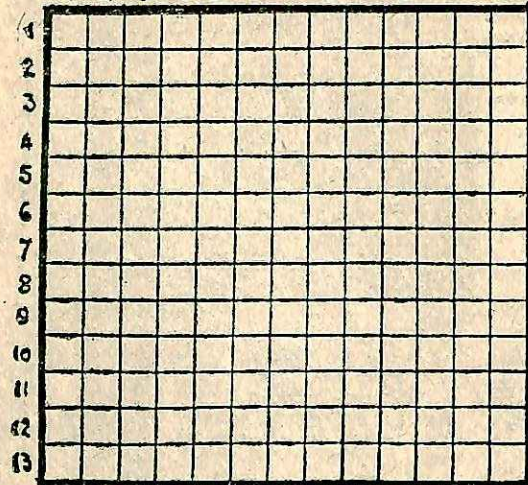
I. ΕΠΕΝΕΖ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λευκό σταυρόλεξο

Το σχέδιο που σας δίνουμε σήμερα είναι, καθώς βλέπετε, τελείως λευκό. Δεν πρόκειται δηλαδή να τοποθετήσετε μόνο τις κάτω λέξεις μέσα στο παρατιθέμενο σχέδιο, αλλά και να βρείτε ποιά είναι τα

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

τετραγωνίδια που πρέπει να συμπληρώσετε.

Κατωτέρω σας δίνουμε τις λέξεις, κατά σειράν χρησιμοποίησής τους, μέσα στο σταυρόλεξο. Προηγούνται οι οριζόντιες και ακολουθούν οι κάθετες.

Το σχέδιο του σταυρόλεξου θα είναι, όπως συνήθως, συμμετρικό, ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΕΡΩΣ — ΑΣΜΑ — ΑΠΟΡΑ — ΜΥΑΛΑ — ΤΡΑΚΑΣ — ΕΝΤΥΠΑ — ΙΤΙΑ — ΣΤΑΡ — ΜΗΝ — ΑΝΘΩΝ — ΟΛΗ — ΗΡΩΪΣ — ΑΝΝΑΣ — ΚΥΒΟΙ — ΠΙΚΡΟ — ΑΓΡΟΣ — ΙΚΑ — ΙΕΡΕΣ — ΟΡΩ — ΚΑΡΕ — ΑΔΑΜ — ΑΝΑΤΟΛ — ΠΟΣΙΜΑ — ΑΒΟΛΑ — ΙΛΟΝΑ — ΙΣΟΣ — ΣΑΣΑ — ΤΙΜΗ — ΠΙΚΑ — ΑΡΤΗΡ — ΙΚΑΝΑ — ΕΠΑΙΝΩ — ΚΑΡΑΒΙ — ΡΟΚΑ — ΕΤΟΣ — ΟΡΑ — ΑΣΚΟΙ — ΟΛΟ — ΣΑΣΩΝ — ΕΛΛΑΣ — ΘΑΒΩΡ — ΑΜΕΛΩ — ΕΛΠΙΣ — ΣΥΝ — ΝΑΪΑΣ — ΟΛΑ — ΜΑΤΥ — ΑΣΟΣ — ΑΛΥΤΟΝ — ΡΟΪΝΑ — ΑΠΑΛΑ — ΟΡΑΜΑ — ΑΡΗΣ — ΣΩΜΑ.

Μαχητή εικόνα χωρίς εικόνα

Κώστας: Μήπως ξέρεις, εσύ Μιμή, ποιά είναι τα δυο νησιά που έχουν αύριο στη Γεωγραφία; Μίμη: Όχι, ο Σπύρος όμως άποδοήποτε θα το ξέρει.

Σπύρος: Κάνετε πως δεν τα ξέρετε. Γιατί ο καθένας σας είπε από ένα!...

Λεξιγρίφος

Μεσ' την τάπη πάντα μ' έχεις και πολύ σου χρησιμεύω καλοκαίρι και χειμώνα. Αν μ' αλλάξεις το κεφάλι νύχτα - μέρα θα με βλέπης μπρος σε ιερή εικόνα.

Οι δυο φράσεις

Σ' ένα πάρτι που διοργανώθηκε κατά την κατοχή, έτυχε να παρευρεθώ κι ένας Γερμανός, ο οποίος βλέποντας πως ούτε οι νέοι, ούτε οι νέες της συντροφιάς τον πρόσεχαν, πήρε ένα χαρτί και χαραξε πάνω σ' αυτό τα εξής 4 σχέδια:

και έδωσε κατόπιν το χαρτί σε μια από τις νέες της παρέας.

Εκείνη το πήρε, το κύτταξε προσεκτικά και μη μπορώντας να καταλάβει τίποτε, το έδειξε στις φίλες της.

Μια απ' αυτές κατάλαβε άμέσως τί ήθελαν να πουν τα σχέδια αυτά και φώναξε έξω φρενών:

— Ά τον παληανθρώπο!... Έννοια σας και θα του δώσω εγώ την απάντησι που του αξίζει.

Και γυρίζοντας το χαρτί, έγραψε πάνω σ' αυτό τις δυο αυτές λέξεις:

Γερμανός

Βερλίνον

και το επέστρεψε στον άνεπιθύμητο ξένο.

Μήπως μπορείτε να δροίτε τί ήθελε να πη ο Γερμανός και τί του απάντησε η Έλληνίδα;

Μεταμορφώσεις

Με 4 μεταμορφώσεις η ΠΑΡΟΣ γίνε-ται ΔΗΛΟΣ. Θα αλλάξετε κάθε φορά ένα μόνο γράμμα σχηματίζοντας μια νέα λέξι.

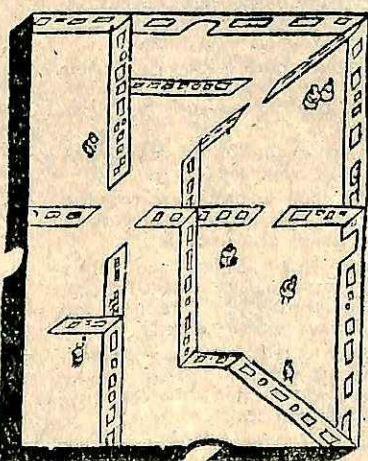
Δημώδη αινίγματα

1) Την ημέρα σε δυο τρύπες και το βράδυ σε τρεις μπαίνω.

2) Άσπρο είναι σαν τυρί και τυρί δεν είναι. Έχει φύλλα σαν δεντρί και δεντρί δεν είναι. Έχει ποντικού ουρά ποντικός δεν είναι.

3) Χιλιότρυπητο λαλήν και σταλιά νερό δεν χύνει.

Έπισκεψις μιὰς εκδέσεως

Ο κύριος Κοντόπουλος και ο κύριος Μακρόπουλος αποφάσισαν να επισκεφτούν αυτή την έκθεσι ζωγραφικής. Έπειδή όμως ήταν βιαστικοί και δεν ήθελαν να χάσουν καιρό, ξαναπερνώντας για δεύτερη φορά μπροστά από τους ίδιους πίνακες, αποφάσισαν ν' ακολουθήσουν ένα δρόμο που θα τους επέτρεπε να δουν όλους ανεξαιρέτως τους πίνακες χωρίς να ξαναπεράσουν από το ίδιο σημείο.

Από ποιά πόρτα πρέπει να μπουν και ποιο δρόμο θ' ακολουθήσουν για να το επιτύχουν αυτό;

Στοιχειόγριφος

Μια νήσι της Ελλάδος αν άποκεφαλίσης, τον βασιλιά Βαρδάρων εύθους θα σχηματίσης.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Πώς θεραπεύεται το ροχαλητό

Οι διάφορες αιτίες που το προκαλούν

Το ροχαλητό είναι το χειρότερο πράγμα που υπάρχει... για κείνον που το άκουει. Γι' αυτό, μ' όλο που δεν αποτελεί ειδική πάθησι, έχει άπασχολήσει πολλές φορές τους έπιστημονες.

Πριν από λίγο καιρό, ο δόκτωρ Ρόμπιν, μέλος της Βασιλικής Ιατρικής Έταιρίας της Αγγλίας, έκαμε μια σημαντική ανακοίνωσι σχετικά με την προέλευσι και τα μέσα θεραπείας του ροχαλητού.

Ο δόκτωρ Ρόμπιν έπρότεινε, πρώτα - πρώτα, τον άκόλουθο όρισμό του ροχαλητού: θόρυβος παραγόμενος από τη δόνησι του ύμνου του ούρανίσκου και των όπισθίων στηριγμάτων του, που καλούνται Ισθμοί του φάρυγγος και που βρίσκονται στο βάθος και στα πλάγια του λαιμού.

Ο δόκτωρ Ρόμπιν υπενθυμίζει, έξ άλλου, ότι, κατά την διάρκεια του ύπνου, παράγονται μέσα στο στόμα ή το λαιμό μας διάφοροι άλλοι θόρυβοι, που έχουν την προέλευσί τους από τους πνεύμονες ή τους βρόγχους ή τα άνωτερα όργανα του αναπνευστικού ή πεπτικού συστήματος (λάρυγγα, φάρυγγα, τραχεία, άσπλην, οισοφάγο, κλπ.) και που δεν έχουν καμιά σχέση με το ροχαλητό.

Το γνήσιο ροχαλητό παράγεται, κατά γενικό κανόνα, όταν εκπνέουμε αέρα από το στόμα. Υπάρχουν, όμως, άνθρωποι, που ροχαλίζουν, μ' όλο που αναπνέουν από τη μύτη. Αυτό συμβαίνει όταν η γλώσσα και το βάθος του ούρανίσκου βρίσκονται σε μια θέση, που ο δόκτωρ Ρόμπιν την θεωρεί κρίσιμη. Ο ύμνος του ούρανίσκου αρχίζει τότε να δονείται και παράγει το χαρακτηριστικό θόρυβο του ροχαλητού. Για να γίνει αυτό, όμως, πρέπει οι μύς των σιαγόνων και του έσωτερικού του στόματος να είναι άρκετά χαλαροί. Διαφορετικά, η δόνησις δεν είναι δυνατή.

Σε άλλες περιπτώσεις, το ροχαλητό οφείλεται σε έμφραξι της μύτης. Άρκει τότε να αφαιρεθί η έκθλαστική και γενικώτερα το εμπόδιο που δεν επιτρέπει την κανονική κυκλοφορία του άερος, για να πάψωμε να ροχαλίζωμε.

Η περίπτωση αυτή παρατηρείται συχνά στα παιδιά με έξογκωμένες άνωφυάδες ή έκδαστησις.

Άλλη αίτια που μπορεί να προκαλέσι το ροχαλητό είναι η χαλάρωσις των μυών του λαιμού, συνεπεία τοπικών παθήσεων, εξοιδηματών, κλπ.

Το ροχαλητό είναι συνηθέστερο στους ηλικιωμένους και τους γέρους, συνεπεία της γενικής χαλάρωσεως των μυών του λαιμού και του προσώπου, που καθιστά δυνατές τις δονήσεις των ύμνων του ούρανίσκου. Η χαλάρωσις επέρχεται επίσης και όταν κοιμώμαστε άνασκελά.

Ποιά είναι τα μέσα θεραπείας του ροχαλητού; Για κείνους που έχουν τη συνήθεια να κοιμούνται άνασκελά, το καλύτερο είναι, βέβαια, να το άποφεύγουν. Άλλά πώς; Ο δόκτωρ Ρόμπιν συνιστά το εξής: Φτιάξετε, λέει, ένα μαξιλαράκι από βαμβάκι και ράψτε το στο πίσω μέρος της τυχάμας σας. Αυτό το μαξιλαράκι θα σας έμποδιζι να γυρίσετε άνασκελά και θα σας ανάγκάζι να κοιμώσαστε πάντα από το ένα ή το άλλο πλευρό.

Αν το ροχαλητό οφείλεται στο ότι κοιμώσαστε μ' άνοιχτό το στόμα, θα κάνετε το εξής: Θα πάρετε μια λωρίδα λευκοπλάστη και θα την κολλήσετε πάνω στα χείλη σας, αφήνοντας μικρό περιθώριο, ώστε οι κινήσεις τους να γίνονται ελεύθερα. Αυτή η λωρίδα του λευκοπλάστη θα σας έμποδιση ν' άνοίξετε ύπερμετρα το στόμα σας, ενώ, από τ' άλλο μέρος, δεν θα παρεμποδίσι την άναπνοή σας, ούτε θα σας δημιουργήσι την παραμικρή στενοχώρια.

Ός γενικώτερα μέσα θεραπείας, ο δόκτωρ Ρόμπιν συνιστά τις ειδικές αναπνευστικές άσκήσεις που τονώνουν τους μύς του λαιμού και συντελούν στο να συγκρατούν τις σιαγόνες στην κανονική τους θέση και δεν επιτρέπουν στην κάτω σιαγόνα να «κρέμεται» κατά την ώρα του ύπνου.

Το ίδιο αποτέλεσμα έχουν και οι άσκήσεις καταπόσεως και προφοράς, που τονώνουν τους έσωτερικούς μύς του στόματος.

Θαυμάσια αποτελέσματα άποδίδει επίσης και η έφαρμογή του ηλεκτρισμού.

Τελευταία συμβουλή

Ο έτοιμοθάνατος λέει στα παιδιά του:

— Μην ξεχνάτε πως η έντιμότης και η σωφροσύνη είναι τα δυο άπαραίτητα εφόδια στη ζωή.

— Τί είναι έντιμότης, πατέρα; ρωτάει ο μικρότερος από τους γιουούς του.

— Το να κρατάς κανείς πάντα το λόγο που έδω-σε, άπαντάει ο πατέρας.

— Και η σωφροσύνη;

— Το να μη τόν δίνι ποτέ!

Η Άνθούλα και το φίδι

Το παρχμυδάκι σας

Μια φορά κι 'έναν καιρό, ζούσε μια κακιά Βασίλισσα, που περίμενε να φέρη στον κόσμο ένα παιδί.

Τις νύχτες ρωτούσε το φεγγάρι:

— Φεγγαράκι μου λαμπρό, πές μου ποιά από τις δυο θα είναι πιο όμορφη; Έγώ ή το παιδί που θα γεννησώ;

Το φεγγάρ, κάθε νύχτα της άποκρινόταν:

— Έσύ κι' εγώ είμαστε όμορφοι πολύ, άλλα το κορίτσι, που θα γεννησής, θάνε όμορφότερο κι' από τους δυο μας!

Σε λίγον καιρό η Βασίλισσα γέννησε μια κόρη με όλοχρυσά μαλλιά και κατάγאלανα ματάκια, που την δνόμασαν Άνθούλα. Σάν έγινε όχτώ χρονών, η όμορφιά της μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ.

Η μάνα της, που τη ζήλευε, την πήρε μια νύχτα και την παράτησε σ' ένα πυκνό κι' άγριο δάσος.

Η Άνθούλα γύριζε ως το πρωί κλαίγοντας. Τη χαραυγή μπήκε σε μια σπηλιά για να κοιμηθί. Άξαφνα όμως αντίκρυσε ένα μεγάλο φίδι.

— Μικρή μου, της σφύριξε το φίδι, μη φοβάσαι. Πές μου, τί σ' άναγκαζε κι' ήρθες στη φωλιά μου; Δεν θά σου κάνω κακό, Μίλησε μου!

Η Άνθούλα του διηγήθηκε τότε τη συμφορά της.

Το φίδι, που ήταν μαγεμένο, της έδωσε να φάη και την έβαλε να κοιμηθί.

Και το πρωί, όταν ξύπνησε, της είπε: Άνθούλα μου, θα μείνης κοντά μου, ώσπου να το θελήσι ο Θεός να ξαναγυρίσης στους δικούς σου. Θα είσαι, παιδί μου, άλλα δεν θα βγαίνης καθόλου άπ' τη σπηλιά, γιατί θα σε βρή κακό μεγάλο από τ' άγριμια του βουνού...

Η Άνθούλα, όσο ήταν μικρή, άκουγε τις συμβουλές του φιδιού. Μά σαν μεγάλωσε, νυστάγησε τον ούρανό, τον ήλιο, τις όμορφες του κόσμου κι' έβγαζε το κεφάλι της στην είσοδο της σπηλιάς, όταν έλειπε το φίδι και θαύμαζε τις χάρες του Καλού Θεού.

Μια μέρα περνούσε από κεί ένας ξυλόκοπος. Είδε την κοπέλλα, μαγετήκε από την όμορφιά της και, μόλις γύρισε στο χωριό, διηγήθηκε πως είδε μια νεράιδα στο δάσος, που το φως της τόν θάμνωσε!

Από στόμα σε στόμα, τόμασε αυτό και το βασιλόπουλο της γειτονικής πολιτείας και ξεκίνησε να πάη να βρή τη νεράιδα. Παραφύλαξε έξω από τη σπηλιά και σε λίγο είδε να βγαίνει ένα μεγάλο φίδι και πιο ύστερα πρόβαλε κι' η Άνθούλα.

Το βασιλόπουλο της φώναξε άμέσως:

— Ω, πλάσμα του Θεού, πές μου σε παρακαλώ ποιά είσαι;

— Είμαι άνθρωπος σαν και σένα, του άποκρίθηκε η Άνθούλα. Είμαι η κόρη του φιδιού! Μεγάλωσα κοντά του και δεν μ' αφήνει να βγω έξω, γιατί είναι έδώ κοντά άγρια θηρία. Μόλις φύγη για το βουνό, βγάζω λίγο το κεφάλι μου και βλέπω τις χάρες του Θεού!

Το βασιλόπουλο γύρισε άμέσως στο παλάτι και διηγήθηκε στον πατέρα του την ιστορία της Άνθούλας.

— Πατέρα μου, πρόσθεσε, θέλω να παντρευθί την κόρη του φιδιού!

Ο Βασιλιάς όμως θυμώσε και του άρνήθηκε. Το βασιλόπουλο τότε έπεσε βαρεία άρρωστο. Ο πατέρας του βλέποντάς το να μαραίνεται, έτσι, πήρε μόνος του το δρόμο για τη σπηλιά. Έκει άνταμωσε το φίδι και του είπε:

— Δός μου την κόρη σου να την κάνω γυναίκα του παιδιού μου, γιατί αλλοιώς θά μου πεθάνη!

— Θα σου τη δώσω, Βασιλιά μου, άποκρίθηκε το φίδι, άλλα θά μου δώσης ένα άσκι γεμάτο αίμα.

— Σύμφωνοι, είπε ο Βασιλιάς.

— Έτσι κι' έγινε. Και τη μέρα που θά-φευγε η Άνθούλα, το φίδι της είπε:

— Κόρη μου, πήγαινε στο καλό. Ο Θεός μαζί σου!

Η Άνθούλα καβάλλησε τ' άλόγο της, μα στο δρόμο φώναξε ξαφνικά:

— Έχασα το χτένι μου!

Τρέχει πίσω στη σπηλιά και βλέπει το φίδι να λούζεται μέσα σ' ένα λάκκο γεμάτο με το αίμα, που είχε άδειάσει από τ' άσκι του Βασιλιά.

— Μη φοβάσαι Άνθούλα μου. Κλείσε μια στιγμή τα μάτια σου, φώναξε το φίδι.

Η Άνθούλα έκλεισε άμέσως τα μάτια της. Κι' όταν τα ξανάνοιξε είδε μπροστά της έναν εύγενικό γέρο - άρχοντα που της είπε χαμογελώντας:

— Έγώ, Άνθούλα μου, είμαι το φίδι!

Με είχε κάνει έτσι η μάγισσα ή γυναίκα μου, η Βασίλισσα που σ' έφερε και σένα στο δάσος για να σ' εξαφανίσι, άλλα με το αϊμάτινο λουτρό που έκανα, ξαναπήρα την ανθρώπινη μορφή μου.

Άμέσως πήγαν μαζί στο παλάτι όπου σε λίγο έγιναν οι γάμοι της Άνθούλας με το βασιλόπουλο. Ο Βασιλιάς - φίδι ξαναπέρα το θρόνο του κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα. Μόνον η κακιά Βασίλισσα έσκαζε άπ' το κακό της!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Δυστυχώς, κύριε καθηγητά, ο γυιός μου δεν θάρη σήμερα στο μάθημα, γιατί είναι λίγο άδιάθετος!...

Το όνειρο του όρφανού

Το ποιηματάκι σας

Φτωχό παιδάκι όρφανο
Πάσχει, ψυχή καίματα
Πάνω στο χέλι του τ' άχνό
γλυκό χαμόγελο πλανάται
και η χαρά θαρείς πως μένει
στα χείλη του ζωγραφισμένη.

Φτώχεια κι' όρφανία τί κακό!
Όποιος το βλέπει θά να λείη.
Μά λυπηθίτε, το φτωχό,
μην το ζυμνήσετε και κλαίη,
γιατί θά βλέπη στ' όνειρό του
πως έχει μάνα στο πλευρό του.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Στό σχολείο

Η ιστοριοϋλα σας

Ο Άλέκος πηγαίνει στο σχολείο με κρύα καρδιά. Γιατί να το κρύβουμε; Δεν του άρέσουν τα γράμματα.

Πρό ήμερών πήγε στο σπίτι ο θεός του, ο κ. Περικλής.

— Άλέκο, του λέει, πηγαίνεις στο σχολείο;

— Πηγαίνα, άπαντάει άναστενάζοντας ο Άλέκος.

— Έμαθες, φυσικά, να διαβάζης.

— Όχι, θείε.

— Να γράφης;

— Όχι, θείε.

— Έμαθες, τουλάχιστον να λογαριάζης; Ξέρεις πρόσθεσι, άφαιρέσι;

— Όχι, θείε μου.

Ο θεός του σαστίζει.

— Μά, επί τέλους, τί κάνεις στο σχολείο που πηγαίνεις, παιδί μου; τόν ρωτάει.

— Τί κάνω;... Νά... δηλαδή... περιμένω να σχολάσωμε!...

MIKY MAOYΣ

Χιοϋμορ

Ένας σχολικός έπιθεωρητής για να εξακριβώση ως πού φάνηι η αντίληψις των μαθητών μιας τάξεως τούς κάνει την εξής ερώτησι:

— Αν ένας δρόμος έχει μήκος 200 μέτρων και πλάτος 4, πόσων χρόνων είμαι έγώ;

Όλοι πέφτουν στην παγίδα και σωπαίνουν από άμνηναι, εκτός του μικρού Ντίνο που σηκώνεται και φωνάζει:

— Σαραντατεσσάρων, κύριε!...

— Μπα; Και πως σκέφτηκες για να βρής αυτή τη λυσι;

— Άπλουστάτα: ο άδελφός του πατέρα μου έχει τα μισά χρόνια και είναι κατά το ήμισυ τρελλός!...

Η μαμά: (στο Γιαννάκη που ξεφωνίζει).

— Έ, Γιαννάκη! Μου πήρες τ' αυτιά μου.

Ο Γιαννάκης: (έκπληκτος). Όχι, μαμά, μόνο την κουβαρίστρα σου πήρα!

Η Έλενίτσα καυχάται ότι μιλάει τα Γαλλικά... φαρσί από πέντε χρονών.

Κι' ο Παυλάκης: Σπουδαίο πράγμα! Έγώ μόλις γεννήθηκα, τα πρώτα ούά! ούά! τα είπα Γαλλικά.

— Έξη και έπτά, πόσο κάνουν, Τοτό;

— Δεν το ξέρεις, μπαμπά;

— Έγώ το ξέρω, αλλά...

— Έ τότε, αφού το ξέρεις, τί με ρωτάς να σου το πώ;

Νίκος: Τόσο σ' αγαπά άδελφούλη μου, που αν έπρόκειτο να πάθης κανένα πονόδοντο, καμιά άρρώστεια ή ότιδήποτε άλλο, θά προτιμούσα να το πάθω έγώ!

Πέτρος: (πονηρά). Κι' αν έπρόκειτο να χάσω τόν άδελφό μου;

Νίκος: Θα προτιμούσα να τόν έχανα έγώ!...

Δύο μικροί φίλοι συζητούν και θέλουν να κάνουν τους μεγαλούς:

— Σπουδαίος φίλος είσαι. Με είδες χθές στο δρόμο και ούτε με χαιρέτησες.

— Μά, καίμεινε, δεν σε είδα. Ξέρεις πως είμαι λίγο μύωψ.

— Τότε, φίλε μου, έπρεπε να με πλησιάζης περισσότερο. Έτσι θά μ' έδωλετες!

7.

την στενική χειρονομία σας.
Μ. Π. Ε. Δ. Ω. Τ. Η. Ν. Έγγραφο
Ιδιαίτερας.
«Κάποιος περιφρονέ-
μένη Έλληνες πομπή»
Έγγραφο Ιδιαίτερας.
Α. Β. Μ. Μύρα, Σας Έγγραφο
και στην προηγούμενη απάντησή
μου ότι για τέτοια πράγματα δεν
μπορώ να μιλήσω ότι αυτή τη
στήλη, γι' αυτό ακριβώς σας ε-
τήση τη διεθνή σας, λοιπόν, α-
φού έχετε λόγους να μη την δώ-
σετε, τότε όταν κατέθετε μία Πα-
ρασκευή στις 'Αθήνας, έλατε να
με κληθείτε στις 12½ από τα γρα-
φεία του «Θησαυρού» να μιλήσουμε.
Διού έξέλε δέλεος, Χα-
νιά, Φ. Α. Π.: 'Απαντώ χωριστά
Στην πρώτη: Δεν πρέπει να θεω-
ρήτε τον έαυτό σας δυστυχισμέ-
νον. Έγώ νομίζω ότι είδατε πολύ
καλά και μην αναζητήσετε περι-
πέτειες, γιατί γρήγορα θα μετα-
νοήσατε πικρά, εκτός αν ο νέος
που θα διαλέξετε έχει και τιμω
σκοπό. 'Αλλά γιατί να έκτιθε-
στε;
Στη δεύτερη: Δεν είναι δυνατόν
αυτός ο άνθρωπος ν' αγαπά. Του
άρεσει να έπωλεῖται από την α-
φέλεια κάθε κοριτσιού για να περ-
νάν την ώρα του. 'Απομακρυνθήτε.
«Κ. Σ. Τ. Μ. Β. 1940»: «Ολ-
αυτά τα περιστατικά που αναφέ-
ρατε δεν πρέπει να τα σκεφτείτε
με την πρώτη σας άσπλη. 'Αφήστε
το παρελθόν και κυττάξτε το πα-
ρόν. 'Αλλά από όσα διάβασα βλέ-
πω ότι έχετε πολύ άδύνατο χα-
ράκτηρα. Αυτό αποδεικνύεται με
το πως παντρευθήκατε. Ζήτη 5 γρά-
νια παντρεύσε, έχετε 2 παιδιά
και έσκακουθήτε να έχετε τον ι-
διο άδύνατο χαρακτήρα. Να πι-
σατε τον πενέρο σας και να του
πείτε: «Να το πουλήσεις το σπι-
τί σου και να πάρεις την κόρη
σου». 'Ας έλνε καλά τα χέρια
μου να ζήσω». Και να φύγετε. 'Ε-
τσι θα σας κυνηγούν αντί να τους
κυνηγάν. Λιγάκι θάρρος χρειαζέ-
ται.
«Μπερδεμένο» Έρω-
τα», Πειραία: Αυτός έχει παφει
να σας ασπλά, κι' αν συνεχί-
ζω και πού να σας γαριετα' έν-
ν

PERMANANT
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
'Αγ Κωνσταντίνου 12.
Τηλ. 53-100
Σ η μ. : Αί προσκομίζουσαι
το παρόν απόκοσμα λαυδώνων
δωρεάν κάτι.

**Κοπτική Ραπτική
ΖΩΓΡΑΦΟΥ**

**ΕΡΓΑΣΙΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΜΜΗ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ**

**INSTITUT DE COUPE MODERNE
ECOLE PIGIER
& CUERE LA VIGNE**

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΑ
ΛΟΥΛΑΣ ΣΠ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΙΝΟΥ 77
ΤΗΛ. 83-955

ΑΠΟ 50
 πού οι
 πάνω στη γ
 θερμότητας
 εξορτώνται
 έμμεσα, απ
 άλλο, στ' α
 κάρβουνο κα
 ματα ήλιακι
 κευθήκαν σ
 μας κατά τ
 διαμορφώσε
 ή τύψη δέν
 σι. Άλλά κ
 παράγεται
 άνθρακα, έ
 λευσι της σ
 τα, πού πε
 τών άκεανά
 στην πτώσι
 πάνω στόν
 Μπορεί ν
 για πρώτη
 της έπιστήμ
 χανικοί σχε
 λευθούν ένο
 πού είνε
 που προέρχ
 του πλανητ
 για την εσ
 της γήινης
 Ένας δι
 στήμων, ό
 χε μελετήσ
 τητα να χρ
 κή ένέργεια
 πρότεινε τε
 μία τών Έ
 τσλλευσι α
 που μπορεί
 κυριολεξία
 του μας, μέ
 βάθους μέχ
 Θα μπορ
 τηρήση κα
 συμφωνα μ
 θεσι του Α
 χρόνων άστ
 ποτ' άλλο
 ήλιου, πού
 απ' αυτόν,
 φυγα δύναμ
 μεσα στο ψ
 ή γήινη θε
 τίποτ' άλλ
 ήλιακής θε
 ποτε, όμως
 σις έγινε
 κατομιύρι
 νος αυτό μ
 ρήσωμε τα
 μότητας
 σωτερικό τ
 δικά μας.
 Στα παλ
 γραφίας, ή
 τη μορφή
 ρας, πού τ
 μαύρο και
 χες φλοιο.
 όπου ζούμ
 Έ παρα
 είνε διόλου

[illegible]

φυσικοί, ως προχθές ακόμη, όπου
αν το πάχος του στερεού φλοιού
σε 100 χιλιόμετρα, πράγμα που ε
λίγο για μία σφαίρα, με διαμέτ
αλύτερη των 6000 χιλιόμετρων,
λίστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ότι ὁ πυρή
τρικού πυρός συστέλλεται ἐξακολ
γικά καὶ προκαλεῖ ἓνα συνεχές κα
ρισμα τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ στερε
καλυμματος πού τὸν περιβάλλει
Οἱ ἰδέες τῶν σημερινῶν ἐπιστημό
νουν ὑποστή μεγάλη ἐξέλιξι ὡς π
τὸ τὸ ζήτημα. Παρατηρήθηκε π. χ.
αὐτοὺς σεισμούς σχηματίζεται ἡ
α πού ἐξαπλώθηκαν στὴν ἐπιφάν
προκαλεῖ τὴ δόνησι κι' ἓνα δευτ
προχωρεῖ σὲ βάθος. Ἀπὸ τὴν

4. Ἐκμετάλλευσις
ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΥΡΟΣ
τοῦ Πλανήτου μας

Μία τέραστία πηγὴ ἐνέργειας
καὶ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηρισ
αὐτοῦ τοῦ δευτέρου κύματος, οἱ
ἄλλοις ὠδηγήθηκαν στὴ σκέψι ὅτι
απὸ τοῦ «πυρῆ» τοῦ πλανήτου

αράστασις τοῦ τρόπου με τὸν ὁποῖ
γὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν μεγάλων φρεσ
τοῦ Γαλλοῦ ἐπιστήμιου 1) Ὑδροπη
τιμοσφύραν. 2) Ἐξωτερικὸ τοίχωμα
σε ὕψος. 4) Ἐσωτερικὸ τοίχωμα ἀπὸ
σεως. 6) Θάλαμος ἀσπασίας ἐργ
στῶν. 8) Κατώτερος θάλαμος ἐργασ
Υπεδάφους, ὅπου ἡ θερμocrασία φ
βαθμούς Κελσίου.

είνε εξαιρετικά βαρύνς καὶ ἀτσάλι. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς πὼν, ν' ἀνησυχούμε μὴ πὸν ζῶμε γκερμιστὴ μὴ σὴν κόλασι τοῦ κεντρικοῦ φθοβόνταν οἱ ἐπιστήμονες αἰῶνος μας. Τὸ Ἄν αὐτὸς πύρην» εἶνε στερεός, ὑγρὸν δὲν ἔχει καμμία σημασία αὐτὰ ἐπικρατοῦν τεράστια Βρισκόμαστε, λοιπόν, ὑπὲρ καινούργια κατὰστασι ὕλη μᾶς εἶνε δυνατόν οὔτε καὶ λάβωμε μὲ τὸ μυαλό μας.

Μπορούμε, ὅμως, νὰ τὰ τεράστια ἀποθεμάτα αὐτὰ κρύβουν τὰ σπλάγγνα τὰς μας μὲ τὴ μορφὴν

Ναί, ἀπαντᾷ διαιρητὴς Γάλλος Ἦ Η ἐπιχειρήσεις αὐτὰς ἀλλ' ὄχι ἀδύναται, εἰς τὰς ἑκκατὶ ἑκατομμύρια τεχνικά μέσα τοῦ.

Ἦ Ἰδέα τοῦ Ζωῆ στίς γενικές τῆς κολούθη:

Θὰ χρειασθῇ, πρῶτον, ν' ἀνοίξωμε μὲ τὰς ηλεκτρικὰ γεωτροπικὰ συνδρομὴ ὁλων τῶν τεχνικῶν μέσων βράχυν μὲ δυαμνίτιδα, κατὰ βάθος 4 — 8000 μέτρα συγκοινωνοῦν στὸν πυθμένα τῆς Νετὰ πρῶτο ἀπὸ αὐτῶν ἐνὸς χειμάρρου ἢ Τότε τὶ θα συμβῇ, ὅταν ἐρθῇ σ' ἐπικρατικό πῦρ» τοῦ θὰ μεταβληθῇ σὲ πού θὰ ξαναγοριε σωληνώσεις τοῦ ὅς τος σὴν ἐπιφάνειαι σιμοποιηθῶν γιὰ ροστίων ηλεκτρίσιων, ἱκανῶν νὰ μὲ ηλεκτρικὸ ρεῦμα ὡρῆς.

Μία λεπτομέρεια εἶνε ὅτι τὸ νερὸ πέφτοντες μέσα σ' αὐτὰ, θὰ κινῇ ἐνὰ ἐργαστάσιο, ποὺ ἀπαραίτητο ρεῦμα σμὸ καὶ τὴν λειτοργαυνημάτων καὶ γὰρ ἐγκαταστάσεων, σκωντὰ μέσῃ σ' αὐτὰ.

Ἦ ἄνθρωποι φρεάτων θὰ προεἶνε εὐνόητο, σὲ δυσκολίες.

Ἦ θερμοκρασίαν, θερὰ, ὡς γνωστό, ροῦμε στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μας (κατὰ 1 καθε 32 μέτρα). Ἦ τὰ π. χ., εἶνε 90 μέτρα θὰ πρεπεύς τοὺς 200 βαθμοὺς δυνατόν νὰ ἐργασθῇ σ' αὐτὴ τὴ θερμότητι θὰ γίνεται τοὺς μὲ ἀέρα.

Τὸ σχέδιο τὸ προβλέπει τὴ χρῆσιν αὐτῶν ἀπομονωτικῶν τῶν καθοδοκῶν γιὰ τὴν ἐργατῶν. Τὰ δὲ μὲ τὰ ὁποῖα καθοδοκὰ θὰ μετατρεθῶν ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ἐργασίαν ἀπορρίψας τὰς ὁμαυμάτων, κτλ. Ἦ γιὰ τῶν μηχανημάτων.

Μὲ τὴν πρᾶξιν τοῦ τοῦ γιγαντικῆς πρόβλημα τῆς θὰ λυθῇ αὐτομάτως μᾶς προμνηθευτὰ τῆς ὅλη τὴν χρειαζέται γιὰ τὰς μηχανὰς καὶ τὰς

σκληρός σάν
 λόγος, λοι-
 πόν το έδαφος
 μέσα μέσα
 πυρρός, όπως
 στην αρχή του
 «διάπυρος
 ή αερώδης,
 Στα βάθη
 πίεσεις.
 στα 25 μέτρα
 που δεν
 να την συλ-
 ματωτίσωμε
 γενεάς που
 ο πάντοτε
 ερμώδης;
 οδίστακα ή
 επίστημων.
 είναι δύσκολη,
 με τα σημε-
 που διαβε-
 ξ Κλώντ είχε
 ραμμές ή α-
 ωτα - πρώτα,
 γαντιαία η-
 ανα και με τη
 άλλων συγ-
 (αντιναβείας
) δύο φρέα-
 να, που θα
 μένα μεταξύ
 α θα ριζώμε
 νός ποταμού.
 Αυτό το νερό,
 ή με το «κεν-
 λανίτου μας,
 υμιατα άστρου,
 ουν από τις
 υτέρους φρέα-
 α και θα χρη-
 τήν κίνησι τε-
 των έργοστα-
 ροφοδοτήσουν
 ολόκληρες
 του σχεδίου
 πόν ποταμού,
 πόν πρώτο φρέ-
 υδροηλεκτρικό
 θα παρέχη το
 για το φωτι-
 γργία των ηπ-
 κώτερον των
 που θα βρι-
 ξ δυο φρέατα.
 υτών των δύο
 κρουση, όπως
 παντός είδους
 ούζανει στα-
 , όσο προχω-
 πόν του πλην-
 θισμο περίπου
 24 1900 μέ-
 και στα 6000
 να υπερβαίνει
 . Πάς θα είναι
 θούν άνθρωποι
 κρασία; Και
 τροφοδοτήσις
 ο Ζωρξ Κλώντ
 σιμοποίησι ει-
 κών θαλάσσι-
 α την έργασια
 ισχυρά καλώ-
 θα γίνεται ή
 έβρονος επίσης
 ηλεκτρικό ρεύμα
 έκασταφ και
 σσινωρευνούν-
 α την λειτουρ-
 ατων άερισμού.
 τοποίησι σύ-
 νον σχεδίου το
 κρουσίου ύλης
 . Η γη θα
 από τα έγκα-
 θερμότητος που
 κ κινήσεται
 γοστότασία μα-

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛΗ

Πορτογαλία, Ισπανία, Γαλλία, Βραζιλία, Αργεντινή, Ινδίες, Κίνα, Περσία, Αυστραλία και Ν. Αφρική. Άλλοι ποδοσφαιριστές τέλος προτιμούν το καλοκαίρι να ταξιδεύουν στο εξωτερικό με τις ομάδες τους.

Το Άγγλικό ποδόσφαιρο τους καλοκαιρινούς μήνες

Το κύπελλον της Άνγλιας

Το ποδόσφαιρο στην Άγγλία είναι όπως το Λονδίνο: ποτέ δεν κοιμάται. Βέβαια υπάρχουν οι καλοκαιρινές διακοπές, αλλά κι αυτές γίνονται χρόνο με το χρόνο μικρότερες, γιατί μεταπολεμικά πληθύνονται τα φιλικά παιχνίδια τους θερινούς μήνες και ιδίως τον Ιούλιο και τον Αυγούστο. Άλλα και όλοι οι παίκτες δεν έχουν διακοπές. Μερικοί σπουδάζουν προπονητική, για να εξελιχθούν δηλαδή από παίκτες σε προπονητές του ποδοσφαίρου, όταν τα χρόνια προδώσουν τις ποδοσφαιρικές ικανότητές τους. Παρακολουθούν ειδική σχολή προπονητών, που η Άγγλική Ποδοσφαιρική Όμοσπονδία έχει διοργανώσει με μεγάλη επιτυχία. Όταν αποφοιτήσουν έχουν το δικαίωμα να εργασθούν πιά ως προπονητές, όχι μονάχα στην Άγγλία, αλλά και σε όλο τον κόσμο. Πολλοί από τους Άγγλους παίκτες, που πήραν διπλώματα προπονητού, σταδιοδρόμησαν εξαιρετικά στο εξωτερικό. Σήμερα εργάζονται σανταπέντε Άγγλοι προπονητές - παλαιοί ποδοσφαιριστές στη Σουηδία, Νορβηγία, Φινλανδία, Δανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Ιταλία, Αίγυπτο, Τουρκία,

Μετά τους παίκτες το φιλάθλο κοινό και τους συλλόγους, έρχεται η καλοκαιρινή αδύρνη εργασία της Ποδοσφαιρικής Όμοσπονδίας που είναι υποδειγματική για την οργάνωσή της σε όλο τον κόσμο. Ο Γενικός Γραμματέας της Ράους τιμήθηκε από τον Άγγλο βασιλέα με

τίτλο ηγεσίας για τη συμβολή του στην ανάπτυξη του άγγλικου ποδοσφαίρου ως πρωτοπόρου αθλήματος σε όλο τον κόσμο. Η Όμοσπονδία προπαρασκευάζει το διοργανωτικό διοικητικό πλάνο του άγγλικού πρωταθλήματος και του άγγλικού κυπέλλου από το καλοκαίρι. Οργανωτικά συλλογισμοί θα λάβουν μέρος στο «φούτ μπάλλ» Λίβινγκ κατά την περίοδο του 1949-1950. Υποειρητικές θα εργασθούν ενστάσεις για έρμηνειες των κανονισμών, για μεταγραφές, για το ημερολόγιο των αγώνων, για την προπαγάνδα, για το νομικό μέρος που αφορά τη συμπεριφορά των παικτών, τις τιμωρίες, τις ενστάσεις και τα παρόμοια. Ένταστική ακόμη δουλειά θα γίνει για την προπαρασκευή, τις διαπραγματεύσεις και το κλείσιμο των αγώνων της εθνικής ομάδας της Άγγλιας με ξένες εθνικές ομάδες. Οι αγώνες κλείνονται από το καλοκαίρι και έτσι όλοι έξω από τα παιχνίδια και τις ημερομηνίες.

Κολοσσιαία εργασία θα απαιτηθεί για τους αγώνες του κύπελλου της Άγγλιας. 614 συλλογικοί έλαβαν μέρος κι' έφετος οι ειδικοί της Όμοσπονδίας έχουν τη γνώμη πως ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί. Το κύπελλο έσας θα μηχανητική επίδραση στους συλλόγους και στους φιλάθλους. Το έθιμο μάλιστα να το άπνεμη ο ίδιος ο βασιλιάς της Άγγλιας στη νικήτρια ομάδα και να συγχαίρει με χειραψία στο γήπεδο έναν - έναν τους νικητές, του δίνει ξεχωριστό γόητρο και αξία. Μονάχα ο αριθμός των 100.000 θεατών που παρακολουθεί τον τελικό του κυπέλλου είναι ενδεικτικός του τεραστίου ενδιαφέροντος του άγγλικού κοινού για το άγγλικό κύπελλο.

Το καλοκαίρι τέλος οι άγγλικοι συλλογικοί κάνουν τις «επαινετικές ενέσεις» τους. Φροντίζουν να πλουτίσουν τις ομάδες τους με νέον αίμα, με νέα ποδοσφαιρικά αστερία, που φάνηκαν στο ποδοσφαιρικό στερέωμα. Ανιχνεύονται και πράκτορες ταξιδεύουν στις έπαρχιες, διαπραγματεύονται τις μεταγραφές, αγοράζουν καινούργιους παίκτες, προπαρασκευάζουν νεαρούς για να τους αλλάξουν με παίκτες που παίζουν σε άλλες θέσεις που αυτοί έχουν αδυναμία ή να τους πουλήσουν σε άλλους συλλόγους όταν τα οικονομικά τους δεν πάνε καλά και οι ποδοσφαιρικές εισπράξεις είναι φτωχές. Παρά τη ριζική διαφωνία που θα είχε ο αγνός φιλάθλος κι' αυτές τις αγοραπωλησίες, οι ειδικοί της ποδοσφαιρικής Όμοσπονδίας αναγνωρίζουν ότι, χωρίς στην εργασία που γίνεται στους συλλόγους για το νέο έμψυχο ποδοσφαιρικό υλικό, το άγγλικό ποδόσφαιρο καταρτώνει πάντοτε να διατηρήσει την πρωτοποριακή θέσι του σε όλο τον κόσμο και να αναγκών διαρκώς τις δυνάμεις του.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Λευκό σταυρόλεξο

Ε	Ρ	Θ	Σ	Α	Σ	Μ	Α
Α	Π	Ο	Ρ	Α	Μ	Υ	Α
Τ	Ρ	Α	Κ	Α	Σ	Τ	Α
Ι	Τ	Ι	Α	Ο	Α	Σ	Τ
Μ	Η	Ν	Α	Ν	Ο	Λ	Η
Η	Ρ	Θ	Ι	Σ	Α	Α	Ν
Π	Ι	Κ	Ρ	Ο	Α	Γ	Ρ
Ι	Κ	Α	Ι	Ε	Ρ	Ε	Σ
Κ	Α	Ρ	Ε	Λ	Α	Δ	Α
Α	Ν	Α	Τ	Ο	Λ	Π	Ο
Α	Β	Ο	Λ	Α	Ι	Λ	Ο
Ι	Σ	Ο	Σ	Σ	Α	Σ	Α

Μαχητική εικών χωρίς εικόνες
Σύμη (ΕΣΥ ΜΙμη) και Χίος (ΟΧΙ Ο Σπυρος).

Λεξιγριφός
ΜΑΝΘΗΛΙ — ΚΑΝΘΗΛΙ.

Οι δύο φράσεις
‘Ο Γερμανός χάραξε στο χαρτί τα έξη πράγματα ΜΥΣ — ΩΤΑ — ΣΕ. ΛΗΝΗ — ΔΑΣ και ήθελε να πη μ' αυτό: «Μισώ τας Έλληνίδας». ‘Η δε Έλληνίδα του απάντησε: Γερμανός επί πόλεως, δηλαδή «Γερμανός επιπόλαιος».

Μεταμορφώσεις
ΠΑΡΟΣ — ΠΟΡΟΣ — ΠΟΛΟΣ — ΔΟΛΟΣ — ΔΗΛΟΣ.

Δημόδη αινίγματα
1) ‘Ο σύρτης. 2) Το ρεπάνι. 3) Το σφυγγάρι.

Έπισκεψις μιζς ενδέσεως

Στοιχειώγριφος
ΣΚΥΡΟΣ - ΚΥΡΟΣ.

‘Η λύσις του 229ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΝΕΤΑ — ΒΑΣΙΣ. 2) ΑΛΙΜΕΝΑ — ΟΡΧΗΣΙΣ. 3) ΔΑ — ΑΝΑ — ΕΣΑ — ΤΩ. 4) ΕΜΕ — ΙΣΙΣ — ΝΙΚΗ — ΤΙΣ. 5) ΙΑ — ΑΣΤΑΤΟΙ — ΣΤ. 6) ΑΝΙΣΑ — ΑΙΜΟΣ — ΚΥΡΙΑ. 7) ΑΝΟΜΑ — ΚΑΝ — ΝΟΜΑΣ. 8) ΑΣΙΤΙΑ — ΑΜΕΛΗΣ. 9) ΜΙΣ — ΟΡΩ. 10) ΕΡΗΜΗΝ — ΟΙΩΝΟΣ. 11) ΠΡΩΤΑ — ΕΑΡ — ΝΙΚΟΣ. 12) ΧΡΩΜΑ — ΣΙΝΑΙ — ΑΤΛΑΣ. 13) ΑΑ — ΠΙΛΑΤΟΣ — ΕΙ. 14) ΙΣΑ — ΠΟΤΟ — ΟΝΟΣ — ΔΟΝ. 15) ΤΙ — ΣΟΣ — ΣΙΚ — ΝΑ. 16) ΗΝΙΟΧΟΣ — ΑΙΤΗΣΙΣ. 17) ΑΜΝΑΣ — ΝΗΣ — ΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΑΔΕΙΑ — ΧΑΙΤΗ. 2) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΠΡΑΣΙΝΑ. 3) ΝΙ — ΙΝΑ — ΕΡΩ — ΙΜ. 4) ΕΜΑ — ΟΣΟΣ — ΡΩΜΗ — ΤΟΝ. 5) ΤΕ — ΑΜΙΜΗΤΑ — ΧΑ. 6) ΑΝΑΣΑ — ΑΤΙΜΑ — ΠΟ — ΣΟΣ. 7) ΑΝΙΣΑ — ΙΣΗ — ΣΙΤΟΣ. 8) ΑΣΤΙΚΑ — ΝΕΙΛΟΣ. 9) ΑΜΑ — ΑΝΑ. 10) ΕΝΤΟΝΑ — ΟΡΑΤΟΣ. 11) ΟΣΙΟΣ — ΜΟΙ — ΙΟΝΙΑ. 12) ΒΡΑΚΙ — ΟΣΙΟΣ — ΣΟΚΙΝ. 13) ΑΧ — ΝΕΡΩΝ — ΤΗ. 14) ΣΗΣ — ΣΥ — ΚΟΛΩΝΙΑ. 15) ΓΗΣ. 16) ΙΣ — ΜΗ — ΟΚΤΩ — ΓΗΣ. 17) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΡΑΣ — ΣΟΛ — ΣΣ. 18) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΣΑΞΟΝΙΑ. 19) ΣΩΣΤΑ — ΣΙΝΑΣ.

Τι ζητάνε οι γυναίκες ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Τα μυστικά της ανδρικής γοητείας

Οι άνδρες έλκονται άκαταγώνιστα από τις γυναίκες και οι γυναίκες από τους άντρες. Αυτό αποτελεί ένα νόμο της φύσεως από καταβολής κόσμου ή, αν προτιμάτε, από την εποχή των αιμηνήτων προπατόρων μας ‘Αδάμ και Εύας. Και, προκειμένου για την έλξη που ασκούν οι γυναίκες πάνω στους άντρες, έχουν γραφεί κι' έχουν ειπωθεί τόσα πολλά, ώστε αυτό το θέμα μπορεί να θεωρηθεί οριστικά εξαντλημένο. Άλλα ποιά είναι τα στοιχεία της έλξεως που ασκούν οι άντρες πάνω στις γυναίκες; Και ποιά είναι εκείνα τα πράγματα που κάνουν μεγαλύτερη ή μικρότερη αυτή την έλξη; Ποιά, τέλος, πρέπει να είναι η συμπεριφορά ενός άνδρος απέναντι των γυναικών και τι είναι εκείνο που μια γυναίκα ζητάει από έναν άντρα;

Να τι γράφει σχετικά ο ‘Αμερικανός καθηγητής της ψυχολογίας Χένρυ Μπράουν.

1. Μια γυναίκα ζητάει πρώτα - πρώτα, από έναν άντρα να είναι άντρας. Ένα ζωντανό όν, δηλαδή, που να συγκεντρώνει όλα ή τα περισσότερα από τα γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν το ανδρικό φύλο. Ο μισός - άντρας δεν είναι ποτέ συμπλήρης στις γυναίκες.

2. ‘Η γυναίκα άποστρέφεται από ένστικτο τους άντρες που έχουν «άποξηρανθή», από το έπαγγελματά τους, σε σημείο ώστε να μην μπορούν να δουν τίποτε άλλο εκτός απ' αυτό. ‘Η γυναίκα, ζητώντας από τον άντρα να είναι άντρας, περιλαμβάνει μέσα στις ιδιότητες που απαιτεί απ' αυτόν να μπορεί να καταλάβει την ψυχρόσυμβση και τις απαιτήσεις της. ‘Ο άντρας που δεν ξέρει να μιλάει παρά μόνο για αριθμούς, για μικρόβια, για έμπορεύματα, κλπ. άπομακρύνει τη γυναίκα από κοντά του.

3. Όταν πηγαίνετε με μια γυναίκα μην βάζετε ποτέ το «κακό» στο μυαλό σας. Το πιθανώτερο είναι ότι θα την κάνετε να σας αηδιάσει και να φύγει. Όταν υπάρχει η έλξη — έστω και παροδική — το «κακό» έρχεται μόνο του. Άλλα τότε και σεις και η φίλη σας το βλέπετε σαν «καλό». Και αυτό είναι βέβαια, καλύτερο. Ενώ με το να πηγαίνετε να κάνετε το «κακό», κινδυνεύετε να μείνετε με την επιθυμία σας.

4. Προκειμένου για μια γυναίκα που ανήκει στο μέσο τύπο (αυτό δεν ισχύει για τις ανώτερες γυναίκες) είναι απαραίτητο να είσαστε καλά ντυμένος. Οι γυναίκες λένε συνήθως: «Για μένα, το ντύσιμο στον άντρα είναι κάτι το ολότελα αδιάφορο». Άλλα προσέχουν και μάλιστα με την πρώτη ματιά αν τα παπούτσια σας είναι γυαλισμένα, αν οι κάλτσες σας πέφτουν, αν το πανταλόνι σας είναι καλοσιδερωμένο, αν ο φιογκός της γραβάτας σας είναι δεμένος με καλίσθησια, χίλια δυο μικροπράγματα, που περνούν για σας άπαρατήρηστα.

5. ‘Η γυναίκα του μέσου τύπου (και πάλι όχι η ανώτερη)

ζητάει από τον άντρα να την διασκεδάσει. Το να έχει σχέσεις μ' έναν άντρα που δεν την διασκεδάσει το θεωρεί σαν κάτι το άκατανόητο. Κι' η άγάπη της ακόμη μπορεί να έπικρατήσει από το γεγονός ότι ο άντρας που αγαπάει δεν ξέρει να την διασκεδάσει. ‘Η ανώτερη γυναίκα βάζει στην πρώτη γραμμή την άγάπη της και κατόπιν όλα τα άλλα.

6. Πρέπει να είσαστε εύγενικός με τις γυναίκες. Άλλα μην φθάνετε σε υπερβολές. Οι γυναίκες δρίσκουν ευχάριστη στο να τις περιποιηθείτε. Άλλα από τη στιγμή που δ' αρχίσετε να το πασokάνετε, θα σας βρουν άνιστο.

7. Πρέπει, όταν είσαστε με μια γυναίκα, να δείχνόσαστε σπάταλος; Λιγάκι ναι, αλλά και πάλι όχι υπερβολές. Διαφορετικά, δίνετε την εντύπωση ότι πληρώνετε τα χαμόγελά της ή ότι θέλετε να την αποζημιώσετε, γιατί σας κάνει τη χάρη να έρθει μαζί σας. Αν η φίλη σας έχει ανάγκη από υποστήριξη, μην την βοηθήσει χρηματικά. Αν αυτό είναι απαραίτητο, θα το κάνετε με μεγάλη διακριτικότητα και χωρίς να της δώσετε την εντύπωση ότι είσαστε πρόθυμος ν' αναλάβετε τα βάρος της. Το αντίθετο θα ήταν κακό και για σας και γι' αυτή.

8. ‘Η γυναίκα άπαιτεί από σας να είσαστε έπισημοτικός και να έχετε πάντα να της πείτε ή να της παρουσιάσετε κάτι το καινούργιο.

9. ‘Η γυναίκα θέλει να της αφιερώσετε λίγο καιρό. Αυτό, βέβαια, είναι δύσκολο στις σημερινές περιστάσεις, αλλά τι να γίνει; (‘Η γυναίκα δεν μπορεί να καταλάβει ότι όσο περισσότερο προσπαθεί να σας άποπροφήσει, τόσο πιο πολύ σας χάνει. Γιατί ο πόθος της έλευθρίας και της ανεξαρτησίας γίνεται τότε στον άντρα μια έμμομη ιδέα).

10. ‘Η γυναίκα είναι ένας καλός έμπορος στον έρωτα και σε όλα τα άλλα. Αν στέρηση σε μια παραχώρησι, θα το κάνει, γιατί έλπίζει και περιμένει μια ανταπόδοσι. Αυτό μην το ξεχνάτε ποτέ. Και, προ πάντος, μην πιστεύετε στη γυναικεία άφιλοκέρδεια. Είναι άνυπαρκτη.

11. Μην φλερτάρετε ποτέ μια γυναίκα, μόνο και μόνο γιατί πιστεύετε πως αυτός είναι ο ρόλος σας ως άνδρος. ‘Η γυναίκα είναι ένα μικρό και κάποτε ένα πολύ μεγάλο βάρος και η προσπάθειά της είναι να βρή κάποιον που θα την φορτωθεί (με όποιονδήποτε μορφή).

12. ‘Ο μεγαλύτερος εχθρός σας είναι η γυναικεία άδυναμία. Μ' αυτήν δεν θα μπορέσετε να τα βάλετε ποτέ. Κάτω απ' αυτή την άδυναμία η γυναίκα κρύβει όλα τα ελαττώματά της. Και σας άφοπλίζει προκαταβολικά.

13. ‘Ο καλύτερος τρόπος έπιβολής σε μια γυναίκα είναι να την κάνετε να σας αγαπήσει πραγματικά.

14. Και μια τελευταία συμβουλή: Για να μπορείτε να ζητήσετε από μια γυναίκα να κάνει κάτι, να μην την κάνετε να πιστεύει ότι η γυναίκα κρύβει μαζί της τρυφερό και βίαιος, ελίκρινος και παμπόνηρος, υποχωρητικός και άυταρχικός, άφελος και τετραπέροτος, ένα μικρό παιδάκι κι' ένας άνθρωπος που δεν ξέρει τίποτε άλλο παρά να διατάζει. Άγγελος και Σατανάς.

Το παιδί της Ζητιάνας

«‘Ο Άλλάχ μου το έδωσε, δ' Άλλάχ μου το ξανάπηρε», ψιθύρισε ο Χαμούντ μπέν Λακτάρ.

Άνοιξε έπειτα ένα σεντούκι, που ήταν βαμμένο με τα χρώματα του Προφήτη, έβγαλε από κει ένα άμεταχείριστο σεντόνι, άσπρο σαν το χιόνι, και το άπλωσε πάνω στο πάτωμα. Ξαναγύρισε ύστερα στο κρεβάτι του νεκρού παιδιού του, το έπλυνε, όπως ώριζαν τα παλιά έθιμα, τον έβαλε στο κεφαλάκι του στο δεξιό ώμο, για να κυττάζει προς το μέρος της Μέκκας και το τούλιξε προσεχτικά μέσα στο σεντόνι.

Όταν τελείωσε όλες αυτές τις προετοιμασίες, ο Χαμούντ μπέν Λακτάρ έβαλε το μικρό φοοτί πάνω στα γέσια του και ξεκίνησε μ' άργό βήμα απ' το σπίτι του.

‘Η Γισμίνια, η γυναίκα του, έκλαιγε σιγά σιγά από το καφάσι του πασθυριού του δωματίου της, αλλά δεν κινήθηκε από τη θέσι της. Οι γυναίκες δεν έχουν καμιά δουλειά με την ταφή των νεκρών.

Οι άνθρωποι, στο δρόμο, πασπέρριζαν μπουσστά στον Χαμούντ μπέν Λακτάρ, που προχωρούσε χωρίς να κυττάζει ούτε δεξιά, ούτε άριστερά, κρατώντας πάνω στ' άπλωμένα χέρια του το πεθαμένο παιδί του.

Όταν έφτασε στο νεκροταφείο, ο Χαμούντ μπέν Λακτάρ πήρε από μια γωνιά τα άπαραίτητα εργαλεία, διάλεξε ένα χώρο κάτω από τη σκιά ενός δέντρου κι' έσκαψε ένα μικρό

λάκκο. Έπειτα, άπόθεσε εκεί το παιδί του, όπως θα τόβαζε στο κρεβάτάκι του, διώρθωσε και πάλι το κεφαλάκι του, που είχε ξεφύγει λίγο από την κανονική του θέσι και σκέπασε το λάκκο με χώμα.

Άλλα δεν βρήκε τη δύναμη να προσευχηθεί. —Γιαμίσσαντ, είτε μιλώντας στο νεκρό παιδί του, θα σου βάλω δυο άσημένια βάζα με νερό, ένα στο κεφαλάκι σου κι' άλλο ένα στα ποδαράκια σου. Τα ποδαράκια που βάρχωνται για να πίνουν, θα σου λένε προσευχές και τραγούδια... ‘Ο Λακτάρ βγήκε έπειτα από το νεκροταφείο με άργό και βαρύ βήμα.

Άλλ' η κούρασις κι' ο ήλιος, που τον χτυπούσε κατακέφαλα, τον είχαν εξαντλήσει. Πηγε τότε στην άκρη του δρόμου και κάθισε στη σκιά ενός μεγάλου δέντρου για να ξεπαστάσει.

Λίγο πιο πέρα, μια γυναίκα με κουρέλια κοιμόταν πάνω στα χορτάρια, κρατώντας στα χέρια της ένα μικρό αγοράκι που βάπρεπε ναχη την ηλικία του Γιαμίσσαντ.

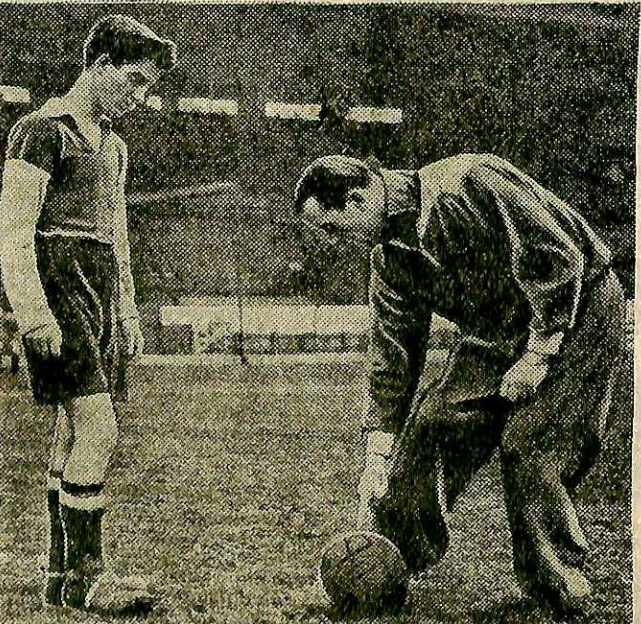
«Μιά ζητιάνη, σκέφθηκε, ο Χαμούντ μπέν Λακτάρ. Κι' όμως αυτή είναι πιο εύτυχισμένη από μένα. Γιατί έχει ένα παιδί στην άγκαλιά της. Ένα άγόρι».

Σε μια στιγμή, το παιδάκι κύλησε από τα χέρια της γυναίκας πάνω στα χορτάρια. Αυτή ένοιωσε άμέσως το ελαφύωμα κι' άνοιξε τα μάτια της. Μά, βλέποντας πως το παιδί της δεν είχε ζυτηνηθεί, τάκλεισε και πάλι κι' άποκοιμήθηκε.

Μια τρελλή ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χαμούντ μπέν Λακτάρ. Γιατί τάχα έπρεπε να διατάσει; Του χρειαζόταν ένα παιδί, ένα άγόρι, για την τιμή του όνοματός του. Κι' αυτό το παιδί έπρε-

— Με προσέχετε; — Τι λέτε! Είμαι δλη ματιά κι' αϊτιά! (Του Δ. Δέπου)

‘Ο περίφημος Τέναντ της άγγλικής ομάδας Τσέλσες μαθαίνει ένα ποδοσφαιρικό άστέρι πως να χτυπήσει τη μπάλλα.

Δροματικό διήγημα

μαρκησιού, το πτώμα του Χουάν ντε Μαρουμπέθ.

Η αστυνομία έβαλε όλα της τα δυνατά για να διαφωτίσει αυτό το έγκλημα. Τέλος, συνέλαβε ως ύποπτη μία υπηρέτρια της μαρκησίας, τη Μαυρίτση Ουρίντα. Έκείνη όμως ομολόγησε αδιατάκτα πως είχε σκοτώσει τον άμορφο Δόν Ζουάν.

—Τον αγαπούσα, είπε στο δικαστήριο, και πίστευα πως μ' αγαπούσε κι' εκείνος. Είχα κλέψει το δαχτυλίδι της κυράς μου για να του το χαρίσω. Όταν λοιπόν έμαθα πως τότε δώσει στη Φιλίτσια, έγινα θηρίο κι' αποφάσισα να εκδικηθώ. Τού έδωσα ραντεβού σ' ένα σκοτεινό δρομάκι και τούχωσα ένα μαχαίρι στην καρδιά!

Άκουσε την απόφαση που την καταδίκασε εις θάνατον, χωρίς να δείξη διόλου ταραχή. Πολλοί, που ενδιαφερόθηκαν γι' αυτήν, ζήτησαν απ' το βασιλέα να της δώσει χάρι, μα εκείνος αρνήθηκε.

Την ημέρα όμως που την πήγαιναν στην κρεμάλα, έφτασε ένας καβαλλάρης, καλπάζοντας και φωνάζοντας από μακριά:

—Σταματήστε! Είναι άδω! Της δόθηκε χάρι!...

Να τί είχε συμβεί στο μεταξύ στο σπίτι του μαρκησιού:

Η μαρκησία είχε προσπαθήσει με κάθε τρόπο να σώσει την Ουρίντα, που βρισκόταν από μικρή στην υπηρεσία της. Μα οι προσπάθειές της απέτυχαν. Την ημέρα λοιπόν της εκτέλεσής, κάλεσε στο δωμάτιό της τον εξομολογητή της και τον άντρα της, για «μια σοβαρή ανακοίνωση».

Οι δύο άντρες τη βρήκαν να σπαράζει απ' τους πόνους στο κρεβάτι της. —Σε λίγο, δεν θα υπάρχω πιά! τους είπε με σδυμένη φωνή. Τίποτα δεν μπορεί να με σώσει... γιατί πήρα δηλητήριο!

—Σελέστ!... τραύλισε ο μαρκησιος.

—Μη λυπηθείς... Όταν μάθης την αλήθεια, θα νιώσης μόνο μίσος και περιφρόνησι για μένα...

«Σου ήμουν πιστή... δέκα πέντε ολόκληρα χρόνια, έναρτη και ήθικη. Απ' την ημέρα όμως που έφερές στο σπίτι μας τον Χουάν, κάτι άλλαξε μέσα στην ψυχή μου! Ο άνθρωπος αυτός με ξετρελλάνε, με μάγεψε, μ' έκανε να ξεχάσω το κάθε τι! Τούδινα χρήματα, γιατί ήταν φτωχός... Όταν μ' έσφιγγε στην αγκαλιά του, λιποθυμούσα από ερωτική συγκίνηση...»

«Έφτασα να του χαρίσω ακόμη και το δαχτυλίδι των αρραβώνων μας. Η μου έτοιμη να θυσιάσω τα πάντα γι' αυτόν... Μα, όταν μάντεψα πως αυτός είχε δώσει το δαχτυλίδι στη Φιλίτσια και πως μ' απατούσε, έσδυσε όλη μου η αγάπη κι' αποφάσισα να εκδικηθώ!...»

«Τον σκότωσα εγώ ή ίδια, με τα χέρια μου! Η πιστή μου Ουρίντα δέχτηκε να θυσιάσει για το χατήρι μου. Και τώρα... συγχωρέστε με... κι' οι δύο!...»

Η φωνή της Σελέστ έσδυσε. Καί, μαζί πέταξε κι' η ψυχή της.

Η ΔΣΦΥΞΙΑ στα παιδιά

Μία εγκληματική αμέλεια

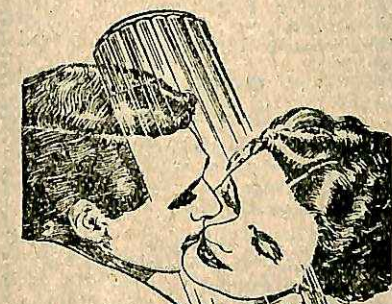
Δεν ήταν κακή μητέρα, αυτή η γυναίκα. Κάθε άλλο... Είχε αφήσει μόνο το μωρό της μέσα στο καροτσάκι του, με τη βεβαιότητα ότι δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Όταν ξαναγύρισε, σέ μία ώρα, το βρήκε νεκρό! Η μύτη και το στόμα του ήταν φραγμένα απ' το μαλακό στρώμα του. Είχε πεθάνει από ασφυξία.

Δυστυχώς, η περίπτωση αυτή δεν είναι μία μεμονωμένη ιστορία. Η ασφυξία μπορεί να θεωρηθεί σαν η υπ' αριθ. 1 αιτία των θανατηφόρων δυστυχημάτων που συμβαίνουν στα βρέφη μέχρις 6 μηνών. Σ' αυτήν οφείλονται περισσότερα απ' τα μισά παρόμοια ατυχήματα. Μία στατιστική ανεβάζει τα μικρά θύματα της σε 30.000 το χρόνο, στις Ηνωμ. Πολιτείες και μόνον! Κι' ο αριθμός αυτός μεγαλώνει κάθε έτος.

Πώς παθαίνουν τα βρέφη ασφυξία; Κατά τον ειδικό δόκτορα Πάβ Φλαγκ, υπάρχουν 13 διάφορες αιτίες. Πολλές απ' αυτές είναι οργανικής φύσεως κι' απαιτούν ιατρική περίθαλψη. Έδώ όμως θα μας απασχολήσουν μόνον οι ασφυξίες που οφείλονται σε τυχαία αίτια και που μπορεί να προληφθούν στα 90% των περιπτώσεων, αρκεί μόνον οι γονείς να λάβουν εγκαίρως τα μέτρα τους.

Η μελέτη 139 περιπτώσεων ασφυξίας απέδειξε ότι παθαίνουν απ' αυτήν περισσότερα αγόρια παρά κορίτσια. Οι θάνατοι είναι πιο πολλοί το χειμώνα παρά το καλοκαίρι, προφανώς γιατί τα βρεφικά κρεββάτια έχουν τότε περισσότερα σκεπάσματα. Συμβαίνουν ιδίως τις πρώτες ποιωνές ώρες, από τις 3 ως τις 9.

ΕΙΝΑΙ ΗΠΤΥΗΜΕΝΟ ΟΤΙ:

Δεν βγαίνει από τα χείλη.
Δεν αφήνει αποτυπώματα.
Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ

Χαρίζει ηλούτον
φουδικής ωμορφιάς

ΠΡΟΪΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Κυκλοφορεί και εις θήκη
υπερπολυτελείας ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

δταν η κούρασι των γονέων ελαττώνει την προσοχή τους. Όσο για την ηλικία των θυμάτων, τα 65% ήταν ηλικίας 2 - 5 μηνών.

Οι μελέτες αυτές επέτρεψαν στους γιατρούς να διατυπώσουν μερικούς κανόνες ασφαλείας για τους γονείς. Ο σπουδαιότερος απ' αυτούς είναι:

Μη βάζετε το παιδί σας να κοιμάται μπρούμυτα, προστεύ συμπλήρωση τους έξη μήνες

Ός την ηλικία των 6 μηνών — έξηγουν οι ειδικοί — οι μύς του λαιμού του παιδιού δεν είναι αρκετά δυνατοί, για να στρίψη ή ν' ανασπώσση το κεφάλι του σε περίπτωση κινδύνου. Οι γονείς που επιμένουν σ' αυτή τη θέση του ύπνου για τα παιδιά τους, πρέπει να τα επιβλέπουν συνεχώς, για ν' αποφύγουν καμιά τραγωδία.

Πρό ολίγου καιρού, στο 'Ιλλινόις, μία μητέρα είχε αφήσει το μωρό της να κοιμάται μπρούμυτα. Κάποια στιγμή, τ' άκουσε να κλαίη, αλλά δεν έδωσε σημασία. Άλλωστε το κλάμα του δεν κράτησε περισσότερο από 3 - 4 λεπτά. Όταν, αργότερα, η μητέρα πήγε να το θηλάση, το βρήκε νεκρό. Το σεντόνι του είχε καθαριαστή, με τις κινήσεις του, και τού είχε φράξει τη μύτη και το στόμα.

Σ' άλλες περιπτώσεις, το μωρό παθαίνει ασφυξία από βλεννες κι' έμετο που βγαίνουν απ' το στόμα του καθώς βρίσκεται μπρούμυτα. Δεν μπορεί τότε ν' απομακρύνει το πρόσωπό του απ' τα πηχτά αυτά ύγρα και πνίγεται.

Αυτή ήταν η αιτία του θανάτου ενός βρέφους 2½ μηνών. Ωστόσο, ο γιατρός δεν το κατάλαβε, και πίστεψε πως είχε πεθάνει από αδενικές διαταραχές. Μόνον όταν και το δεύτερο παιδί των ίδιων γονέων βρήκε όμοιον ακριβώς θάνατο, ανακαλύφθηκε ο πραγματικός λόγος που είχε προκαλέσει τις δύο τραγωδίες.

Ένας άλλος κανόνας για τους γονείς είναι:

Μην παίρνετε ποτέ το μωρό στο κρεβάτι σας

Στα 15% των περιπτώσεων ασφυξίας, οι μητέρες πήραν το παιδί τους στο κρεβάτι τους, στη μέση της νύχτας, για να το θηλάσουν, κι' έπειτα αποκοιμήθηκαν και το πλάκωσαν με το σώμα τους.

Τρίτος κανόνας:

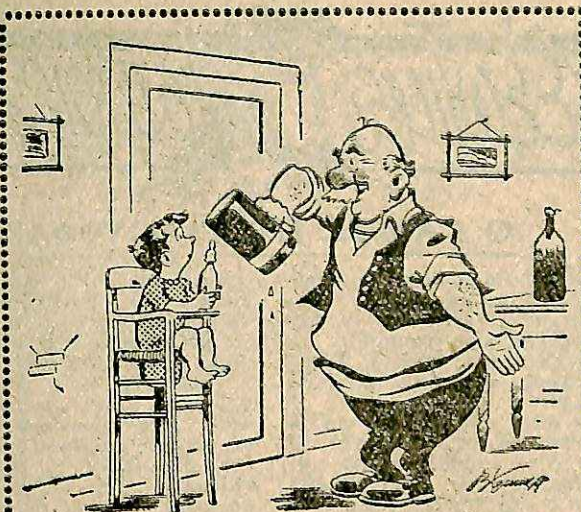
Προσέχετε τα ρούχα και τα σκεπάσματα του παιδιού

Τα σεντόνια κι' οι κουβέρτες του πρέπει να είναι καλά στερεωμένα, χωμένα κάτω απ' το στρώμα ή κολλημένα με παραμανές. Το χειμώνα, αποφεύγονται τα πολλά σκεπάσματα, αν το μωρό φορή ένα ζεστό πλεκτό μάλλινο ρουχαλάκι.

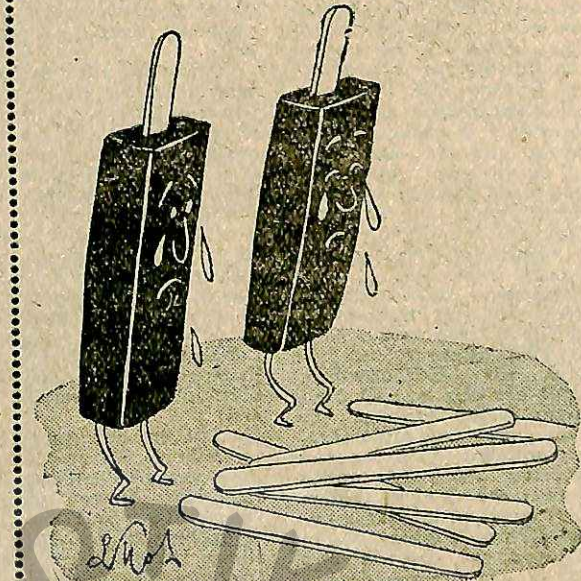
Τα στρώματα του βρεφικού κρεβατιού πρέπει να είναι εντελώς επίπεδα, κι' όχι πολύ μαλακά, και να έχουν τόσο μέγεθος ώστε να μην αφήνουν κενό χώρο όπου μπορεί να χωθή το κεφάλι του παιδιού.

Όσο για τα μαξιλάρια, απαγορεύονται απολύτως για τα μωρά. Πρέπει να σημειωθεί ότι πολλοί διακεκριμένοι παιδίατροι συνιστούν στις μητέρες να βάζουν τα παιδιά τους μπρούμυτα, για διάφορους λόγους: για να βγάλουν εύκολα τον αέρα που καταπίαν με το θηλάσμο, για να μην παραμορφώνεται το πίσω μέρος του κεφαλιού τους απ' τη συνεχή πίεσι, για να κοιμούνται καλλίτερα και για να εξασκούν εύκολα τους μύς των χεριών και της πλάτης τους.

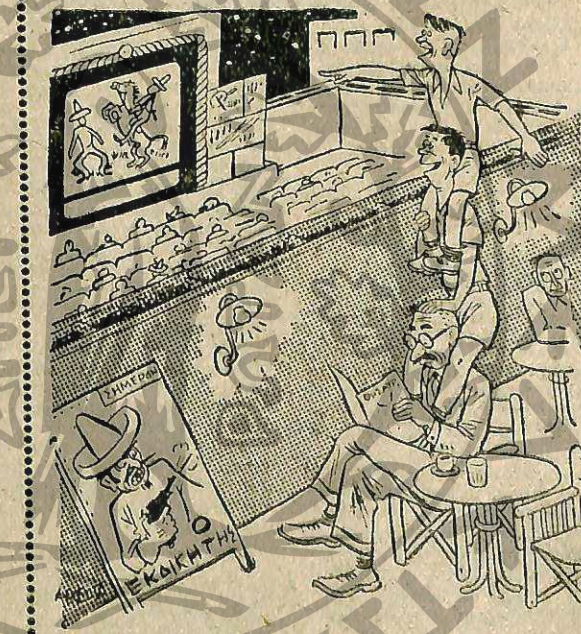
Οι αυτά τα πλεονεκτήματα είναι πραγματικά. Άξιζει όμως τον κόπο να διακινδυνεύσουν οι γονείς να τα πληρώσουν με τη ζωή του παιδιού;...

—Πιές, πουλάκι μου, το γάλα σου! Δεν βλέπεις τον παππούλη, πώς τώπιαε όλο;
(Τού Β. Χριστοδούλου)

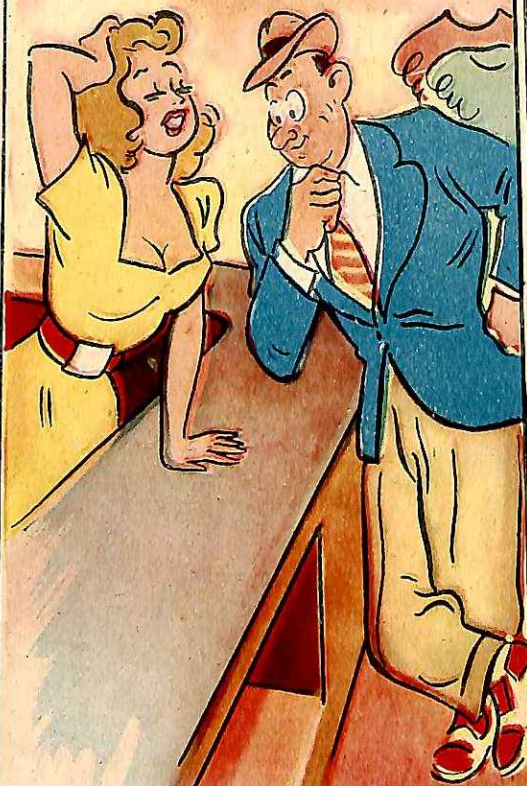

—Είναι τα κόκκαλα των συναδέλφων μας...
(Τού Σ. Πολυδάκη)

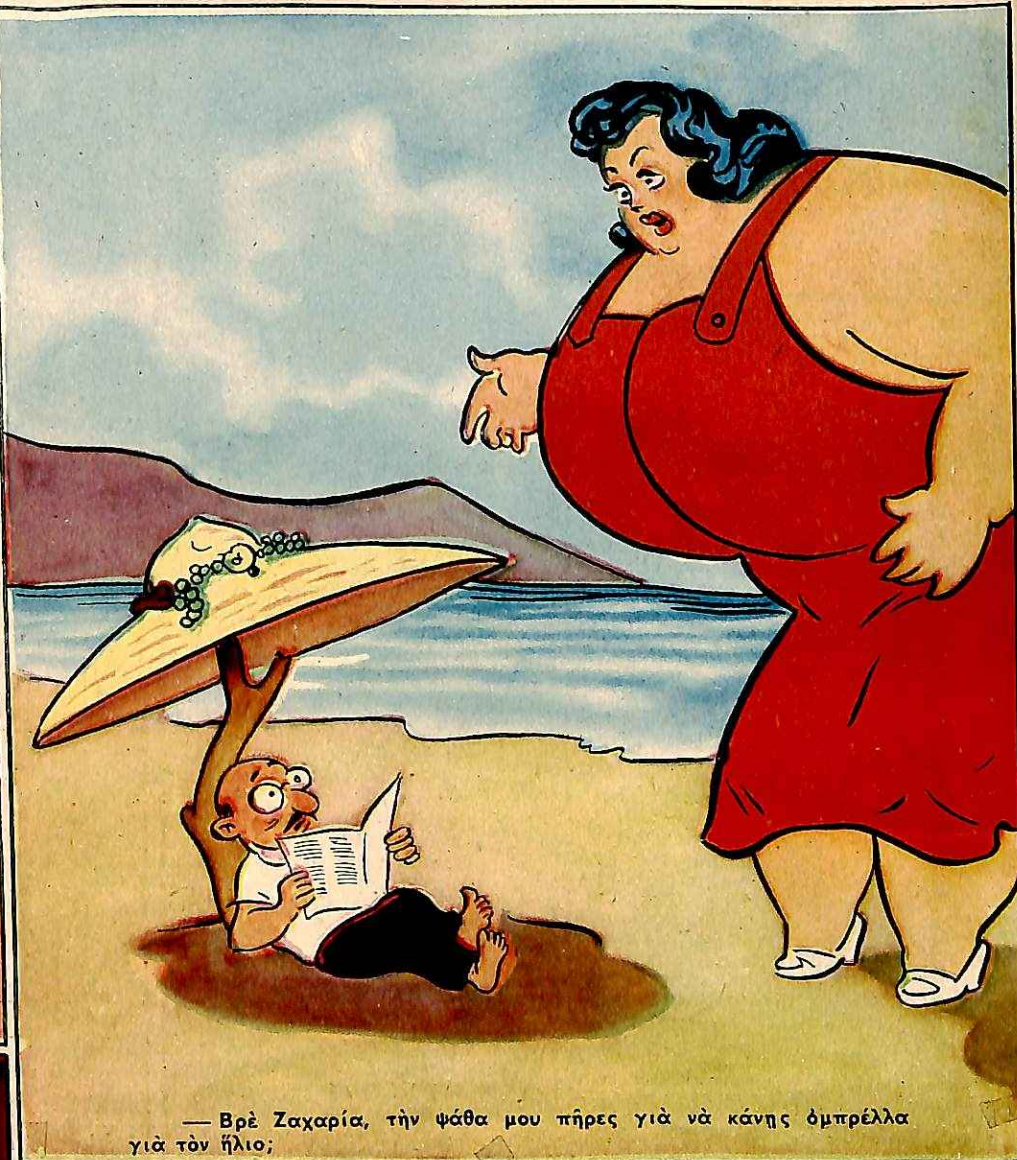

—Ένας πρακτικός οικογενειάρχης...
(Τού Α. Θεοφιλοπούλου)

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ**

Ἡ ὑπάλληλος: Μήπως θέλετε
νὰ σὰς δείξω τίποτα;

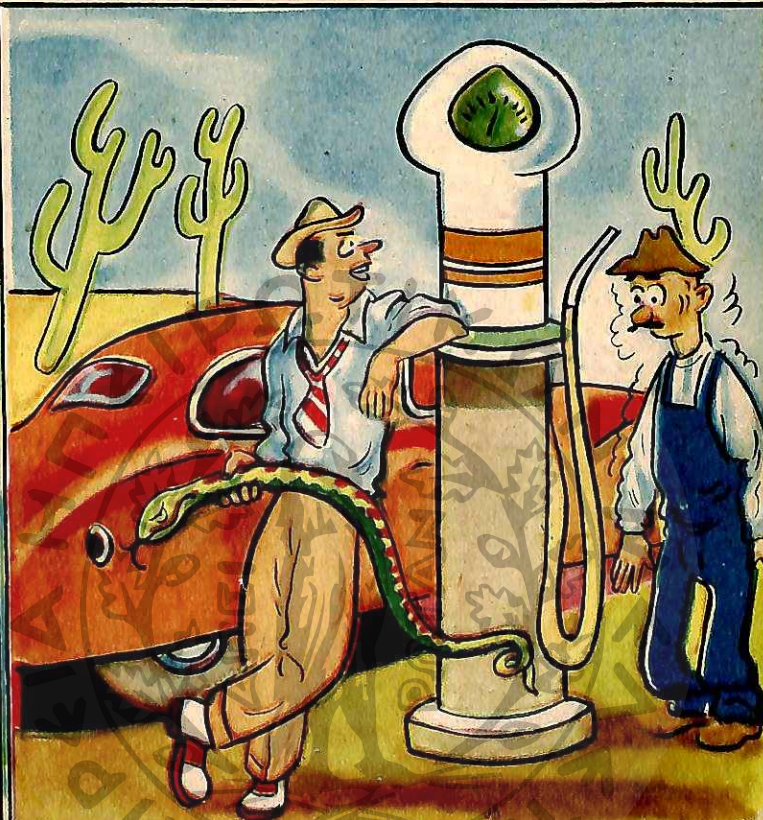

— Βρὲ Ζαχαρία, τὴν ψάθα μου πήρες γιὰ νὰ κάνης ὀμπρέλλα
γιὰ τὸν ἥλιο;

**ΜΑΡΙΩ
ΔΙΑΦΟΡΑ**

Ὁ διευθυντής: Μάθε, κοπέλλα μου, πὼς ὅταν
ὁ πελάτης ἀγοράζει κάτι, πρέπει νὰ τὸ πιάνη καὶ μὲ τὰ
χέρια του!...

— Τί ἔπαθες, μωρέ, καὶ τρέμεις σὰν τὸ ψά-
ρι;... Ἀνοιξε, λοιπόν, νὰ τρέξη ἡ δενζίνη.